

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

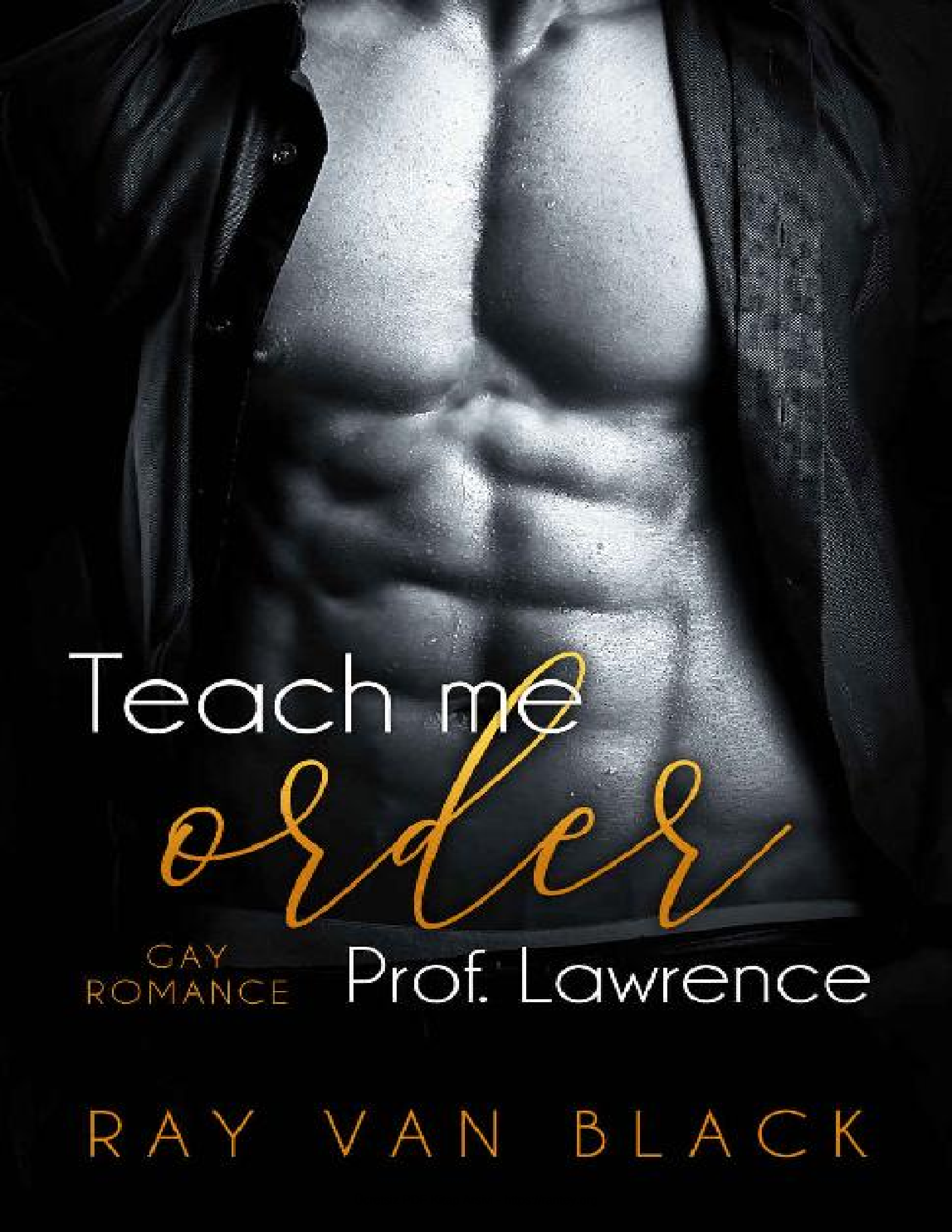
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Teach me

order

GAY
ROMANCE

Prof. Lawrence

RAY VAN BLACK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BANA DÜZENİ ÖĞRETİN PROF. LAWRENCE

GAY ROMANSI

RAY VAN BLACK

Metin © 2021 Ray van Black (ray.van.black@gmx.de)

İletişim adresi:

Rosenrot Araba Servisi

Myslowitzer Str. 15

12621 Berlin

Tüm hakları saklıdır!

1. baskı Kapak tasarımı

© Juliane Schneeweiss Gövde görseli

© istockphoto.com/ Petr_Joura

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Shawn
2. Jamie
3. Shawn
4. Jamie
5. Shawn
6. Jamie
7. Ethan
8. Shawn
9. Jamie
10. Ethan
11. Jamie
12. Ethan
13. Shawn
14. Ethan
15. Jamie
16. Ethan
17. Jamie
18. Ethan
19. Jamie
20. Ethan
21. Shawn
22. Ethan
23. Jamie
24. Ethan
25. Shawn
26. Ethan
27. Jamie
28. Shawn
29. Jamie

30. [Shawn](#)
31. [Jamie](#)
32. [Jamie](#)
33. [Ethan](#)
34. [Jamie](#)
35. [Ethan](#)
36. [Jamie](#)
37. [Ethan](#)
38. [Jamie](#)
39. [Ethan](#)
40. [Jamie](#)
41. [Etha](#)
- [n sonsöz](#)

ÖNSÖZ

Not: Bu kitaptaki karakterlerin cinsel eylemleri gerçeği temsil etmemektedir ve kayganlaştırıcı veya prezervatif kullanımını içermemektedir. Daha güvenli seks gerçek hayatta geçerlidir!

Tetikleyici uyarı (uyarı, spoiler içerir): Bu kitap potansiyel olarak tetikleyici içerik barındırmaktadır. Diğer şeylerin yanı sıra, cinsel istismar ve intihar düşüncelerini ele almaktadır. Benzer deneyimler yaşıadıysanız, bu muhtemelen sizin için doğru kitap değildir. Romanda karakterler terapi görmeden idare ediyor, ancak gerçek hayatta her zaman profesyonel yardım almanız tavsiye edilir.

SHAWN

DGüneşin ışığı doğrudan kahverengi gözlerine vuruyordu. Kehribar rengindeki küçük noktalar gözlerinde minik elmaslar gibi parlıyordu, Kalın siyah kirpik çizgisiyle çerçevelenmiş.

"Neye ? Yüzümde bir şey mi var?"

"Hayır, ama sen... Hiçbir şey söylemedin," dedim boğazımı temizleyerek ve önüme bakarak.

En iyi arkadaşım Jamie kampüs boyunca benimle birlikte koştu ve her zamanki gibi o kadar havalı, rahat ve kendinden emin görünüyordu ki kıskandım.

"Nasıl.. Böyle miydi?" diye temkinli bir şekilde.

Jamie sigarasından keyifli bir nefes çekerken kulaklarına kadar sııttı.

"O ... Yani... yaptın mı?"

"Evet." Dumanı bahar havasına bıraktı. Güneş kahverengi saçlarını bakır gibi parlatıyordu. Sakalıyla birlikte parlıyordu.

"Yani?"

"Ne olmuş yani?"

"Nasıl biriydi... yatakta?"

"Oh, bilmek istediğin bu. O zaman neden şimdi sormuyorsun?"

Gözlerimi devirerek ondan uzaklaştım. Bu tipik Jamie'ydi, her zaman kürek kemiğine kürek kemiği dememde ısrar ederdi. Ama neye varmak istediğimi çok iyi biliyordu.

"O iyiydi."

"Anlıyorum."

Jamie'nin durumunda, tamam demek kötü ve kesinlikle tekrarlanmaya demektir. Normal olan buydu. Ve bir şekilde bu beni mutlu ediyordu.

İkimizin de hukuk okuduğu *Yale Hukuk Fakültesi*'nin merkezi olan *Sterling Hukuk Binası*'na doğru ilerlerken "Ayrıntıları bilmek ister misin?" diye sordu.

"Şart değil." Olayları çok canlı bir şekilde anlatabildiği ve kampüsün ortasında olduğumuz için bu bana uygunsuz geldi.

Jamie yanımda kendinden emin bir şekilde kasıla kasıla yürüyordu. Her ne kadar 1.78 metre boyunda olmasa da ve ben ondan neredeyse bir kafa daha uzun olsam da, yine de ikimizden daha uzun olan oydu. Daha dikkat çekici, daha gürültülü ve aynı zamanda daha güzeldi.

İkimiz de eşcinseldik ve bunu dış dünyaya gösterdik. Ancak ben yeni insanlarla iletişim kurmadan önce gözlem yapmayı tercih eden utangaç bir tiptim. Jamie ise doğanın bir gücü gibiydi: açık, doğrudan ve son derece komik.

Sırıtarak saç modelinin bugün mükemmel olmadığını fark ettim. Omuzlarına kadar uzanan saçlarını başının arkasında bir topuz yapmıştı - *erkek topuzu* ya da her ne deniyorsa - yanları ise kısa kesilmişti. Bu ona o kadar yakışıyordu ki ona bakmaktan hiç sıkılmıyordum. Sakalı kısa ama dolgundu ve resmi mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Bir oduncu gibi görünmesine rağmen, o kadar geniş değildi ve tarzı çok daha moderndi.

"Kıskandın mı?" diye sordu Jamie alaycı bir tavırla ve bana neden sürekli ona bakmayı bırakmam gerektiğini hatırlattı.

"Neden ki? İstedığın kişiyle öpüşebilirsin."

"Yapabilirim ve yapacağım."

Geniş merdivenlerden binaya çıktık.

"Merak etme, sana eğlenebileceğin başka bir tane bulacağız." Sırtarak omzuma bir yumruk attı.

"Endişelenmiyorum."

"Senin için uzun zaman oldu. Canın mu?"

"İyi olacağım." Ne de olsa herkes seks konusunda onun kadar istekli değildi. Jamie için bazen başka bir konu yoktu. Elbette benim için de önemliydi ve iyi seks yapmaktan hoşlanıyordum ama haftada beş kez ve her zaman başka biriyle değil.

"El işi aynı şey değil, inan bana."

Kimse fark etmeden onun bu açık hareketini geri çevirdim.

"Sanırım artık neden bu kadar kötü bir ruh halinde olduğunu biliyorum, gerçekten sert bir şeye ihtiyacın var-"

"Günaydın, Prof Brown!" diye abartılı bir ses tonuyla yanımızdan geçmekte olan yaşlı beyefendiyi selamladım. Şaşkın, çıkık kaşları acımasızca birbirine yaklaştı.

Jamie yüzümdeki ifadeyi fark edince güldü.

"Hiçbir şey duymadı, inan bana!"

"Bazen seni gerçekten yenebilirim." Jamie'nin özellikle profesörlerin önünde bu kadar açık konuşması beni rahatsız ediyordu. Sanki hiç utanması yokmuş gibiydi. Çiçeği burnunda avukatlar olarak istediğimiz her şeyi söyleyebilecek durumda değildik. Dilbilimsel olarak artık ...

"O zaman neden fantezilerini yaşamıyorsun, Shawny!"

"Benim fantezilerim yok."

"Ama yapmalısın. Örneğin ben bazen nasıl olduğunu hayal ediyorum-"

"Harika bir gün geçirin, Prof Henderson!" Onu selamladığımda yaşlı kadın da en az Prof Brown kadar huysuz görünüyordu. Umarım bir şey duymamıştır.

Onu yakasından tuttuğumda Jamie güldü.

"Bana bir iyilik yapıp kendini mısın artık?"

"Sadece *lütfe* ."

"Sana nasıl olduğunu göstereceğim... Neler oluyor?"

Binaya yeni . Koridorlarda kıyamet kopuyordu. İnsanlar duyuru panolarına akın ediyordu.

Jamie bir anda, "Sınav sonuçları," diye bitirdi ve hışımla ilerledi.

Elimden geldiğince çabuk onu takip ettim.

"Size söylüyorum, tam tepede olacağız!" diye bağırdı ve en öne doğru sıkıştı.

Kaybolmamam için beni elimden tutarak arkasından çekti. Muhtemelen diğerleri sonuçları görene kadar bekler ve sonra ilerlerdim ama Jamie'nin hemen öğrenmesi gerekiyordu. Hiç sabrı yoktu.

Elimi güçlü bir şekilde kavramıştı ve biraz terlemiştim ama aldırmadım. Beni de yanında götürdüğü için mutluydum.

"Henüz bir şey görmedin mi?" diye sordum, biraz daha uzağa itilirken.

Sınav sonuçları söz konusu olduğunda insanlar hayvanlar gibiydi. Sinir bozucuydu ama biz de farklı davranmıyorduk. Hemen öğrenmemiz gerekiyordu. Ne de olsa çok şey buna bağlıydı. İlk devlet sınavı en önemli sınavlardan biriydi ve hepimizin geleceğini belirleyecekti.

Jamie şaşkın bir ifadeyle, "Hayır," diye cevap verdi.

Giderek daha fazla insan notlarını bulup geri çekildiklerinde alkışladı. Etrafımız yavaş yavaş boşalmaya başladı.

Jamie listeyi yukarıdan aşağıya gözden geçirdi, son derece odaklanmış görünüyordu. Görünüşe göre isimlerimiz o kadar da ileride değildi.

Önemli değil, önemli olan geçmek, diye kendimi ikna etmeye çalışırken bir yandan da damarlarımda belli bir hayal kırıklığı dolaşıyordu.

"Bu doğru olamaz..." dedi Jamie, donmuş gibi bakarak. Listenin sonuna, başarısız olanların isimlerinin sıralandığı yere ulaşmıştı.

"Dibe vardık mı?" diye sordum, bir şekilde yanımda duruyordu.

"Bu bir hata olmalı!"

Ben de inanmadım. Prof Lawrence bizi gerçekten hayal kırıklığına uğratmıştı. İkimizi de.

Jamie'nin burnu ilana dokundu. Kağıdı tahtadan koparacağından ve binlerce parça halinde havaya fırlatacağından emindim. Ama öyle bir şey olmadı. Kendini toparlamayı başardı.

Ama hırlayarak bana geri döndü. Gözlerindeki vahşi parıltıya bakılırsa, kızgın olmaktan çok daha fazlasıydı.

"Ne göt herif ama," diye gürledi, bizim için iyi olmayan bir ses tonuyla.

Bu yüzden onu kenara çektim ve motive edici bir gülümsemeyle sakinleştirmeye çalıştım. Ama her zamanki gibi işe yaramadı. Pencereye vurmak üzereydi.

"Eminim bunun bir açıklaması vardır," diye açıklamaya çalıştım.

Ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

"Bunu bilerek yaptı!"

"Bunu bile bilmiyorsun."

"Her zaman hazır bulunuyoruz, derslere katılıyoruz ve işler ciddileştiğinde bizi kışımızdan mı sikiyor?"

"Kesinlikle öyle değil. Belki de bu bir hatadır?"

"İkimizle mi? Hangi dünyada sen?"

Daha fazla bir şey söyleyemedim. O haklıydı. İkimizin de neden başarısız olduğuna dair benim de bir açıklamam yoktu. Tabii ki eyalet sınavı bir çırpıda yapılabilecek bir şey değildi ve tüm öğrenciler geçemiyordu. Ama ortalama için epeyce vardı. Bu benim de hoşuma gitmiyordu ama başka bir açıklaması olmalıydı.

Genel olarak çok güçlü olmadıkları bilinen bir grup bize yeni katılmıştı. Hepimiz onların asla mezun olamayacağından emindik.

Ama aşırı hevesli sırtışlarına bakılırsa, onlar da bunu başarmışlardı.

"Şu salaklara bakın, hepsi bitmiş. Hâlâ bize bağlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. İnanılır gibi değildi. İkimiz de sınava tekrar girmek zorunda kalacaktık. Bu sadece benim için değil, Jamie için de bir sorundu. de zengin ailelerden gelmiyorduk.

"Bunu daha fazla izleyemem. Şimdi bir esrara ihtiyacım var."

"Kampüste sigara içemezsin," diye tısladım arkasından açık alana çıkarken - ama çok geçti.

Jamie çoktan çantasını çıkarmış ve sigarasını yakmıştı. Bir bağımlı gibi çekti ve memnuniyetle başını kaldırdı.

"Bu daha iyi..."

"Jamie, eğer biri bizi görürse. Bu şey leş gibi kokuyor. Lütfen kapat şunu." Panik içinde etrafıma bakındım ama neyse ki çoğu zaten binadaydı.

"Bir dakika içinde, bir tren daha."

Üçüncü nefesten sonra parmağındaki tükürükle közü söndürdü ve cigarayı cebine geri koydu.

"Senin sayende Efendi'nin önünde uçacağız."

"Ne anlamı var ki? Zaten bir önemi yok. Asla geçemeyeceğiz."

"Ne demek istiyorsun?"

Jamie yaklaştı.

"Bir dahaki sefere kolayca geçeceğimizi gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ha?"

"Sonuçlar sahte Shawny," dedi, sanki bunu şimdiye kadar bilmem gerekiyormuş gibi. "Hadi bakalım, ders başlamak üzere."

Bütün sabahı neyi yanlış yaptığımı düşünerek geçirdim. Jamie amfide yanımda oturuyordu ve yüzü korkutucuydu. Zavallı Prof Brown, dersin ortasında ona nereye gittiğini sorma cüretini gösterdiğinde bile tüm öfkesini üzerine çekti.

Jamie'nin küstah cevabı "Çiş!" oldu ve neyse ki daha sonra bu konu bir daha açılmadı.

Jamie bloğun geri kalanını kalemiyle masada delikler açarak ve sakalının içinde tanımlanamayan bir şeyler mırıldanarak geçirdi.

Yemek salonundaki öğle yemeğinde, tabağındaki patates püresini öyle bir şiddetle tokatladı ki, patlamak üzere olduğunu düşündüm.

Çatalını sanki birini öldürmek istiyormuş gibi bana saplarken ona "Bu yemeğin suçu değil" diye hatırlattım.

"Bu hiç adil değil!"

"Ben de anlamıyorum ... İçimde gerçekten iyi bir his vardı." Jamie hiçbir tepki vermedi ve yemeğini karıştırmaya devam etti.

"Yani... Ne kadar aptal olabilirdik ki ikimiz de başarısız olduk?"

İlk devlet sınavı mükemmel bir sınavdı ve bu sınavı geçmek zorunluydu, bu sınav olmadan derslerinizi unutabilirdiniz. Bu kadar önemli bir sınav olduğu için aylarca çalışmıştık. Hazırlığımız gerçekten eksiksizdi - ya da ben öyle sanıyordum.

"Acaba çok mu az şey öğrendik?" diye kuşkuyla düşündüm.

"Bunun öğrenmeyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Sempatiye göre karar veriyorlar."

"Şimdi haksızlık ediyorsun."

Jamie kızgındı, bunu tamamen anlayabilirdim ama kendi hatası için öğretim görevlisini suçlamak adil değildi.

"Adaletsiz mi? Bana mı? Lawrence ikimizi de hayal kırıklığına uğrattı."

"Bu da muhtemelen yeterince iyi içindir."

Küçümseyerek homurdandı.

Onu bu kadar kızgın görmek hoşuma gitmiyordu. Jamie genellikle her zaman iyi bir ruh halindeydi ve çok gülerdi.

"Size söylüyorum, bunun performansımızla hiçbir yok!"

"Yani... işimiz mi karıştı?"

Ne de olsa oluyordu. Çok sık olmasa da, bu bir olasılıktı.

"Gerçekten de belgelerin değiştirildiğini ve aslında geçtiğimizi ama takas yüzünden şimdi başka birinin notlarını aldığımızı mı düşünüyorsunuz?" diye devam ettim.

"Karışık bir şey yok."

Tipik Jamie tarzında, kimsenin anlamadığı yarım cümlelerle konuştu.

"demek istiyorsun?"

"Kendin anlayamıyor musun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Kesilmiş sakalında bir damla sos vardı ama dikkatini çekmeye cesaret edemedim.

"Hayır." Ya işimiz karışmıştı ya da gerçekten o kadar kötüydük.

"Sonuç sahte." Jamie sözlerini vurgulamak istercesine başını salladı.

"Sahte mi?"

"Dostum, Shawny, bu kişisel bir mesele. Bize karşı bir şeyler var!"

"Yani diyorsunuz ki... Prof Lawrence bizi kasten yüzüstü mü bıraktı? Bunu hayal bile edemiyorum. O tanıdığım en doğru insanlardan biridir. Asla böyle bir şey yapmaz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Onu özel olarak tanıyor musun?" Başımı salladım.

"Gördün mü?"

Jamie'nin bu kadar emin görünmesi beni şaşırtmıştı. Sanki diğer seçenekler hiç yokmuş gibi.

"Ama neden? Biz ona hiçbir şey yapmadık. Yoksa bir zamanlar derste dinlemek yerine video izlediğimizi mi hatırladı dersiniz?"

"Henüz nedenini bilmiyorum. Ama öğreneceğim."

JAMIE

DSahteydi. Bu kesin gibiydi. Shawn ve ben haftalardır bütün gece çalışıp

Eyalet sınavına çalışmak için. Berbat etmiş olamayız. Eğer bizim performansımız değilse, profesörün hatası olmalıydı. Ama neden? Henüz tam olarak emin değildim. Ama yakında öğrenecektim. *Sherlock Holmes* değildim ama insanların burnunu iyi koku alırdım ve onları tanımakta iyiydim.

Shawn iyi bir örnekti. 1.89 metre boyuyla çoğu insandan kat kat uzundu. Ancak bu güzel manzaradan yararlanmak yerine kendini küçülttü, başını omuzlarının arasına çekti ve kollarını aşağı sarkıttı. İyi bir adamdı ve daha da önemlisi sadık bir dosttu. Ama güvensizliği ve korkuları, burnunu küflü gösteren çok sayıdaki çil gibi, yüzünün her yerinde yazılıydı.

Her zamanki gibi, havuç kırmızısı saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi her taraftan çılgınca uzanıyordu. Her sabah aynanın karşısında kanıtladığı gibi, bu ince bir sanattı. Gözlerindeki gri ve mavinin tuhaf karışımını bugüne kadar fark edememiştim ama bana olan sevgisi açıkça görülüyordu. Elbette tamamen dostça. Aramızda hiçbir şey olmamıştı ve olmayacaktı da. O gerçekten benim tipim değildi.

Konferans salonuna birlikte girdik. Tüm binanın açık en büyük salonuydu. Koyu renkli ahşap sıralarla dolu dört bölüm

derinliklere doğru sivriliyordu. En altta, parke zeminin ortasında, arkasında devasa paneller bulunan bir kürsü vardı.

Profesör henüz gelmemiştir. Her zaman teneffüsün son saniyesine kadar beklerdi.

Shawn bilmem kaçınıcı kez, "Anlamıyorum," diye mırıldandı.

Başka bir şey söylemedim ve onun önüne döndüm. Önden soldan üçüncü sıra her zamanki yerimizdi. Ceza hukuku ana konularımızdan biriydi ve sınavın da bir parçasıydı. Prof Lawrence'ın bundan sonra ne yapacağını merak ediyordum. Çünkü çoğunluğumuz geçmişti.

"Şimdi herhangi bir şeye nasıl konsantre olabilirim ki?" diye sordu Shawn çizgili uzun gömleğini çekştirirken. Gittikçe daha güçlü görünmeye çalışıyordu ama çelimsiz vücudu kalın bir kazağın içinde bile hâlâ fark ediliyordu.

Cüssesine rağmen gözleri benimkilerle aynı hizadaydı ve bunun tek nedeni duruşundaki bozukluktu.

"Dik otur," diye sırtarak onu uyardım ve omzunu geriye ittim. "Gerçekten egzersiz yapmaya başlamalısın."

"Evet, anne." Elimi takip etti ve on saniye sonra eski düzenine geri döndü.

Tam o sırada konferans salonunun alt kapısı açıldı. Prof Lawrence her zamanki gibi sağlam adımlarla içeri girdi. Üzerinde bej bir takım elbise, altında gri bir kazak ve koyu gri bir kravat vardı. Pantolonu da ayakkabıları gibi koyu kahverengiydi. Burnunda, sert görünümünü biraz yumuşatan bir çift kare gözlük vardı.

Kırkklı yaşlarında, espri anlayışı ya da yaşam sevinci olmayan soğuk bir adamdı. Ondan ders aldığım iki yıl boyunca hiç gülmemiştir. Dudakları hep bir çizgi halindeydi, sanki tutkuyla bağlı olduğu hiçbir şey yokmuş gibi. Yine de iyi bir öğretmendi, hakkını vermem gerekirdi. İlk dersten itibaren konuları hakkında bizi heyecanlandırdı. Olayları objektif bir şekilde açıklayabiliyordu.

ve oldukça hızlı bir şekilde konuya girdi. Ancak insan ilişkileri konusunda tamamen eksikti.

Prof Lawrence kahverengi evrak çantasını masanın üzerine bıraktı, tokalarının açılmasına izin verdi ve birkaç kâğıt çıkardı.

Arkadaki insanlara kıyasla o kadar yakın oturuyorduk ki gözlerinin hareketlerini takip edebiliyorduk.

Başını kaldırına kadar gözümü kırpmadan ona baktım. Etrafına bakındı, bana baktı, bir süre benimle oyalandı ve sonra bakışlarını tekrar merkeze çevirdi.

"Devlet sınavlarından sonraki ilk dersinize hoş geldiniz demek istiyorum," dedi her zamanki gerçekçi ve mesafeli tavrıyla. "Okumaya karar veren tebrik ediyorum. Çabalarınızın karşılığını aldınız, J.D. olma yolunda ilk adımı attınız. Başaramayanlara daha neden burada olduğunuzu kendinize sormanızı tavsiye ediyorum. Sadece zamanınızı mı geçiriyorsunuz yoksa avukat olmak mı istiyorsunuz?"

Gözlerinin bize doğru kesinlikle tesadüf değildi. Ona boş boş baktım ya da en azından bakmaya çalıştım.

Bakışlarını benden çevirdi, tedirgindi. Ne söylemeye çalıştığından emindim. Bizi küçümsüyordu. Bizler, bundan sonra derslerimizi ciddiye almamız ve öğrenmemiz için tekrar tekrar öğütleyebileceği kaybedenlerdik. Bu yıllar alacaktı ve YLS'deki en iyi profesörlerden biri olarak çok uzun bir süre bizimle birlikte olacaktı.

"Bugün ceza hukukunda nedensellik konusuna geri dönüyoruz." Tahtanın üzerinde bir projeksiyon belirdi.

Konuşmaya başladı ama onu dinleyemedim. Ona bakmakla çok meşguldüm. Her hareketini, her bakışmasını, parmağıyla her işaret edişini takip ettim.

Mantıklı yapısına rağmen, çok yüksek sesle ve neredeyse hararetle konuşmasıyla tanınırdı. Amcamın dediği gibi, *evde tek bir kuru göz bile yoktu*. Orada bulunan herkes onun dudaklarına yapışır ve bilgileri bir sünger gibi emerdi.

Sadece ben değil. Bu sefer değil. Onun yerine, bize doğru baktığı anları saydım. Ve hepsinden önemlisi, düşünceleri hakkında çok şey açığa vuran bakışlarını not ettim. Her ne kadar mesafeli ve profesyonel görünmeye dikkat etse de. Aşağılayıcı yan bakışlarını kaçırmadım. Sanki üniversitenin pislikleriymişiz gibi. Atılması gereken pislikler.

O yapamaz.

Gözleri aniden benimkilerle buluştuğunda, midemde buz gibi bir çekilme hissettim. Gözlerimin içine beklediğinden daha uzun süre baktı. Gözlerinden aşağılama damlıyordu.

İşte o an çenemi kaldırdım ve yüzüne baktım. Onun gibi birinden korkmuyordum. Sınavda başarısız olmak bizi okuldan atmak için bir neden değildi.

Shawn ders bitmeden hemen önce, "Ona sormalıyız," diye tısladı.

"Ne sormak istiyorsunuz?"

"Peki.. Sorun ? Neden ."

"Peki amaç ne?" diye sordum sıkılarak. Konu hakkında hemen hemen hiçbir şey öğrenmemiştim. "Yasanın yorumu açık olduğunu biliyorsunuz. Açıklamalarımızın onun için yeterli olup olmadığına kendisi karar verir."

"Belki de bize birlikte çalışmaya devam edebileceğimiz makul bir açıklama yapacaktır?"

"Ne istiyorsan onu yap."

"Jamie ... lütfen benimle gel."

"Bana uyar."

şey beklemiyordum ama zil çaldıktan sonra Shawn'la birlikte Prof Lawrence'ın önüne gittik. Biz yaklaşırken çantasını topluyor ve gözlüklerinin üzerinden bize bakıyordu.

"Profesör... Bilmek istiyoruz, şey... aslında geçtiğimizi sanıyorduk, ama şimdi başarısız olduk ve merak ediyoruz...?" Shawn söylemeye başladı.

"Sonuçların doğruluğundan şüphe mi ediyorsunuz, Bay Murphy?"

"Hayır, elbette değil, ama biz... gerçekten çok şey öğrendik ve ..."

"Dürüstlüğümü sorguluyorsun."

"Bunu yapmama asla izin vermezdim, Profesör!" Shawn avazı çıktığı kadar konuşuyordu ve Prof Lawrence da sanki yoksul aptallarla konuşuyormuş gibi onunla benim aramda bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Tartışmak yerine ders çalışıyor olmalısınız. İyi günler beyler." Çantasını aldı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Bu gidiş karşısında homurdandım. Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyordu ama soğuk kalpliliği Shawn'ı o kadar etkilemişti ki sadece bakabiliyordu.

Bu konuşmadan sonra artık emindim. Varsayımında haklıydım. Prof Lawrence bizi kasıtlı olarak başarısızlığa uğratmıştı. Ama nedeni korkutucu olduğu kadar şaşırtıcıydı da.

Koşuyorum. Sadece koşmak. İhtiyacım olan tek şey buydu. Bacaklarım yeşil alanların ve ağaçların etrafını saran toprağın üzerinde uçuyordu. Temiz akşam havası bana iyi geldi. Nefes almam gerekiyordu, aksi takdirde boğulma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Koşu yaparken bana dostça el sallayan bazı öğrenci arkadaşlara rastladım. Çok iyi tanınıyordum ve bu gece görünmez olmak istiyordum. Çünkü geleceğim tehlikedeydi ve onurum da öyle. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de. Ama sınav meselesini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum.

Yale kampüsü çok büyüktü ve üniversite binalarının yanı sıra bir spor salonu ve öğrencilerin birlikte yaşadığı on iki ev de içeriyordu. Yine de her yeri üç kez dolaşmayı başardım. Bir saatten fazla dolaşmış olmalıyım.

Döndüğümde *Baker Hall*'un beyaz tabelası çoktan okunmaz hale gelmişti çünkü çok karanlıktı.

Ne kadar bitkin olduğumu ancak merdivenlerden birinci kata çıktığımda fark ettim. Ciğerlerim gibi kaslarım da yanıyordu. Nefes nefese kendimi koridorun sonuna kadar sürükledim. Tökezleyerek yatahanemizin kapısını açtım. Mutfakta lavabonun musluğunu sonuna kadar açtım ve aceleyle yutabildiğim kadar soğuk su içtim.

"Jamie? Her şey yolunda mı?"

Tükürdüm ve başımı geriye çektim. Başım dönüyordu ve sırtımdan aşağı ter akıyordu. Ama aslında daha iyi hissediyordum.

"Duş almam lazım," dedim ve banyoya girip gözden kayboldum.

İşim bittiğinde, kalçalarım doladığım bir havlu ve sıırıslıklam saçlarımla mutfağa geri döndüm.

Shawn elinde bir kitapla masada oturmuş, hala kahve içiyordu, eski keş. Beni gördüğünde neredeyse boğulacaktı.

Vücuduma takdir dolu bakışını kaydettim ve kendime bir bardak su daha doldurdum.

"Biraz spor yaparsan böyle görünebilirsin," dedim ona göz kırparak.

"Ne? Evet, ." Tekrar kitabına baktı.

Düşüncelerini görebilmeniz gerçekten çok hoştu. Vücudumun ne kadar güzel olduğunu düşündüğünü biliyordum. Sadece bugünden beri değil.

"Ee, şimdi sınavı geçecek misin?" diye takıldım, kendime yanında tavuk şeritleri olan bir salata hazırlarken.

"Hâlâ anlamıyorum. Bütün akşam kafamda sınav sorularının üzerinden geçip durdum ama yine de... Bu olamaz. Her şeyi doğru yanıtladım. Kağıtlar karışmış olmalı."

"Buna gerçekten hâlâ inanıyor musun?" diye sordum sıırıtarak. "Doğru ya da yanlış diye bir şey olmadığını biliyorsun. Her şey bir yorum meselesi."

"Evet... Hayır... Bilmiyorum. Ama... ikimizin de neden bu kadar kötü olduğumuzun bir açıklaması olmalı."

"Cevabı biliyorum. Duymak istiyor musun?" Shawn sessizdi ama yüzündeki ifade çok şey anlatıyordu.

"Ama bundan hoşlanmayacaksın," diye tahmin ettim ve onunla birlikte masaya oturdum.

"Yani sizce... Prof Lawrence ve bizim aramızda kişisel bir şey mi?"

Gülümsedim çünkü beni dinliyor olmalıydı.

"Evet, doğru."

"Ama... Ne şekilde? Yani, biz onun öğrencisiyiz ama yüzlerce öğrencisi var."

"Ama bizim gibi değil." Shawn bir arabaya benziyordu.

"Neyi ima ettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sanırım hayal görüyorsun."

"Keşke öyle olsaydı. Ancak gerçek şu ki, yılın en iyileri arasında almamıza rağmen kötü not aldık. Bunun tek bir açıklaması olabilir."

Shawn'ın mavi-gri gözleri parladı. En kötüsünü bekliyordu.

"Yani...?"

"Evet."

"Prof Lawrence?"

Birkaç kez başımı salladım.

"Jamie... bu doğru olamaz. 21. yüzyılda yaşıyoruz. Siyasi doğruculuk günün konusu."

"Her durumda eşitlik ve hoşgöründen hala çok uzak olduğumuzu siz de benim kadar biliyorsunuz."

"Ama o YLS'de bir profesör. Sınavları böyle gerekçelerle işaretlemeyi göze alamaz!"

"Kim test edecek?" Salatamla arkama yaslandım ve konu midemi ağrıtıyor olsa da keyifle yemeye devam ettim.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Shawn, cesareti kırılmış görünüyordu.

"Hoşuma gittiğini mi sanıyorsun? Ben de bunu en az sizin kadar boktan ve korkutucu buluyorum. Ancak gerçek şu ki, hala önyargılı olan pek çok insan var. Nüfusun %80'inin hala homofobik olduğunu söyleyen istatistikler var. Çok azı bunu kabul ediyor."

"Ama... Prof Lawrence bize insan haklarını da öğretiyor. O yapamaz..."

"Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok. Bildiğiniz gibi hukuk her zaman bir yorum meselesidir. Bunu bilerek yaptığını da söylemiyorum. Belki o da bilmiyordur. Ya da belki biliyordur, ama muhtemelen asla bilemeyeceğiz."

"Şimdi ne yapacağız?" Shawn omuzlarını çökertti.

"Bunu bana ciddi ciddi mi soruyorsun?"

"Bunu kanıtlayamayız, Jamie. Dekana götürürsek kimse bize inanmaz."

"Biliyorum. İşte bu yüzden kanıt toplayacağız."

"Ne?" Shawn bana bir hayalete bakar gibi . "Ama, nasıl yapacaksın... Onunla yüzleşecek misin?"

"Çok daha iyi! Onun ne kadar homofobik olduğunu resimlerle kanıtlayacağım. Sonra da bunu dekana götüreceğiz ve itibarımızı geri alacağız!"

Lattesinde boğuldu.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı ve yalvaran bakışlarla konuyu aklımdan çıkarmamı sağlamaya çalıştı. Hiç şansı yoktu, ben kararımı çoktan vermiştim.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Shawny. Bu kadar çabuk kuyruğunu kıstıracağını düşünmemiştim."

"Hiçbir şey çekmiyorum, ama..." Shawn tamamen yıkılmış görünüyordu. Yüz ifadesinden bu durumu kabullenemediği anlaşılıyordu. "Düşündüğünden çok daha iyiyim ama bunu yapamayız."

"O zaman kanıtlarla!" diye onu alkışladım ve salata kâsesini masaya vurdum.

"Nasıl?" Sesindeki titremeyi bastırmak için çaba sarf etti.

"Döndür şunu," diye fısıldadım, bir yandan da bu parlak fikir için kendimi kutluyordum.

Shawn'ın alt çenesi düştü.

"Yani... Deli misin sen? Bir profesöre asılmayacağım!"

"Sen açacaksın ve işler çirkinleştğinde ben filme alacağım. Çok kolay olacak. Tek yapman gereken rol yapmak."

"Bunu yapamam!"

İnleyerek kalktım ve tabak çanağı aldım.

"İçinde olmadığını biliyordum. Kendini savunacak özgüvene sahip değilsin. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Shawn sessiz kaldı. Sözlerimin onu çok etkilediğini biliyordum. Ama bunu dikkate alamazdım. Gerçek zordu - eşcinsel insanlar hayatta hala daha zor zamanlar geçiriyordu, cinsellikleri özel bir mesele ve kimseyi ilgilendirmese de, her yerde önyargı vardı. Bu artık sona ermeliydi.

"Bunu yapamam Jamie."

"Biliyorum. Bu yüzden bunu yapıyorum ve bunu yaparken beni filme alacaksınız."

SHAWN

D*Bu doğru olamaz.* Bütün gece uyuyamadım çünkü Jamie'nin sözlerini aklımdan . I

Sadece inanmak istemedim ama düşündükçe açıklama daha akla yatkın gelmeye başladı.

Prof Lawrence bana hiçbir zaman bir insan hakları aktivisti olduğu izlenimini vermedi. İyi bir öğretim görevlisiydi ama pek arkadaş canlısı değildi. Hatta onu soğuk kalpli olarak tanımlayabilirim. Onun için önemli olan tek şey bize aktardığı bilgiydi. Bunu nasıl başardığımız onun sorunu değildi.

Topluluğumuzla gurur duyuyordum. Connecticut'a okumak için gelmeden önce, memleketimdeki LGBTiQ+ topluluğunun hakları için kampanya yürütmüş ve bunu yapmak için sokaklara dökülmüştüm. On altı yaşında açılmak benim için büyük bir adımdı, ancak bunu yaptığım için mutluydum ve bu duyguyu henüz hazır olmayan herkese iletmek istiyordum.

Şimdi Jamie'den, profesörlerimizden birinin cinsel kimliğimiz nedeniyle bize kötü not verdiğini duymak dayanılmazdı. Bu adaletsizlik sona ermeliydi. Olduğumuz gibi görülmeliydik: İnsan olduğumuz için. Ne daha fazlası ne de daha azı. Bir erkeği, bir kadını ya da herhangi birini sevmiş olmamın bir önemi yoktu. En azından olmamalıydı.

Bir saatten fazla bir süredir kütüphanede oturmuş, bir kitaba bakıyor ve aynı satırları tekrar tekrar okuyordum. Kelimeler hâlâ bir anlam ifade etmiyordu. Tıpkı Prof Lawrence'ın neden bir şey söylediği kadar.

bize karşı. Gerçi bu konuda zaten biraz ilerlemiştim. En azından yaşı ve geçmişi nedeniyle queer insanlarla çok az ilişkisi olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu durum genellikle kötü niyetli olmayan, sadece cehaletten kaynaklanan bir tür homofobiye yol açıyordu.

Ancak bu bile insanları farklı şekilde yargılamak için bir neden olmamalıdır. Bu, yüzümüze karşı iğrenç olduğumuzu açıkça söylemekten bile daha kötüydü.

Jamie yanılıyor olmalı. Prof Lawrence çok saygı duyulan, dürüst ve zeki bir adamdır. Böyle bir şey yapacak kadar aptal değildir.

Kafam sorularla dolup taşıyordu. Ve profesörün lehine olan argümanlarım yavaş yavaş tükeniyordu. Jamie o sırada yanımda olmasa da tartıştığını duyabiliyordum.

Hala homofobik olabilir, Shawny. Eğer bizi iğrenç buluyorsa, bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Ve bunu kanıtlayamayız da.

Ne yazık ki bunu yapamazdınız. Düşünmek ve harekete geçmek iki farklı şeydi. Ve sadece bir önseziyle dekana gitmek bize sadece zarar verirdi. Sonunda, bunun doğru olmadığı ortaya çıktı.

Jamie'nin önce kanıt toplayıp sonra dekana gitme fikri çok daha iyi bir yaklaşımdı. Bu fikir hâlâ midemi da. Eğer iş girerse, belki de bunu gerçekten yapmaktan başka seçeneğimiz yoktu?

"Peki, bir yere varabildiniz mi?"

İki el omuzlarıma yerleşince irkildim.

"Beni korkuttun, aptal."

Jamie sırtarak karşımdaki koltuğa çöktü. Eğitimden yeni dönmüştü ve hâlâ adrenalini yüksek görünüyordu.

"Şimdi daha mı akıllısın?"

"Keşke böyle olsaydı." Gerçek şu ki, son bir buçuk saat içinde kendime aynı soruyu tekrar tekrar sormaktan başka verimli bir şey yapmamıştım: Prof Lawrence neden bizden bu kadar nefret ediyordu da bizi yüzüstü bırakmıştı?

"Cevaplarımın hepsi iyiydi," diye açıkladım Jamie'ye ve önümdeki kalın kitabı kapattım.

Sınav sonuçlarını öğrendiğimden beri sayısız araştırma yapmış ama hep aynı sonuca varmıştım. Mükemmel hazırlanmıştık ve cevaplarımız harikaydı. Hiç başarısız olmamalıydık!

"Sana söylemiştim. Bunu yapmak zorundayız, Shawny. Bundan kaçış yok." Jamie ellerini başının arkasında kavuşturdu ve bana küstahça sıırttı.

"Bu tehlikeli," diye fısıldadım ona ve dinleyen biri var mı diye sağa sola bakındım.

Kütüphane sessizlik ve öğrenme yeri idi ama neyse ki oturma alanlarında yalnız kalabileceğiniz kadar genişti.

"Biliyorum. Bu yüzden iyi hazırlanacağız."

"Böyle bir şeye nasıl hazırlanırsınız? Akla gelebilecek her şekilde tepki verebilir."

"Çok fazla seçenek yok."

Jamie'nin özgüveni karşısında başımı salladım. Elbette, olasılıklar üzerine çoktan oynamıştım. Ama senaryo nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, her zaman üniversiteden atılıyorduk, en kötü durumda da mahkeme yoluyla doğrudan hapse giriyorduk.

"Bunun için bizi yakalayacak."

"Doğru yaparsak olmaz."

Ona sadece başımı sallayabildim. Çılgıncaydı. Jamie ne kadar çılgınsa o kadar çılgındı. Ve beni endişelendiren de buydu.

"Lütfen, bir şeye başlamadan önce üzerinde uyu ve iyice düşün," dedim.

"Bunun üzerinde çoktan uyudum ve tek yolun bu olduğuna eminim."

"Ama ya..."

"Shawny, bunun bir parçası olmak zorunda değilsin. Bunu tek başıma yapabilirim."

"Bunun sonu felaket olacak," diye tısladım, masanın üzerine eğilerek. "Seni öldürecek."

"Tüm bunları hesaba kattım. Atletik biriyim, yumruğundan kaçabilirim. En önemlisi de şeyin videoya kaydedilmiş olması." Cep telefonunu çıkardı ve önümde salladı.

"Bu delilik."

"Her şey yolunda. Benim için endişelenme, ikimiz için de halledeceğim. Birimizin cesareti olmalı."

Bu sözün doğrudan kalbime hitap ettiğini çok iyi biliyordu. Tanıştığımızdan beri her gün bana yeterince erkekçe davranmadığım ve artık haddimi bildirmem gerektiği söyleniyordu. Jamie benim böyle biri olduğumu anlamıyordu. Ve başkalarının benden daha tanınmış, daha başarılı ya da daha arzulanır olması beni hiç rahatsız etmiyordu. Ben sadece huzur ve sessizlik istiyordum. Sürekli onun gölgesinde olmaktan bıkmış olsam bile.

"Tamam, ben varım. Ama dikkatli bir yaklaşım sergileyeceğiz, anlaşıldı mı?"

Jamie masanın üzerinden atladı ve bana çılgınca sarıldı.

Yanağıma bir öpücük kondurduğunda donup kaldım.

"Sen en iyisisin. Bu akşam buluşuyoruz, birkaç dakika sonra başka bir randevum var. Biraz stres atarız." Belli belirsiz bir göz kırpma olmadan da yapabilirdi. *Stresini* nasıl attığını çok iyi biliyordum. Kampüsten bir adam almıştı ve tuvalette onları incelemek üzereydi.

Sadece bu fikir bile tüylerimi diken diken etti. Ama Jamie böyleydi. Mutlu olmak için buna ihtiyacı vardı.

"Bu gece görüşürüz, kokteyl içeriz, biliyorsun."

"Ah, doğru ya." Eşcinsel gecemizi tamamen unutmuştum.

İki haftada bir, ders çalışmak ya da çalışmak yerine şehirdeki bir gey kulübüne gider, ayakta duramayacak hale gelene kadar içer ve sonra sendeleyerek üniversiteye geri dönerdik.

"Sanırım bugün ikimizin de buna ihtiyacı var."

"Ama olmuş yani. Sonra görüşürüz, Shawny."

Kendi kendime "İyi eğlenceler Jamie" diye mırıldandığımda çoktan gitmişti.

Müziğin bas sesi o kadar yüksekti ki tek bir kelime bile anlamıyordum. Ama buna gerek yoktu. O akşam önemli olan tek şey alkoldü.

Gözlerimi yorgunca kırıştırarak önümdeki masanın üzerinde duran bardakları saydım. Altı tane vardı. Şimdiye kadar binde kaç içmiş olmam gerektiğini hesaplayamayacak kadar sarhoştum.

Jamie de hiç bitmeyen kıkırdamalarından anlaşılacağı üzere aynı derecede sarhoştı. Neye güldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o da duramıyordu.

Gülüşüne bayıldım, çok tatlıydı çünkü sesi sert bir adam gibi değil, küçük bir kız gibi çıkıyordu. Sürekli nefes nefese kalıyor ve sonra tekrar kahkahayı patlatıyordu. Konu ne olursa olsun, onunla birlikte gülerdim. Çünkü çok tatlıydı.

"Schnucki, bir Sex on the Beeeeath daha!" diye emretti Jamie, ilk kez gerçekten eşcinsel görünüyordu.

Pipetlerle bardağın içinde dolaşp armutlarımızı çarpıştırırken, onu geri almak için her şeyi yapabileceğimi fark ettim.

onu mutlu etmek için. Bana kalsa sonsuza kadar çalışır, onunla yaşar ve artık dayanamayacak hale gelene kadar kokteyl içerdim.

Genişçe sırtarak saçlarını çözmesini ve omuzlarına düşecek şekilde sallamasını izledim. Bütün erkekleri anlayabiliyordum, gerçekten yakışıklı bir adamdı.

"Birini becerirdim ama çok sarhoşum," diye geveledi Jamie ve hemen ardından yine kıkırdadı.

"Ben de." Eve dönüş yolunu nasıl bulduğumuzu düşünmek bile istemiyordum. Hiç bugünkü kadar sarhoş olmamıştık.

"Planın nedir?" diye sordum ona, artık takip edemediğim bir ilhamla.

"Kotzzzzzen ve içmeye devam et," diye yanıtladı.

"Öyle demek istemedim. Profesör yüzünden."

Jamie doğruldu ve artık o kadar da sarhoş görünmüyordu.

"Bir şey mi dedin?"

"Nasıl hayal ettiğini bilmek istiyorum," diye tısladım ve bir yudum daha aldım.

"Ben açacağım, sen de gizlice çekeceksin," diye açıkladı ve bana . "Eğer cesaretin varsa. Eğer sikini geri çekersen, bunu tek başıma yaparım."

"İster inanın ister , ama ... Ben de ." Onunla kadeh tokuşturdum.

Jamie genişçe sırttı. "Bunu görmek istiyorum."

"Neler yapabildiğime şaşıracaksınız."

"Ne sunacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Sadece o değil. Tüm bu olanlara nasıl yaklaşacağımı da merak ediyordum. Güvensizliğim hâlâ yüzümden okunuyor gibiydi ya da belki Jamie başka bir şey planlıyordu çünkü sırtışı o kadar genişledi ki korkmaya başladım.

"Neyin peşindesin?"

"Bir fikrim var... Neden bir bahis ?"

"Bahis mi? Nasıl görünmeli?"

"Bunu biraz eğlenceli hale getirmek için birbirimize karşı yarışıyoruz. Sırayla onu baştan çıkarmaya çalışıyoruz. Diğeri de film çekiyor. Profesörün sikini ilk kim kapmayı başarırsa o kazanıyor," diyor Jamie, kuralları belirlerken.

Başım dönüyor olsa da sözlerinin ne anlama geldiğini anlayabilecek kadar nettim.

"Sen tamamen delisin. Ama seni bu yüzden çok seviyorum."

"Ve ben de seni!" Bardakları tekrar tokuşturduk, neredeyse kırıyorduk.

Arkamıza yaslandık ve güldük.

"Bunu çoktan aştık," dedim ve sonunda harekete geçtiğim gerçeğiyle bir şekilde moral buldum. En azından Jamie artık pantolonumda hiç taşak olmadığını söyleyemezdi. İşte bu yüzden bunu yapmak zorundaydım.

"Gerçekten var mısın?" diye tekrar açıkça sordu.

"Anlaştık. Peki ne kazanabilirim?"

"Kaybeden üç ay boyunca darbe görevini mi üstleniyor?"

Yüksek sesle homurdandım.

"Bu çok aptalca. Daha büyük bir şey olmalı!"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum... İşe yarar bir şey."

"Ha! Biliyorum. Kaybeden, ortaya çıktığında diğerrinin suçunu üstlenir. Ve diğeri iyi."

Bu bana adil geldi. Jamie ile yarışmak tamamen çılgınca olsa bile. Onu yenme fikri bile kendimi o kadar iyi hissettiriyordu ki, kendime engel olamıyordum.

El sıkışarak anlaşmayı onayladım.

"Sana karşı kazanmaktan onur duyarım." Jamie pipetini gürültüyle emdi.

"O kadar emin olma."

Daha deneyimli olan oydu ama benim tipim de sık sık talep görüyordu. Bu ona, her zaman kızdırmaktan ve bir köpek gibi peşinden sürüklemekten hoşlandığı utangaç küçük Shawny olmadığımı kanıtlama şansımdı. Bende onun düşündüğünden çok daha fazlası vardı. Bunu ona kanıtlamam gerekiyordu. Ama her şeyden önce bunu kendime kanıtlamak istiyordum.

JAMIE

I *Ben kazanacağım.* Bu zaten kesindi. Adamlar beni ve saldırgan yapımı çok seviyorlardı. Ayrıca, Shawn'dan çok daha fazla tecrübem vardı. Ama en azından denemiş olması güzeldi. aranıyor.

Ertesi sabah duşta benimle karşılaştığında saçları dört bir yana dağılmıştı. Donuk gri-mavi gözlerinden bana yorgunluk bakıyordu. Dün geceki coşkusu buhar olup uçmuştu. Çoktan altına sıçmaya başlamıştı.

Sırtarak saçlarını karıştırdım.

Saçımı şekillendirirken "Hiç şansın yok" diye şarkı söyledim.

"Kapa çeneni," dedi ve diş fırçasını kaptı.

"Kendini düzgün bir şekilde hazırlamayı unutma," dedim kasıklarına doğru net bir bakışla.

"Hazırlanmak mı?" O kadar ki hiçbir fikri yoktu.

"Bulaşıkları yıka, Shawny. Yoksa gerçekten iğrenç olur."

Birkaç saniye daha düşündükten sonra farkına varır gibi oldu.

"Yani... Onunla gitmeli miyim?"

"Sen yapmazsan ben yaparım," dedim sırtarak.

"Ama sikine dokunmayı başarırsak kazanmış olacağımızı söylemiştiniz?"

"Peki bunu iyi görünmesi için filme nasıl çekeceksiniz?"

"Bunu yaparken kendimizi filme almamızı mı istiyorsun?" Yüksek sesle güldüm.

"Dün çok mu sarhoştun? Kendimi açıkça ifade ettim. Döndüreceğiz ve kaydedeceğiz. Gerekirse halka açıklarız."

"Ama.. Eğer karısı bunu görürse ... Onun bir ailesi var."

"Gerçekten bir ahlakçı olarak üzerime mi geleceksin? Sonunda dışarıdaki tüm homofobik serserilere karşı bir örnek oluşturmak istemiyor musun?"

Shawn kasvetli bir şekilde başını salladı.

"Onunla hemen evlenmek zorunda değilsin. Sadece biraz oyna. Anlıyor musun? Unutma, onun yüzünden burada bir yıl daha kalmak zorundayız. Ve bölümümüzü değiştiremeyiz, yani o bizim hocamız olarak kalacak. Bize karşı ne planladığını gerçekten düşünmek istiyor musun? Sonunda bizi üniversiteden atacaklar. Bunu şimdi yapmalıyız, dünyadaki tüm queer insanlar için!"

"Haklısın," diye mırıldandı ve sonunda dişlerini fırçalamaya başladı.

"Bunu da fark etmiş olman güzel. Şimdi kendini güzelleştir, dudakların seksi görünmeli."

"Dudaklar mı?"

Sırtarak önünde ayağa kalktım. Ondan kısaydım ama duruşum çok daha iyiydi. Shawn'ın omuzları öne doğru sarkıktı, başını eğik tutuyordu ve her zaman biraz çarpık görünüyordu. Güvensizlik ve utangaçlıktan hoşlanan erkekler vardı. Ama çok azı hoşlanırdı. Benim şansım çok daha yüksekti.

"Ağzına al, Shawn," dedim açıkça. "Hiçbir kadın eşcinsel bir erkek kadar iyi üfleyemez, anladın mı?"

Başını salladı.

"Onu görmeden önce dudaklarınızı çiğneyin ve yalayarak büyük ve kırmızı görünmelerini sağlayın, bu her zaman işe yarar."

Shawn ağzından diş macunu fokurdarken, "Ona çekmek istemiyorum," dedi mız mızmızlanarak.

"Zorunda değilsiniz ama her şeye hazırlıklı olun. Nerede olursanız olun, kamerayı kolayca tanınabileceği bir şekilde tutun. Onu sarın ki çekim yaptığınızı fark etmesin."

Tükürdü. Sonra ağzını çalkaladı.

"Bunu nasıl yapacağım?" Shawn hâlâ ikna olmuş görünmüyordu. Biraz daha açık olma zamanı.

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek ona doğru yürüdüm.

"Prof Lawrence, bir sorum var. Paragraf 13'ü henüz tam olarak anlayamadım. Lütfen bana açıklayabilir misiniz?"

Shawn bana şaşkın şaşkın baktı.

Bir adım daha ileri gittim ve kulağına doğru eğilirken koluna dokundum.

"Profesör... Sizin etrafınızda olmak beni çok geriyor. Sizden çok şey öğrenmek istiyorum. Lütfen bana hukuku öğretin" diye nefes aldım.

"Sen çok eğitilmiş bir adamsın ve ben sadece fakir, aptal bir öğrenciyim."

Boynunu yaladım. Elimi karnına bastırdığımda Shawn'ın nefesi .

"Lütfen bana bildiğin her şeyi öğret."

Shawn taş kesilmişti. Şaka yaptım ve taşaklarını avuçladım.

"Oh, Profesör. Çok azdım, bana karın gibi yap!" Sırıtarak, gösterimin boşuna fark ettim.

Aleti elimde seğirdi.

"Oh, evet ... O kadar büyük ki... Daha fazla bekleyemem. Ver onu bana!" Kulağına doğru inledim.

"Jamie..."

"Sopanı bana ver Profesör, arkamdan ver!"

Shawn beni üzerinden itti. Sonra utanç içinde kasıklarını karıştırdı.

Sadece gülebildim. Yüzü de saçları gibi kızarmıştı.

"Tam bir pisliksin."

"Yani güzel bir kırım olduğunu mu söylüyorsun?" diye sırtarak cevap verdim. Neredeyse atlamayı başarıyordum. Bardak arkamdaki duvara çarptı ve ayaklarımın üzerine yuvarlandım.

"Neden bu kadar agresifsin? Az önce işe yaradığını kanıtladım. Biraz müstehcen konuşma ve yapay inleme, işte bu kadar."

"Fransızca bir kelime daha edersen seni buraya kilitlerim!"

"Bu hile yapmak olur. Sonuçta ikimiz de aynı şansa sahip olmak istiyoruz. Ama ben öyle olmak istemiyorum, önce sen deneyebilirsin. Ne de olsa ben zaten senden daha fazla tur atmış durumdayım."

"Ben de teşekkür ederim," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Mutlu olsan iyi olur, henüz hiçbir şey bilmiyor. Ona ulaşmak için iyi bir hikaye düşün. Ve bunu düzgün yap."

"Şaşıracaksın. Bana aşık olacak."

"Sadece aşırıya kaçma. Bunun aşkla bir ilgisi yok. Bunun için ekstra puan alamazsınız."

"Bu çok açık. Duygular bu oyuna uymuyor."

"Asla yapmazlar."

Shawn'ı izlemek çok komikti. Kıyafetlerini on kez değiştirdi ve sonunda hala tatmin olmamıştı.

Yine de oldukça iyi göründüğünü düşündüm. Dar gri kumaş pantolonu poposunu ortaya çıkarırken, siyah beyaz çizgili kazağı içindeki ineği ortaya çıkarıyor ve her bir deri parçasını örtüyordu. Utangaç ama aynı zamanda sevimli görünüyordu. Ne de olsa Prof Lawrence eğitilmiş bir adamdı. Oldukça çekingen ve son derece ciddiye. Böyle birini öylece kuyruğundan yakalayamazdınız. Çok daha incelikli olmalıydınız.

Günün ilk dersine giderken Shawn, "Tekrar üstümü değiştirmem gerekiyor," dedi. Uygun bir şekilde, Prof Lawrence'la olacaktı. Ve böylece sahada ilk adımı atmış olduk.

"Cidden Jamie, domuz gibi terliyorum."

"O zaman kes şunu," diye kıkırdadım ve Cat'i bize doğru salladım.

"Merhaba beyler. Sizinle nasıl gitti?" Alnından ter damlamaya başlamış olan Shawn'a baktı.

"Sormasam daha iyi," diyerek o bizden kaçmadan önce konuyu kapattım.

Cesaretine hayran kaldım. Kendi standartlarına göre, cesaret edebileceğinden on adım daha ileri gitmişti bile. Amfide oturup her türlü şeyi hayal ettiği düşüncesiyle sırtıtmaktan kendimi alamadım. Konu son derece ciddi olsa da, bu bahis eğlenceli sayılırdı.

"Ya sen, inek?" diye sordum üçlümüzü tamamlayan Cat'e. Kampüste başka bir yurttaki kalmasına rağmen sık sık bizimle birlikte olurdu. Bir lezbiyen olarak küçük queer kulübümüzü tamamlıyordu.

"Tahmin edebileceğiniz gibi son derece doğal," diye cevap verdi kendinden emin bir omuz silkmeye.

Görünüşü eşsizdi. Onu gerçekten bir avukat olarak hayal edebiliyordum. Minyon burnunun üzerindeki kalın siyah gözlükler o kadar baskın görünüyordu ki, sevimli tombul yanaklarını görmezden gelebilirdiniz. Boyalı siyah saçları küt kesilmişti. Uzun saçakları neredeyse gözlerinin içine düşüyordu. O gün siyah bir kostüm giymişti,

Kesimiyle kıvrımlarını vurguluyordu. Özünde bir kedi kadar vahşi olmasına rağmen her zaman çok şık giyinirdi.

Cat'in kışında biber vardı ve istediğini elde etmek için vücudunu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Bu açıdan tıpkı benim gibiydi.

Cat, Shawn'a doğru, "Peki ya o?" diye sordu.

"İshal. Çirkin bir hikâye," diye fısıldadım sırtarak.

Shawn hiçbir şey fark etmedi. Alnını silmeye devam ederken hiçlişe baktı.

"Eww. Onun yerine yatakta kalması gerekmez mi?"

"Daha çok psikosomatik bir şey," diye geçiştirdim. Cat kaşlarını bilerek kaldırdı ve başka soru sormadı.

Konferans salonuna birlikte girdik. Her zamanki gibi Profesör Lawrence'tan iz yoktu.

En azından bu Shawn'a biraz daha zaman kazandırdı. Zamana ihtiyacı vardı çünkü aşağı inerken iki kez ayağı takıldı. Masaya yaklaştıkça terlemesi daha da kötüleşti.

Üçüncü sıraya dönerken kulağına "İptal de edebilirsin," diye fısıldadım.

"Hiçbir şeyi iptal etmiyorum," dedi ve beceriksizce yerine oturdu.

Uzun bacaklarını ve kollarını nasıl koordine ettiği ve böylece her şeye çarpıp durmadığı benim için bir gizemdi.

Onun hemen yanına oturdum, Kitty-Cat de sağımdan takip etti.

"Muhtemelen genel olarak çok iyi geçti. Biz güçlü bir sınıfız. Çoğu geçti," dedi etrafımızdaki koltuklar dolmaya devam ederken.

"Ama hepsi değil," diye mırıldandım ve bir anda anılar canlandı ve o çürümüş ihanet duygusu içimi kemirdi. Sadece adalet istiyordum. Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veremezdin.

Tam Cat'e yenilgimizi anlatmak üzereyken, amfinin alt tarafındaki kapı açıldı.

Prof Lawrence her zamanki gibi sağlam adımlarla içeri girdi. Bugün ağaran saçlarının rengini tamamlayan neşeli bir koyu gri giymişti. Bu onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Ama bu, kaşlarının arasındaki belirgin kırışıklıkları vurgulayan sert bakışından da kaynaklanıyor olabilirdi.

Evrak çantasını masaya bırakır bırakmaz kapı zili çaldı.

"Sınav heyecanına rağmen, bugün müfredata devam edeceğiz ve kendimizi *Model Ceza Kanunu* olarak adlandırılan Bölüm 2.02 konusuna adayacağız," dedi her zamanki gibi gerçekçi ve tarafsız bir şekilde. "Bir suçun kasıtlı biçimleri. MPC § 2.02 (a) uyarınca, bir kişi aşağıdaki durumlarda bir suçun temel unsuruna ilişkin olarak kasten hareket eder: (I) eğer unsur davranışının niteliği veya sonucuyla ilgiliyse, bu şekilde davranmak veya böyle bir sonuca neden olmak bilinçli amacıdır; ve (II) eğer unsur eşlik eden koşullarla ilgiliyse, bu koşulların varlığından haberdardır veya var olduklarına inanır veya umut eder."

Onu dinleyemedim, onun yerine gözlerimle çirkin takım elbisesinde delikler açtım. Sadece sesi bile beni öylesine öfkелendirdi ki, yerimden fırlayıp ona doğru koşmak istedim. Pahalı evrak çantasını suratında parçalamak istedim. Neyse ki intikamımı alacaktım. Shawn'ın yardımı olsun ya da olmasın, Prof Lawrence'ın zamanı gelmişti.

SHAWN

Wieso Benim var. *I Bu bahis sadece bu bahsi kabul etti mi?* Evet. Bütün ders boyunca kendimi hasta hissettim. Prof Lawrence'a bakamıyordum. Kendimi onun üzerinde zorlama fikri dayanılmazdı. Ama geri dönemezdim. Jamie'ye ve kendime söz vermişim. Tekrar teslim olmayacaktım.

Bloktan sonra yemek salonuna doğru ilerlerken Cat hayranlıkla, "Bence gayet iyi gidiyor," dedi.

"Ne?" diye sordum, kasvetli düşüncelerden kurtulmak için çaresizce.

"Prof Lawrence, Shawn. Fakültenin en iyilerinden biridir. En iyisi değilse bile. Umarım uzun süre bizimle kalır."

Midem sarsılarak kasıldı. Kendimi o kadar kötü hissettim ki kusacağımı sandım.

"Yine mi başlıyor? Tuvalete gitmen mi gerekiyor?" diye sordu Cat endişeyle.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Artık herhangi bir yiyeceği nasıl kabul edeceğim benim için bir muammaydı. Kahveden bile korkuyordum ve bu iyiye işaret değildi.

"Kendini yakalayacaktır." Jamie'ye hayran olmamak elde değildi. Öfkeli olmasına rağmen dudaklarında hala bir gülümseme vardı. Gözlerindeki heyecanlı ışıltıya bakılırsa, benden sonra nasıl ayağa kalkacağına dair ayrıntılı bir plan hazırlamıştı bile.

yenilgi profesöre başarıyla atılacaktı. Onunla her şey çok kolay görünüyordu.

Aslında son birkaç yıldaki erkek tüketimimden memnundum. Ama Jamie'ye kıyasla, neredeyse bir rahibeydim.

Eskiden birlikte olduğu erkeklerin sayısını bile sayamazdı. Her birinin adını bile hatırlıyordum. Sadece on bir erkek vardı, ama iyi hatırlayabildiğim on bir erkek. Karakterleri ve görünüşleri çok farklıydı ama yine de hepsinin ortak bir noktası vardı. Örnek aldığım, kendine güvenen, ışıltılı, erkeksi erkeklerdi.

Bakışlarım Jamie'nin kesilmiş sakalına takıldı. Benim aksime, onun eşcinsel olduğunu söyleyemezsiniz. Heteroseksüel bir erkek olduğu kolaylıkla anlaşılabilirdi. Sık sık başının arkasında topuz yaptığı uzun saçları pek çok kadın için o kadar da çekici olmasa da, heteroseksüel erkekler arasında da bir moda vardı.

Jamie dövmeler, kolsuz tişörtler giyiyordu ve oldukça düzgün bir vücudu vardı. Ayrıca gözlerinde herkesin ona bakmak istemesine neden olan o ışıltı vardı. Pek çok insan onunla arkadaş olmak istiyordu, pek çok erkek onunla bir gece geçirmek istiyordu. Ben onun en iyi arkadaşı olarak yanında tamamen sönük kalıyordum.

Çok uzun sürmeyecek, kendime. Kendime olan güvensizliğim nihayet sona ermişti. Bugünden itibaren cesur olduğumu kanıtlayacaktım.

"Ben hallederim," diye mırıldandım yemek tezgahının önünde dururken.

Jamie bana iyi niyetli bir tavsiye olarak "Çok fazla endişelenme, bu sadece seni engeller" dedi.

"Bunu yapmayacağım. Süper hazırlıklıyım."

"O zaman hiçbir şey ters gidemez."

Aslında Jamie'nin sırtması hoşuma gitmişti. Sadece o anda suratına bir yumruk atmak istedim. Hâlâ bunu yapabileceğime inanmıyordu. Ona göre ben sadece bir şakaydım.

"İkinizin de başarısız olmasına şaşırdım. Son birkaç haftadır neler yaptınız? Yoksa bilmek istemiyor muyum?"

Jamie, "Sana ayrıntıları verirsek bizi mahvedersin," diye karşı çıkınca Cat güldü.

"Başka sorum yok, Sayın Yargıç."

Jamie'nin hâlâ nasıl anlayamıyordum. Sanki hayatı tekrar tekrar anlatılabilecek bir şakadan ibaretmiş gibi.

Benim için mesele çok daha ciddiydi. Bahsimiz dışında tabii ki. Ailem beş parasızdı. Son on yıldır üniversite için para biriktiriyorlardı. Böylece bir gün ben onlardan daha iyi durumda olacaktım. Üç işte çalışıyorlardı ama yine de masaya yeteri kadar yemek koyamıyorlardı.

Annemin ben ve kardeşlerim için yaptığı fedakârlığı ancak bir yetişkin olduğumda fark edebildim. Babam orduda görev yaparken, biz çocuklar hayata ondan daha iyi bir başlangıç diye her boş dakikasını çalışarak, zenginlerin tuvaletlerini temizleyerek ve çorbaya su katarak geçirmişti. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Yılı tekrarlamama izin verilmedi. Bunun için para yoktu. Bu yüzden Prof Lawrence ile işleri mümkün olduğunca çabuk halletmemiz gerekiyordu.

Jamie ve Cat saçma sapan şeylere gülerken, içten içe biraz daha tecrübeli olmayı diledim.

Bunu yapmak için yeterince istekliydim. Ama hala birini nasıl baştan çıkaracağımı bilmiyordum. Böyle bir şeye sohbet ederek mi başlardın? İlk andan itibaren bariz bakışlar mı atardınız? Yoksa birinin yanına gidip onu öper miydiniz? Bir kişi için işe yarayan şey, bir başkası için işe yaramak zorunda değildi.

Gizlice cep telefonuma baktım. Ne yazık ki Google Baba'nın "Heteroseksüel bir akademisyeni nasıl baştan çıkarırsınız?" soruma bir cevabı yoktu.

"Shawny, senin randevun yok muydu?" diye sordu Jamie, beni düşüncelerimden kopararak.

"Randevu mu? Erm..."

Kaşlarını kaldırdı. Bakışları netti.

"Bu doğru. Profesör ...'ü görmem gerekiyor. Dings'i görmeliyim. Görüşürüz çocuklar."

Ayağa kalktığımda sandalye geriye doğru devrildi. Sandalyenin ayağına takıldım ve düştüm.

Sadece Jamie'nin belimi sıkıca kavraması yüzümü yere çarpmamı engelledi.

"Dikkat et, seni sakar." Kokusu burnuma geldi. Bir an şaşkınlık içindeydim, sonra nihayet ayağa kalktım.

Jamie sırtarak karnımı okşadı.

"İdare edersin."

Kendini göz kırpmaktan kurtarabilirdi.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldandım ve yemek odasından çıktım.

Koridor biraz daha sessizdi, bu da bana nefes aldırdı. Bir şekilde kafam o kadar karışıktı ki bu sesin nereden geldiğini bile bilmiyordum.

Şakaklarımı ovuşturdum ve odaklanmaya çalıştım. Bugün fazla kahve içmemiştim, bu yüzden oldukça yorgundum. Aynı zamanda midemin bulandığını hissediyordum. Öğle yemeğinde tek bir lokma bile yiyememişim ve öyle de kalacaktı. Bu işi bitirene kadar.

Neyse ki bacaklarım kendiliğinden büyük amfiye doğru hareket etti. Hukuk fakültesi birkaç bölüme ayrılmıştı. Prof Lawrence'ın ofisi amfinin hemen yanındaydı. Ve sadece sınıfta bulunmasıyla bilindiğinden, orada olacağından emindim.

Kapıya yaklaşırken dizlerim titredi. Koyu renkli ahşaptan yapılmıştı ve göz hizasında bir penceresi vardı. Ama içeriden panjurlarla kapatılmıştı. Oldukça şık görünen gümüş bir tabelada şöyle yazıyordu: *Univ.-Prof. Dr. Ethan Lawrence J.S.D. - İnsan Hukuku, Ceza Hukuku.*

Derin bir nefes verdim ve düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım. Birkaç saatim olmasına rağmen hâlâ bir adım ilerleyememiştim. Şimdiye kadar hiçbir erkekle inisiyatifi ele almamıştım. Bunu yapamazdım. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Başkaları bana yaklaştığında bu benim için zaten zordu.

Belki de onu yalnız bırakmalıyım?

Kendimi tamamen aptal durumuna düşürürdüm. Hatta ona biraz daha yaklaşmaya çalışsam muhtemelen bana gülerdi. Ve bu kesinlikle yardımcı olmazdı.

Arkamı döndüm ve kaçtım.

"Bay Murphy, yardımcı olabilir miyim?"

Aniden durdum. Mermer zeminde yüzümün üzerinde bir gölge uzanıyordu.

Bu o.

Kalbim aniden daha hızlı atmaya başladı. Bu onun sesiydi. Derslerimden biliyordum.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve neredeyse tökezliyordum.

Prof Lawrence kapısının önünde durmuş, evrak çantasını bir kolunun altına sıkıştırmış ve gözlüğünü burnunun üzerinde ayarlıyordu.

"Beni mi görmek istedin?"

"Şey... Evet," dedim, yanaklarımın ısındığını hissederek.

Shawn, topla kendini! Sakin ol!

Prof Lawrence bir adım kenara çekildi ve ofisini işaret etti.

Pencerelerden koridora süzülen ışık ayaklarımın üst kısmına değiyordu.

Cesaretimi topladım ve onun yanından geçerek odaya girdim. Güzel bir ofisti, temiz ve düzenliydi, tıpkı profesör gibi. Duvarlarda bir dolapta yasal ders kitapları vardı. Bir başkası, her öğrencisi için bir tane olduğunu ortaya çıkardı.

Dosya. Ortada uzun, sağlam ahşap bir masa ve arkasında beyaz deri bir ofis koltuğu duruyordu.

"Oturun," diyerek masanın önündeki küçük sandalyeyi işaret etti ve arkasına geçti. Ceketinin düğmesini çözdükten sonra oturdu. Ellerini birbirine kenetlemiş, dikkatle bana bakıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Murphy?"

Ağzımı açtım ama ses çıkaramadım. Düşüncelerim vahşi bir kaos içinde oradan oraya savruluyordu. Bir şekilde kamerayı görünmeden masanın üzerine yerleştirmeyi başarmalı, ona yaklaşmalı ve sonra ...

"Sınavıyla ilgili olduğunu
varsayıyorum?" Zayıfça başımı
salladım.

"Bu kadar az çaba sarf görmek beni hayal kırıklığına uğrattı.
İkimiz de daha iyisini yapabileceğini biliyoruz."

Şaşkınlıkla ona baktım. Hatta ağzının bir köşesi biraz gerildi.
Bunun bir gülümseme olması mı gerekiyordu?

"Elinden gelenin en iyisini ne engel oldu?"

Tanımlanamaz bir şey kekeledim.

Prof Lawrence bacak bacak üstüne attı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Kendi standartlarına göre oldukça rahattı. En azından benden daha rahattı.

"Eminim dersleriniz dışında başka ilgi alanlarınız da vardır. Ancak, size çok fazla fırsat bulamayacağınızı hatırlatmalıyım."

"Bunu biliyorum Profesör. Mesele bu değil."

"Ama?"

"Ailem," dedim hiç düşünmeden. "Yale'de bir yıl daha kalmama izin verecek paramız yok."

"Benden destek mi istiyorsun Murphy?"

Az önce ima ettiği gülümseme Şimdi kaybolmuştu. Gözlüklerinin ardından bana soğuk ve duygusuz bir Şekilde . Gittikçe küçüldüm.

"Avukat olmak istiyorum, Profesör. Bu benim en büyük dileğim. Bunu anlayabiliyor musun?" Cevap vermedi.

"Hayatıma başlamak için bu diplomayı tamamlamak zorundayım. Annem gibi zenginlerin tuvaletlerini temizlemek zorunda kalmak istemiyorum."

"O zaman tamamen derslerinize konsantre olmanızı öneririm. Diğer her Şeyi daha sonra yapın ve kendinizi kaptırın."

"Ama ben zaten biliyorum, Profesör."

"Bunu yapmayacaksın Murphy. Sınavlarını biliyorum, ne kadar iyi olduğunu biliyorum. Sınav bir Şey değildi. Sen değildin."

"Bana yardım edebilir misiniz?" diye sordum uysalca.

"Korkarım ki hayır. Bu yıl için burslar çoktan verildi. Size sadece notlarınızı hızla yükseltmenizi tavsiye edebilirim, sonra ne yapabileceğime bakarım. Ama hiçbir söz vermeyin. Bu fakültede hayali avukat olmak olan tek öğrenci siz değilsiniz. Yarınız bile bunu başaramayacak. Sen ne tür bir avukat olacaksın Murphy?"

"Umarım daha iyi olana. Aksi takdirde kendimi gerçekten köprünün altında bulabilirim."

Prof Lawrence mesafeli bir Şekilde başını salladı.

"Aklında bir Şey var Murphy. Dikkatini dağıtma ve becerilerine konsantre ol. O zaman sınavı geçeceğinden eminim."

"Teşekkür ederim, Profesör."

Başıyla onayladı, sonra masaya vurdu ve ayağa kalktı. Bu benim de ayağa kalkmam için bir işaretti.

Yanımdan geçip kapıya doğru yürüdüğünde bir şekilde rahatlamıştım. Konuşma beklediğimden tamamen farklı gitmişti. Ama kendi standartlarına göre çok cana yakındı. Neredeyse kibardı. Aklımdan bir düşünce geçti.

Ben . Onu baştan çıkarmalıyım!

Prof Lawrence çoktan kapıdaydı. Tek bir seçeneğim vardı.

Elini kapı koluna bastırduğında, kendimi kapıdan dışarı attım. Gözlerim onunkilere kaydı ve şüphecilikten başka bir şey göremedim.

Tıpkı Jamie'nin bana gösterdiği gibi, alt dudakımı ısırdım ve dudaklarımı nemlendirdim.

Prof Lawrence, ona son derece yakın durmama rağmen geri çekilmedi. Sanki ondan ne istediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Profesör..." Başımı ona doğru çevirdim. Elim ön koluna dokundu. "Lütfen... bana yardım edin."

Kolu aşağı itti ve kapıyı bir hamleyle açtı.

"Bundan daha zeki olduğumu sanıyordum Murphy. Sırf denediğin için seni okuldan atılabirim."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. Soğukluk buzlu bir şelale gibi başımdan ayak parmak uçlarıma kadar süzüldü. Bakışlarında çok fazla tiksinti, çok fazla nefret vardı.

"Bunu rapor etmeden önce git."

"Teşekkür ederim... zaman ayırdığınız için."

Koşmaya başladım ve ancak *Baker Hall*'daki odama geldiğimde durdum. Kendimi yatağıma attım ve yüzümü yastığa gömdüm. Ofiste çıkarmayı çok istediğim kükremeyi ancak o zaman çıkarabildim. Başından beri başarısız olmuştum.

JAMIE

S Hawny, neler oluyor? Beni içeri alın." Üç dakikadır kapıyı salıyordum. at onun kapı ve çaldı Buna karşı. O vardı basitçe içeri daldı ve hemen içinde onun oda odasında kayboldu. Dem Ardından gelen kükremelere bakılırsa, pek de iyi gitmemişti.

"Önemli değil, yarın tekrar ."

"Kaybol!" diye bağırdı.

"Bunu unutabilirsin. Beni içeri alana kadar kapıyı çalmayı bırakmayacağım." Kapıyı çaldım, çaldım ve çaldım.

Kapıyı yüz yirmi beşinci kez çaldıktan sonra nihayet beni içeri aldı.

"Bu gezegendeki en büyük baş belası sensin!" diye kükredi ve kendini yatağa geri attı.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Yanına oturdum ve yüzüne bakmaya çalıştım. "Peki, ne oldu? Bunu ona sen mi verdin?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye homurdandı ve yastığının altına saklandı.

"Ama bu konuda konuşmak zorundasın. Bana anlatana kadar seni rahatsız etmeye devam edeceğim."

Shawn böğrüne giren üçüncü iğneden sonra homurdandı ve dik oturdu. Gözleri gibi yanakları da kızarmıştı. Ağlıyordu ama onunla bu konuda konuşmadım.

"Bu bir felaketti, Jamie. Sen kazandın, anladın mı? Ne yaparsan yap, zaten kazandın. Onunla bir daha asla konuşmayacağım, bu çok utanç vericiydi!"

Kulağa komik bir hikâye gibi geldiği için homurdanmak zorunda kaldım.

"Ne yaptın, kuyruğunu mu yakaladın?"

"Hayır! Tabii ki hayır."

"Sonra ne olacak?"

"Bu gerçekten çok utanç verici."

"Seni çok uzun zamandır rahatsız ediyorum, sen-"

"Her şey yolunda! Sana anlatacağım. Ama gülmeyeceğine söz ver."

Söz veremesem de başımı salladım.

"Kapının önünde duruyorduk. Dudağımla yaptım ve koluna dokundum ve ... Hemen anladı ve bana durmamı yoksa şikayet edeceğini söyledi."

Gülmekten kendimi alamadım.

"Onun önünde dudağını çiğnedin ve yaladın mı?"

"Bu hiç komik değil, tamam mı? Bana pislikmişim gibi baktı."

"Sana söylemiştim! O çok katı, yıllardır hiçbir şey onun için işe yaramadı. Suda tamamen ölü."

"Kesinlikle haklısın Jamie. O homofobik. Beni okuldan atmakla bile tehdit etti. Ben hiçbir şey yapmadım, parmaklarım sadece koluna dokundu, başka bir şey yapmadım."

"ne?" Ruh halim bir anda dibe vurdu.

"O kadar mutsuz hissettim ki, hayal bile edemezsiniz. Özellikle de ona endişelerimi önceden için. Neden bilmiyorum, o kadar gergindim ki çok fazla konuştum."

"Ona ne söyledin?"

"Ailem, annem ve onun üç işi ve tüm bunlar hakkında. Ve hiç paramız olmadığı için okulumu bitiremeyeceğim korkum hakkında. Hiç umursamadı."

Gözlerinin nasıl kaydığını fark etmeden edemedim. Gülümsedi ama yarın okuldan atılmaktan korktuğunu biliyordum.

O anda, bunun benim hatam olduğunu fark ettim. İntikam planlarıma onu asla dahil etmemeliydim. Bunu bir oyuna ya da onun gibi bir şeye dönüştürmek hataydı.

Shawny'nin elinde değildi. Bir çocuk kadar masumdu. Onu korumak artık bana kalmıştı. Ve bunu yapmak için profesörü karşıma almam gerekiyorsa, o zaman buna değirdi.

Shawn'ı kollarıma aldım. Ağlamaya başlaması uzun sürmedi.

"Jamie... Çok korkuyorum. Beni evden attıracak ve sonra... Hayatımın sonuna kadar tuvalet temizlemek zorunda kalacağım."

"Merak etme, halledeceğim. Üniversiteden atılmayacaksın, söz veriyorum."

"Jamie, rahat bırak, lütfen! Durumu daha da kötüleştireceksin," diye yalvardı ama ben kararımı çoktan vermiştim.

Prof Lawrence'ın yaptığı yanına kâr kalmayacaktı.

Shawn'ı sakinleştirdikten sonra yorgunluktan uyuyakaldı. Ben de bundan yararlanarak sessizce ortadan kayboldum.

Profesörü rahat bırakması için ona söz vermiştim ama sözümü tutamadım. Shawn'ı bu kadar korkuttuğu için acı çekecekti. Bu benim için eğlencenin sonuydu.

Koridorlarda sadece birkaç kişiyle karşılaştım. Saat çoktan beş buçuk olmuştu ve günün son dersinin sonuna gelinmişti. Tabii ki

Derslerden sonra da üniversitede çok şey oluyor. Özellikle de kütüphanede, ortak salonlarda ve yemekhanede. Ama profesörler daha fazla orada değildi, bu yüzden acele etmem gerekiyordu.

Birkaç tanıdıkla karşılaştım, yanlarından geçerken onlara başımı salladım ve sonunda büyük konferans salonuna ulaştığıma sevindim. Taş zemindeki ayak seslerim kilometrelerce öteden gelen tek sestti.

Büyük amfinin yanındaki küçük koridora döndüm, birkaç adım attım ve Prof. Lawrence'ın ofisine ulaştım.

Kapıyı çalmadan girdim.

Profesör masasında durmuş evrak çantasını dolduruyordu. Gitmek üzereydi ve ben tam zamanında geldim.

"Bay Turner?" Yüzündeki ifadeye bakılırsa beni gördüğüne hiç de sevinmemişti.

"Prof Lawrence."

"Ziyaretinizle beni onurlandıran nedir?"

Sırtarak kapıyı arkamdan kapattım.

Profesör şaşırmış görünüyordu. Ziyaretimi kategorize edememiş gibi görünüyordu.

"Neden burada olduğumu bildiğinize eminim," dedim .

Bakışları buz kesti. Kalan belgelerini sakince çantasına koydu.

"Her neyin peşindeyseniz, hiç zahmet etmeyin. Arkadaşın Murphy çoktan buraya geldi ve ikinizin de sınavda neden başarısız olduğunuzu bir kez daha kanıtladı. Oturup ders çalışmak yerine, bir avukata aptalca fikirler üretiyorsunuz."

Sadece sırtttım.

"Sanırım bir hata yaptınız."

Çantayı masadan kaldırdı ve bana doğru geldi, ama ben kapıyı kapattım.

"Nadiren hata yaparım Turner. Ancak sen, ciddi sonuçları olabilecek çok büyük bir hata yapmak üzeresin."

Ona yaklaştım, sabit bakışlarına dayandım ve aradaki mesafeyi defalarca açtım.

Prof Lawrence'ın kaşları birbirine yaklaştı. Davranışımı ne kadar uygunsuz bulduğu açıkça görülüyordu. Ama o bir kaya gibi hareketsiz durdu ve sadece gözlüklerini düzeltti.

Gözlerinde şaşkınlık ve inanılmaz bir hoşnutsuzluk vardı. Ama başka bir şey daha vardı - heyecanlı bir titreşim.

Bu benim bir sonraki adım için yeterliydi.

"Notlarımızda bir hata yapmış olmalısınız Profesör," diye mırıldandım, biraz daha yaklaşıarak.

Böylece açık gri gözlerindeki koyu gri benekleri net bir şekilde görebiliyordum. Buz kristallerine benziyorlardı, keskin kenarlı ve soğuk. Dudakları öfkeyle büzülürken kaşları giderek birbirine yaklaştı.

"Hemen git, o zaman bu olayı unutacağım."

"Ama hiçbir şeyi unutmalarını istemiyorum," dedim öyle baştan çıkarıcı bir sesle ki şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Bana o kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum. Oldukça pahalı bir parfümün erkeksi, keskin kokusunu yayıyordu. Üç günlük sakalı ve gümüş tellerle süslü kahverengi saçları bakımlıydı. Yakından bakıldığında oldukça çekiciydi.

"Turner," diye sert bir bakışla beni uyardı.

"Evet, Profesör?" diye nefes aldım, dudaklarımı yalayarak.

"Kes şunu hemen." Sesindeki sertlik istediğimden daha çok hoşuma gitmişti.

"Peki ya yapmazsan?" diye meydan okuyarak sordum ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Ona ne olduğunu anlayamadan pantolonuna uzandım, fermuarını açtım ve sikini çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" Elleriyle başımı kavradı. Beni üzerinden itmeye çalıştı ama ben daha hızlıydım.

Hiç vakit kaybetmeden ona otuz bir çektim. Dudaklarımı ıslatırken elim ileri geri gidip geliyordu.

Prof Lawrence boğulur gibi bir ses çıkardı. Başımı kaldırıp ona baktığımda memnuniyetle gülümsedim. Sanki bir hayalet görmüş gibi dehşet içinde bana baktı.

Sürpriz anından faydalandım ve onu tekrar harekete geçirdim.

"Dur... Kes şunu," diye soludu ve tüm gücüyle beni itmeye çalıştı. Ama direnişi gülünçtü.

Devam ettim ve hızımı artırdım. Tekrar kafamı kaldırdığımda yüz ifadesi değişmişti. Öfkeden kudurmuştu.

"Dur!" diye alçak sesle emretti ve saçlarımı kabaca tuttu.

Ama durmayı düşünmedim bile. Dudaklarımı sikinin etrafına sararken onun tahrik olmuş bakışlarıyla yıkandım.

O kadar ani gelmişti ki ben de şaşırmıştım. Zevk ondan bir fiskiye gibi fışkırdı ve pantolonuna ve yüzüme çarptı.

Ağzım açık bir şekilde önünde çömeldim ve dağınıklığa baktım, sonra da zevkle sıırttım. Oldukça spontane bir eylem olmasına rağmen, daha iyi planlayamazdım.

Dudaklarımı yalayıp ayağa kalkarken dehamı kutladım.

Prof Lawrence donakaldı ve inanamıyormuş gibi kendine baktı.

"Sınavlarımıza bir kez daha yakından Profesör. Sanırım birkaç hata yaptınız."

Ben yavaşça kapıya doğru yürüyüp açarken dehşet içinde bana baktı.

"Bu ne cüret..." diye homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

"Eğer yapmazsan, seni cinsel tacizle suçlayacağım. Spermilerin ellerimde ve ağızda. O yüzden bunu iyi düşün. İyi akşamlar."

ETHAN

E *İnanılmaz... Hayal görüyor olmalıyım... Bu bir kabus!*

Ne yazık ki bu bir rüya değil, gerçektir. Nasıl olduğunu anlayamasam bile.

Turner, o iğrenç küçük piç, bana elini sürmeye cüret etmişti. Bunca yıldır başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Elbette, arada sırada öğrencilerimden biri pencereden biraz fazla dışarı sarkardı. Ama bu...

Erkekler tuvaletinde on dakikadan fazla bir süredir izleri kapatmaya çalışıyordum. Suyun ovuşturduğu lekelere tiksintiyle baktım. Hiçbir şey iyiye gitmiyordu, hatta daha da kötüye gidiyordu. Ama en kötüsü de içimdeki bu histi. Kalbim hala bir dayanıklılık koşusu gibi atıyordu. Adrenalin vücutumun her yerinde hissedebiliyordum. Bir çılgınlığa kapılmıştım. Ve tüm bunlar o arsız, hiçbir işe yaramayan Turner yüzünden olmuştu.

Bununla hiçbir şey elde edemez!

Ne kadar küstah olduğunu düşündükçe damarlarımda öfke mayalanıyordu. Bana dokunmaya cüret etmişti!

"Bunun için uçacak," diye kendi kendime yemin ettim ve çılgınca pantolonumu ovuşturdum. Kendimi tahrik ettiğim gerçeği durumu daha iyi hale getirmiyordu.

Dürtüyü hissettiğimde ellerimi yumruk haline getirdim. Hemen hareket etmeyi bıraktım. Ama açgözlü seğirmeler durmadı.

Adrenalin kanımı kaydattı. Bir sel gibi vücudumun merkezinde toplandı.

Hayır... Bu olamaz!

Umutsuzca suyu açtım. Dondurucu soğuktu ve yardımcı olmalıydı. Ama bu yeterli değildi.

Şehvet sanki patlamak üzereymiş gibi merkezimde zonkluyordu.

Aynada kendime baktım, kaymış gözlükler, kızarmış yanaklar ve sonra gözlerimdeki o karanlık parıltı. Dayanılmaz bir şeydi.

Neden şimdi? Neden şu an?

Bir adım sendeledim ve bir yumruk salladım. Yumruğum fayanslara çarptı ve sonunda mide bulandırıcı hissi susturdu. Geriye kalan tek şey acıydı. Elimden koluma doğru ilerleyen, bıçak gibi saplanan, her şeyi tüketen bir acı. Bana unutturdu.

Kanlı ayak bileklerime birkaç kat selüloz sardım ve otoparka doğru yol aldım.

Eve dönüş yolculuğunda Turner'ın tehdidi hiç bitmeyen bir yankı gibi peşimi bırakmadı.

Eğer yapmazsan, seni cinsel tacizle suçlayacağım. Spermilerin ellerimde ve ağzımda.

"Her şeyimi kaybedebilirim." Bu düşünce dayanılmazdı.

Ama gerçek çok daha kötüydü. Hangi açıdan bakarsam bakayım, bu olay unutulamazdı. Turner beni avucunun içine almıştı. İğrenç şovmenliğiyle, reddetmekte zorlandığım bir pazarlık kozuna sahipti.

Cinsel taciz zaten hassas bir konuydu. Hatta tribünler arasında daha da hassas. Dünyadaki hiçbir eğitim kurumu, bir öğretim görevlisinin bir öğrenciyi taciz ettiğini duymaktan hoşlanmazdı. Hikayenin doğru olup olmadığına bakılmaksızın çok hızlı bir şekilde işinizden olurdunuz.

Bunun tek bir kelimesinin bile duyulmasını göze alamazdım. Bu fikir ne kadar zor olsa da. James Turner yüzünden biriktirdiğim her şeyi kaybedemezdim.

Yolculuğa konsantre olmaya çalıştım ama düşüncelerim durdurulamazdı. Kafamda Turner'dan nasıl kurtulabileceğime dair tüm seçenekleri rasyonel bir şekilde gözden geçirdim. Hiçbiri Birleşik Devletler yasalarına uymadığından, söz konusu bile olamazdı. Tek seçenek işbirliği yapmaktı. Şimdilik.

Kapı kendiliğinden açıldı ve arabayı garaj yoluna sürdüm. Villa o akşam büyük ve karanlık bir anıt gibi gökyüzünde yükseliyordu. Arabadan indiğimde omuzlarıma tarif edilemez bir ağırlık çökmüştü. Adımlarım yavaştı. Son anda geri dönmeyi düşündüm ama ön kapı çoktan açılmıştı.

"Ethan, geç kaldın. Başka önemli bir toplantı mı vardı?" diyerek karım beni karşıladı. Onun narin, dost canlısı figürünü görmek hiç o anki kadar acı vermemişti.

"Lütfen gecikme için kusura bakmayın. I ... Hemen geliyorum. Bir dakika," dedim, çantamı yere bıraktım ve banyoya girerek gözden kayboldum.

Orada pantolonumu çıkardım, son izleri çıkarmak için hemen suya batırdım ve yan odada tekrar giyindim.

Yeni bir pantolonla yemek masasına oturdum.

"Üzerine kahve mi döktün?" diye sordu Olivia merakla. Kasıklarındaki lekeyi fark etmiş gibiydi.

"Bu ... Evet. Bugün biraz sakardım. Lütfen bunu halletmeme izin verin. Zaten aile için yeterince şey yapıyorsun."

"Bunu yapmayı seviyorum, sevgilim. Başka ne için işimi bırakabilirdim ki? Ne de olsa yapacak bir şeylere ihtiyacım var."

"Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin, hayatım. Pantolonu yarın kuru temizlemeye götüreceğim. Bu arada yemek nefis kokuyor."

İçimden gelmiyordu ama merakını daha fazla uyandırmak istemiyorsam görünüşümü korumak zorundaydım. Olivia doğası gereği koku alan bir köpek gibiydi. Özellikle de mahalledeki dedikodular için. Onun radarına girmek planlarımı mahvedebilirdi. Bu yüzden olabildiğince normal davranıyordum.

"Dorian nerede?" diye .

"Bu gece bir arkadaşında kalıyor."

"Bu notlarla dışarı çıkmasına izin mi veriyorsunuz?" diye sordum sert bir tonla.

"Öğrenmek için bolca zamanı olacak Ethan. Bırak da çocuk biraz eğlensin. Daha on iki yaşında."

"Bir şey olabilmesi için daha fazla şey öğrenmeli. Oğlumun köprü'nün altında kalmasını istemiyorum." Köprü metaforunu başka türlü hiç kullanmadım.

Murphy ile karşılaşmam da Turner ile karşılaşmam kadar düşüncelerimde asılı kaldı. İkisinin birbirine ait olduğunu hemen fark ettim. Şüpheli bir şekilde intikam kokuyordu.

Ağrıyan parmaklarım masanın altında yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Dorian'ın sonu köprü'nün altında olmayacak. Lütfen sakın ol Ethan. Yarın onunla oturup çalışacağım. Sana söz veriyorum. Oğlunuz harika bir adam olacak, ona biraz zaman verin."

"Ona daha ne kadar zaman vermeliyim? Altı yıldır okula gidiyor ve şimdiye kadar kayda değer hiçbir şey başaramadı. Zekası ortalamanın üzerinde değil, sanat, müzik, dil ya da buna benzer herhangi bir yeteneği de yok. Böyle devam ederse üniversiteye giremeyecek çünkü kimse onu kabul etmeyecek."

"Hâlâ biraz zaman var. Yemek yesen iyi olur, solgun görünüyorsun."

Gözlüklerimi düzelttim ve peçeteyi kucağıma koydum.

"Mükemmel pişirmişsin, sevgilim. Teşekkür ederim." Bütün tabağı yedim.

Yemek boyunca Olivia'nın bakışları hep benim üzerimdeydi. Sanki bir şeyden şüphelenmiş gibiydi. Ağzımın kenarlarını silerken, çatal bıçak takımını kenara koydu.

"Ethan, bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Bakışlarım yukarı doğru sıçradı. Bana meydan okurcasına baktı.

İmkansız... O bilemez.

Olivia sağ elimi işaret etti. "Orada ne oldu?" İçime bir rahatlama yayıldı.

"Önemli bir şey değil, dosyalar konusunda biraz beceriksizdim." Bahanenin işe yaramadığını söyleyebilirim.

"Bana söyleyebilirsin, sana kızgın değilim."

"Senin de kızmanı bir şey yok. Ben iyiyim. Ben sadece..."

"Kızgın mısın?" diye cümlemi tamamladı.

Başımı salladım.

"Yine mi başlıyor?" diye sordu endişeyle.

Onun acınası bakışlarına dayanamadım.

"Ben iyiyim," diye açıkça belirttim.

"Yardım utanılacak bir şey yok Ethan," diye tekrar tekrar hatırlattı bana.

"Psikoloğa ihtiyacım yok. İhtiyacım olursa söylerim."

Hırpalanmış ayak bileklerime baktı ve şişmiş deriyi dikkatlice yokladı.

"Sana dondurma getireyim."

"Teşekkür ederim."

Hızlı adımlarla mutfığa doğru kayboluşunu izledim. Kısa bir süre sonra elinde buz küpleriyle dolu plastik bir torbayla geri geldi ve onları ayak bileklerime yerleştirdi.

"Benimle her şey hakkında konuşabilirsin. Seni her zaman dinlerim." Bir parça gerçeği yuttum ve başımı salladım.

"Yorgunum, birazdan yatacağım."

Yorgunluktan başka bir şey hissetmiyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu. Sadece sonunda kafamı kapatmak ve bana eziyet eden bu düşünceleri dinlemek zorunda kalmamak istiyordum. Ve hepsi Turner'ın suçuydu.

Bu arsız, arsız ...

"Sakıncası yoksa ben de seninle geleceğim."

Olivia'nın gülümsemesi bana yardımcı olmadı. Onunla aynı yatakta yatma ihtimali de öyle. Gerçekten yalnız kalmak istiyordum.

"Birazdan emekli olacağım."

Evdeki kütüphane benim inzivaya çekildiğim, bazen derin bir nefes alabildiğim tek yerdi.

Ama o gün, sessizlik her şeyi daha da kötüleştirdi. Düşüncelerimle baş başa kalmak, dikkatle kapattığım tüm kapıları açtı.

Bu doğru olamaz. Neden şimdi? Neden bu çocuk?

Tüm gücümle kapıları tekrar itip kapattım ve her şeyi kilitledim.

Tamamen bitkin bir halde, biraz sonra yatak odasına . Olivia aşk romanlarından birini okuyordu. Tıpkı her akşam yaptığı gibi.

"Biraz daha iyi hissediyor musun?"

Cevap olarak homurdandım ve dişlerimi fırçalamak için banyoya girdim.

Döndüğümde, oldukça kısa bir gecelikle yatağın benim tarafımda oturuyordu. Benden ne beklediği çok açıktı.

, hiç söylemedi ama onun ihtiyaçlarını karşılayamadığım için mutsuzdu.

"Bunu yapabiliriz ... Sadece söylüyorum. Eğer sen ..."

"Bugün olmaz, sevgilim. Gün çok yorucu geçti."

Gözlerinin içine bakamıyordum, gözlerindeki hayal kırıklığına dayanamıyordum. Yıllardır denediğimizde bana böyle bakıyordu. Her seferinde bana durmak zorunda kalmamızın o kadar da kötü olmadığını söylüyordu. Ama aslında bunun onun için ne kadar kötü olduğunu çok iyi biliyordum.

Eretil disfonksiyonu olan bir erkeğe sahip olmak tatmin sağlamadı, sadece tatmin edilmemiş bir özlem yarattı. Sahip olamadığınız bir şey için. Ne kadar arzuladığınızın bir önemi yoktu. Bu mümkün değildi.

"Yapmak zorunda değiliz, eğer isterseniz.."

"İyi geceler," dedim ve yanımdaki ışığı kapattım.

Gözlerimi kapattım ve tüm düşüncelerin uçup gitmesine izin vermeye çalıştım, ama sonra gelen şey sadece daha fazla acıya neden oldu. Kapılar kapalı değildi, açıktı ve hayatımda artık istemediğim şeyleri daha da fazla ortaya çıkartıyordu. Ve tüm bunların üzerinde, karımın ve benim yıllardır umudumuzu kestiğimiz bir şeyi başarmış olan Turner duruyordu.

SHAWN

GBen de aynı şekilde kendimi koridora sürükledim. Jamie'nin yatak odasının kapısı açıktı, yani çoktan kalkmıştı. Ya da hala açıktı. Onunla asla bilemezsiniz.

Aynen öyle.

Onu, farklı lisans programlarından sekiz çocuğun paylaştığı dairemizin mutfak-oturma odasında buldum.

Elleri dizlerinin üzerinde, bir matın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Sabahları yaptığı yoga rutini beni biraz sakinleştirdi. Kalori sayımı ve ağırlık antrenmanları kadar onun bir parçasıydı. Ve yanaklarında küçük gamzelere yol açan ve bir şekilde beni her zaman etkileyen o kahkaha.

Jamie o Perşembe sabahı saçlarını yaptırmamıştı, omuzlarında gevşek ve hacimli bir şekilde duruyordu. Kesilmiş sakalıyla biraz İsa'ya benziyordu. Ama bir şekilde daha erkeksi. Dövmelerini her zaman beğenmişimdir. Bunu yapmaya cesaret ettiği için biraz kıskanmışım. Benim henüz dövmem yoktu.

"Günaydın," dedim ve karşılığında arsız bir sırıtış kazandım.

"İyi bir ruh halinde olduğum için şanslısın. Yoksa şimdi sıra sende olurdu."

Alaycı bir şekilde gülümsedim ve aynı zamanda bana ne yaptığını merak ettim.

"Keyfin yerinde mi? Nedenmiş o?"

"Kazandım," diye memnuniyetle şarkı söyledi.

"Gerçekten mi? Bir şekilde bastırmış ."

Jamie sırtarak, "İşi bitmiş sayılır, Shawny," dedi. Gözlerindeki güven beni kuşkulandırdı.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. Sizi rapor edebilir - ikimizi de.

O zaman bizi dışarı atın ve her şey boşa gitsin!"

"Bunu , inan bana. Bunu ."

"Yapabilir."

"Güven bana, bunu yapmayacaktır. Çünkü o zaman her şeyini kaybeder."

"Ya da her şeyi kaybederiz. Mektuplar çoktan yola çıkmış olabilir." Bu fikir bile başımı döndürdü.

"Lawrence aptal değil, Shawn. Tüm hayatını, itibarını, ailesini riske atmıyor. O bizim gibi değil."

"Kendi adına konuş." Ne de olsa profesörü bu duruma sokacak hiçbir şey yapmamıştım.

Jamie kendini onun boynuna atmış ve onu tek başına öpmüştü. Bunun olmasına gerçekten izin verdiği hâlâ inanamıyordum.

"Ve ... o da seni öptü mü? Diliyle mi?"

"Eğer sana söylersem, Shawny. Bana doyamadı!"

"Bunu videoya çektiniz mi?"

"Önce çekmemi istemedin, şimdi de bekleyemiyor musun yoksa?" Güldü. "O kadar çabuk oldu ki tepki veremedim. Ama bir dahaki sefere onu yakalayacağım."

"Ya sizi cinsel tacizden şikayet ederse?"

"Eğer öyleyse, beni rahatsız ediyordu," dedi ve ayağa kalktı. Biz konuşmaya devam ederken o birkaç esneme egzersizi daha yaptı.

"Ama... Neden bu kadar eminsin?"

"Bana güvenin, her şey kontrolüm altında. Bize daha fazla sorun çıkarmayacak. Çıkarsa da bu videoyu alırım."

"Sana güveniyorum, bunu biliyorsun. Sadece üniversiteyi bırakmayı göze alamam. O zaman her şey boşa gider."

"Sen uçmuyorsun, ben de . Gidecek biri varsa, o da odur."

İyimserliğine hayran kaldım.

"Kahvaltı için kek alalım mı?" diye sordum.

"Deli misin sen? Şu anda kalori bombası yiyemem, profesörümüz için şık görünmeliyim." Homurdandı.

"Bunu gerçekten komik bulmuyorum!"

"Öyle sayılır. Özellikle de hoşuna gittiğinden oldukça emin olduğum için."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Gerçekten demek istediğin...?"

"Ama merhaba, yoksa öpücüğe karşılık vermezdi."

"Seni durdurmaya çalışmadı mı?"

"Başlangıçta durmam gerektiğini söyledi. Sanki onu dinleyecekmişim gibi. Sanki birini dinleyecekmişim gibi!"

Sadece bunu doğrulayabilirdim. Jamie'nin kendine has bir aklı vardı ve her fırsatta istediğini yaptırırdı.

"Henüz her şeye güvenmiyorum," diye itiraf ettim ve ondan bir homurtu duydum.

"Güven bana Shawny, bize yardım edecektir. Tüm hayatını tehlikeye atmayacaktır. Bunun için fazla zeki."

"Onun zekası bir sorun Jamie. O bir avukat ve bu konuda bizden çok daha iyi. Vaka incelemelerini, paragrafları, boşlukları ve tüm bunları biliyor. Aklına koyarsa bizi yakalayacağını düşünmüyor musun?"

Jamie kendinden emin bir sırıtışla saçlarını başının arkasında topladı.

"Bu da bizi irade konusuna . *Eğer* isterse."

"Ne ima ediyorsun?"

Sanki diş macunu reklamı yapıyormuş gibi dişlerini gösterdi.

"Belki de ?"

"Jamie, bir ailesi var, bahçeli bir evde normal bir hayat sürüyor ve muhtemelen beyaz boyalı bir bahçe çiti var. Böyle bir adam eşcinsel değildir."

"Oh, Shawny, çok safsın."

"Değilim," diye kendimi savundum, bunun doğru olduğunu bilsem de.

"Dışarıda eşcinsel olan ama bunu asla kabul etmeyecek çok fazla erkek var. Hem de çok fazla. Bunu bir eğitim görevi olarak düşünün. İki genç ğrenci profesörlerinin gerçekte kim olduğunu bulmasına yardım ediyor. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kötü bir porno filmin başlangıcı gibi."

Jamie yüksek sesle güldü. "Neden olmasın, gerçekten mi? Bir dahaki sefere sen de gel ve bunu l yapalım."

Bu fikir karşısında sertçe yutkundum. "Kesinlikle olmaz! Yaşlı erkeklerden hoşlanmıyorum."

"Eskiden ben de öyle düşünürdüm. Ama aslında oldukça azgın." Ona ay havlusuyla vurdum.

"Ne oldu? Doğru söylüyorum. Ona iyice baktın mı? Gerçekten iyi görünüyor."

Boğulur gibi bir ses çıkardım, bu da Jamie'nin daha da yüksek sesle gülmesine neden oldu.

"Sana onu becermenin nasıl bir şey anlataım. Belki o zaman bana katılabilirsin?"

Sadece şaka yaptığını biliyordum. Profesrle asla yatmazdı ama başkalarını kışkırtmayı severdi. Bu onun tarzıydı.

"Bugün onunla bir blok daha yapacağız Shawny. Hala heyecanlanmadın mı?" Jamie üstünü değiştirmek için odasına çekilirken benimle alay etti.

Hala biraz vaktimiz vardı, Prof Henderson sözleşme hukukuna başlamadan önce huzur içinde kahvaltı yapabilir ve Cat ile biraz takılabilirdik. Prof Lawrence ile insan hakları öğleden sonra geç saatlerde geldi.

"Beni tanımaması için arkada oturmak istiyorum," dedim ve bunda ciddiydim. Dün ofisinde olanlardan sonra onu bir daha asla görmek istemiyordum. Ne yazık ki, avukatlık kariyerimi tehlikeye atmak istemiyorsam bunu yapmak zorundaydım.

"Öyle yap, ben de en önde oturayım ve beni unutmasın diye ona bakayım."

Bir boğulma sesi daha çıkardım. Daha da kötüye gidebileceğini biliyordum. Ne yazık ki geri dönüşü yoktu. Artık her şey Jamie'nin onunla ne yapacağına bağlıydı. Bizi sadece o kurtarabilirdi.

"Prof Henderson'ın bu kadar kötü ders vermesi gerçekten inanılmaz, kadının sözleşme hukuku hakkında hiçbir fikri yok. Her Wikipedia girdisi bana daha çok yardımcı oluyor," diye söyleniyor Cat hocalarımızdan birine karşı.

Yeminli bir feminist olarak, kadınların toplumumuzda nasıl hareket ettiğine çok dikkat etti. Sadece onun gibi hayatlarını kendi ellerine alanlara saygı duyulurdu. Kocalarına güvenen herkes hemen başarısız oluyordu.

"Yani, o bir profesör! Bu onun için ve böyle bir kariyer hedefleyen tüm kadınlar için muazzam bir fırsat. Artık erkek meslektaşlarından daha üstün olduğunu kanıtlama şansına sahip. Ama o ne yapıyor? Fırsatı tepiyor. Bu çok utanç verici."

Jamie "Neden erkek meslektaşlarından daha üstün olmak zorunda?" diye sormaya cesaret etti. Ama ikimiz de cevabı biliyorduk.

"Bu fakültedeki öğretim görevlilerinin %90'ı erkek. Aslında bunu bilmeniz gerekir!"

Jamie sadece sırtıttı. Onu kışkırtmaya çalıştığını tahmin etmiştim.

"Ne olmuş yani?"

"Profesör Henderson'ı sırf kadın olduğu için, kadın kotasını doldurmak için işe aldılar. Bu yeterince kötü, ama şimdi hiçbir şeyi olmadığını kanıtlıyor. Utanıyorum, gerçekten çocuklar!"

"Eğer başka bir sorunun , kardeşim." Cat

Jamie'nin yan tarafını dürttü, o da karşılık olarak güldü.

Normalde arkadaşlarımla sohbetlerine her zaman katılırdım, ama nedense bugün öyle hissetmiyordum. Cat'in feminist sorunları beni ilgilendirmiyordu. Benim kendi sorunlarım vardı.

İşlerin benim için ne kadar kötü unutamıyordum. Prof Lawrence geleceğime tek başına karar verecekti. Umarım çok geç değildir.

JAMIE

W Eğer bu üniversitede ne işi var?" diye sordu Cat konferans salonuna girerken.

"Bilmiyorum, belki de yeterince iyi olduğunu düşünmüştür?"

"O saf değil, sadece buna inanmak istemiyorum!"

"İstediğinize inanın. O kesinlikle Lawrence kadar iyi değil."

"Hayır, gerçekten değil."

Onu tekrar göreceğimi düşününce yüzümdeki sırıtış daha da arttı. Ofisinde tanıştığımızdan beri ilk kez yüzüme sprey sıkılmıştı.

Hâlâ bunu başarmış olduğum gerçeğini kutluyordum. Hiç de planlanmış bir şey değildi. Bir anda oluvermişti ve ben de bundan memnundum. Çünkü şimdi müzakereler başlamıştı. Savunma avukatı olarak artık yasal olarak neler yapabileceğini kanıtlaması gerekiyordu.

"Bunu daha iyi açıklayabilirim. Sözleşme hukuku gerçekten o kadar da zor değil!" Cat, biz çoktan oturmuşken Prof Henderson'a öfkelenmeye devam etti.

Her şeye rağmen Shawny'yi bizimle birlikte en önde oturmaya ikna etmeyi başarmıştım. Ne de olsa üçüncü sıra bizim en sevdiğimiz yerd. Prof Lawrence da bunu çok iyi biliyordu. Şimdi koltuk değiştirmek çok dikkat çekici olurdu. İleride ya da arkada oturmamız fark etmezdi. Şu anda önemli olan tek kişi oydu. Ve ben ,

yüzünü görmek için. Gece yarısına kadar soruna bir çözüm aramış olmalı.

"Beni dinliyor musun Jamie?" Cat artık gerçekten sinirlenmişti.

"Sizi dinliyorum. Feminist görüşlerinizle çok ilgileniyorum."

Bunun için beni dürttüler.

"Evet, gerçekten! Diğer görüşler sizi her zaman eğitir."

"Kendimle dalga geçebilirim. Sürekli boşluğa hülyalı hülyalı bakıyorsun, kimi düşünüyorsun?"

Kuşkuyla kaşlarını çatmıştı. "Hiç de hayalperest görünmüyorum. Seni dinlemek için buradayım."

"Bunu yüzüne söyle."

"Face, bunu nasıl görüyorsun?" diye sordum küçük el aynamda.

Cat ve Shawny gösteri sistemime güldüler.

Sırtarak aynayı cebime geri koydum. Tam zamanında, çünkü Prof Lawrence sahneye yeni girmişti. Her zamanki gibi sert ama telaşsız adımlarla kürsüye yaklaştı ve çantasını yere bıraktı.

Hareketleri prova edilmiş gibiydi, sanki her şeyi daha önce milyonlarca kez tekrarlamış gibiydi, ki bu muhtemelen doğrudu. Yine de o gün bir şeylerin farklı olduğunu hissediyordum. Burnunun üzerinde biraz eğri duran gözlükleri ya da alnından aşağıya düşen ve geri kalanı özenle geriye taranmış küçük saç tutamı olabilirdi. Ya da çantanın tokalarını kullanırken biraz fazla sivri olan parmakları olabilirdi. Anlaşıldığı üzere, evrakları çantadan kaymış ve birkaç sayfa kâğıt yere düşmüştü.

Yüzünde sinirli bir ifadeyle eğildi. Tekrar ayağa kalktığında yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Eliyle yüzündeki bir tutam saçı taradı ve sesli bir şekilde nefes verdi.

Gergin...

Dudaklarım kalktı. Aslında haklıydım. Benimle karşılaşması onu o kadar üzmüştü ki hâlâ sadece beni düşünebiliyordu.

Onun düşüncelerindeyim. Güzel...

Zevkle arkama yaslandım ve onu çok yakından izledim.

Önündeki belgeleri dağıtır dağıtmaz genellikle odaya göz gezdirirdi. Konuya başlamadan önce gözleri tüm konferans salonunu dolaşırdı.

Ancak o gün, bu çok yönlü bakış açısı olmadan doğrudan derse gitti.

"Bugün *modern zamanlarda kadın haklarını* tartışıyoruz." Cat sevinçle yanımdaki masaya vurdu.

"Nihayet! Uzun zamandır bunu bekliyordum."

Prof Lawrence ona üstünkörü bir bakış attı ve beni bakarken yakaladı. Hemen notlarına geri döndü.

"Hepsi üniversitenin ilk günü için burada olmadığından, temel bilgileri atlayıp doğrudan esas konulara geçeceğim." Bir parça tebeşir aldı ve tahtaya başlığı yazdı.

Onu çok yakından izledim. Artık onu tamamen farklı gözlerle görüyordum. Bunca yıldır sadece bir öğretim görevlisiydi. Elbette çirkin olmadığını fark etmiştim ama buna hiç dikkat etmemiştim.

Ancak şimdi, yaşına göre iyi iş çıkardığını kabul etmek zorundaydım. Bildiğim kadarıyla kırklı yaşlarının ortasındaydı. Ama vücudu iyi durumdaydı. Oldukça uzun boyluydu, kesinlikle benden daha uzundu ve iyi bir vücudu vardı. Zayıf değildi ama şişman da değildi, aslında oldukça normaldi ama bir şekilde kaslı görünüyordu. Kesinlikle spor yaptığını ima eden bir vücut gerginliği vardı. Ya da açıkça sergilediği gurur. Elbette, en azından profesyonel olarak neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. İnsani yönü ise bambaşkaydı.

Poposu kesinlikle birinci sınıftı. Küçük ve sert, tam olması gerektiği gibi. Tahtaya büyük harflerle yazı yazarken poposunu biraz oynattı. Benden başka kimsenin fark etmediğinden emindim.

Arkasını döndüğünde, saçları salınımıyla birlikte sallandı. Arsız, küçük bir tutam tekrar gevşedi ve alnına düştü. Gıdıklanıyor gibiydi, çünkü aceleyle sildi.

Burnundaki gözlüğünü düzeltti ve sonra yavaşça aşağı yukarı yürüyerek küçük mikrofonuna konuşmaya başladı.

"Hepinizin bildiği gibi, kadın ve erkeklerin eşit haklara sahip olması ilkesi BM 1964 yılında kurulduğunda kabul edilmiştir. En azından giriş bölümünde böyle yazıyor, Madde 1.3. 1948 tarihli İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi de cinsiyet temelinde ayrımcılık yapılmaması ilkesini içeriyor. 1949 yılında Cenevre Sözleşmesi IV'ün 27. Maddesi ilk kez savaşta kadınlara yönelik tecavüz, zorla fuhuş ve diğer uygunsuz saldırılara karşı özel koruma sağlamıştır."

Kedi dudaklarında asılı kaldı. Bu tam da onun konusuydu. Cennetteydi ve profesörün söylediği her kelimeyi anlamak için can atıyordu.

Ben de onun dudaklarına bağlanmıştım ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. Nasıl hissettirdiklerini hayal edip duruyordum. Ne dar ne de dolgundular, daha ziyade kısaydılar ve bu da sert bir karaktere işaret ediyordu. Yine de ağzı yüzüne mükemmel bir şekilde oturuyordu. Profili yumuşak olmaktan çok köşeliydi. Belirgin bir çenesi, belirgin elmacık kemikleri ve düzgün uzamış bir sakalı vardı. Sakalı benimkinden biraz daha kısaydı ve çoktan ağarmıştı ama bu onun çekiciliğini azaltmıyordu.

"Bu niyetlere rağmen, bu ilkelerin uygulanması başlangıçta gölgeli bir varlık göstermiştir. BM Kadın Komisyonu'nun önerileri uygulanmadı ve birçok ülkede kadınların durumu neredeyse hiç iyileşmedi. Özellikle de Amerika Birleşik Devletleri'nde. Cinsiyete özgü insan hakları ihlalleri başlangıçta tanınmamıştır. Bu nedenle Kadın Komisyonu 1972'de 1975'in insan hakları ihlali yılı ilan edilmesini önermiştir.

Kadın hakları konusuna dikkat çekmek için Uluslararası Kadın Yılı ilan edilmiştir. O zamandan bu yana, BM Dünya Kadın Konferansı Birleşmiş Milletler bünyesinde birkaç kez gerçekleşti ve düşüncede bir değişiklik meydana getirdi. Kadın hakları konusu bir mesele haline geldi ve bu yüzden bugün hala bununla uğraşıyoruz. Çünkü önemli ölçüde iyileşen yasal duruma rağmen hala eksiklikler var ve bu eksiklikler elbette bölgeye de bağlı."

Prof Lawrence'ın ders verirken ne kadar tutkulu olduğunu görmek büyüleyiciydi. İlk bakışta çok soğuk görünse bile, hiç de soğuk değildi. Jestleri, yüz ifadeleri, sesindeki güç - bunların hepsi tutkunun kanıtıydı. Yasayı yaşıyordu. Ve bizi doğru yöne götürmek istiyordu. Aslında eşcinsellere karşı olması ona hiç yakışmıyordu. İnsan haklarına bu kadar bağlı olan biri kötü biri olamazdı.

İlk kez bunun doğru olup olmadığından şüphe ettim. Ama sonra bizi nasıl acımasızca yüzüstü bıraktığını, Shawn'a söylediği onca şeyi hatırladım ve tekrar yola koyuldum. Prof Lawrence çoktan kancamda kıvranmaya başlamıştı. Bu eğlenceyi hayatta kaçırmazdım. Çünkü gerçekten de eğlenceliydi. Özellikle de oyun başladıktan sonra.

Profesör tüm blok boyunca bana bakmaktan kaçındı. Şimdi genel soru-cevap bölümü açıktı ve ben gerçekten onun dikkatini çekmek istiyordum.

Elim dikey olarak yukarıyı gösteriyordu ama o beni görmezden geldi. Bütün topaçları arka sıradan aldı ve hep bana baktı.

"Başka sorusu olan var mı?"

Elim yükselmeye devam etti. Diğer öğrenciler bile fark edip beni işaret ettiler.

Prof Lawrence'ın artık beni kabul etmekten başka çaresi yoktu.

"Evet, Bay Turner?"

Bakışlarıyla karşılaştığımda göğsümde heyecanlı bir çekişme oldu. Gözlüklerinin ardından bana o kadar sert baktı ki biraz daha tereddüt ettim.

Başımı eğerek elimi yavaşça aşağı indirdim. Ona gülümsedim ama o sadece soğuk bir tepki verdi.

"Katkıda bulunacak yararlı bir şeyiniz var mı, yoksa sadece tuvalete mi gitmeniz gerekiyor?" diye soran profesör bazı kızların kıkırdamasına neden oldu.

"Yararlılığı konusunda hüküm vermeme izin vermeyin Profesör. Hala bir sorum var."

Bacağımı çaprazladım ve zevkle arkama yaslandım. Dudaklarımı yaladım ve anı daha da uzatmak için biraz gerindim.

Prof Lawrence tüm dikkatini bana çevirmişti ve sorumu bekliyordu.

Ona sıırttım.

"Sanırım biraz acele etmenizi isterken hepimiz adına konuşuyorum. Hepimiz hak ettiğimiz dinlenmenin tadını çıkarmak istiyoruz."

"Peki ya homoseksüel kadınların hakları?" diye sordum ve Cat'ten neşeli bir sırt sıvazlaması aldım.

"Daha da kötüsü," dedi profesör sanki bir tabancadan ateş edilmiş gibi. "Bildiğiniz gibi eşcinsellerin hakları zaten ayrı bir konu. Ancak şunu söyleyebilirim ki eşcinsel bir kadın, eşcinsel olmayan bir kadına göre çok daha fazla önyargıyla mücadele etmek zorundadır."

Elbette, bunların hepsini zaten biliyordum. Sadece bana bakmasını istiyordum. Işıltılı gözlerini bana çevirmesini ve dikkatinin bir kısmını bana vermesini. Tüm sınıfla konuşuyor olsa da, elbette yine de bana bakıyordu.

"Peki ya heteroseksüel kadınlara kıyasla homoseksüel erkekler?" diye sordum.

"Dediğim gibi, bu gelecekte ele alacağımız başka bir konu. Eğer çok merak ediyorsanız, size kesin olmasa da kısa bir cevap verebilirim. Çoğu durumda, erkeklerin işi kadınlardan daha kolaydır. Etik değerleri hala önemli bir rol oynasa bile, size bu cevabı vicdanım rahat bir şekilde verebilirim. Bu sizin için yeterli mi?"

Masanın üzerine eğildim. "Şimdilik."

Başını salladı, sonra da tüm sınıfa döndü.

"Sizden bir sonraki görüşmemize kadar internetteki materyallere bakmanızı ve kadın hakları tarihi hakkında bilgi edinmenizi rica ediyorum. İlginiz için teşekkür ederim."

Alkışlar ve sıralara vurmalar vardı. Ders sona ermişti.

Oturduğum yerden Prof Lawrence'ın eşyalarını toplamasını izledim.

"Bu gerçekten çok iyiydi," dedi Cat, tamamen neşelenmiş bir halde. "Literatürü almak için doğruca kütüphaneye gidiyorum, sen de geliyor musun?"

"Ben de varım," dedi Shawny ve katıldı.

"Bir dakika içinde orada olacağım, sadece bir şey daha sormak istiyorum."

Cat başını salladı ve hevesle merdivenleri çıktı. Shawn o kadar hevesli değildi ama daha fazla araştırmadan onu takip etti.

Bunun yerine, son birkaç basamağı kendinden emin bir şekilde indim.

Konferans salonu boşaldı ve şansına diğer öğrencilerden hiçbiri soru sormak için aşağı inmedi.

"Çok ilginç bir konu," dedim kürsüye çıkarken.

Profesör umursamaz bir tavırla elindeki son belgeleri de topladıktan sonra çantasını kapattı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Bay Turner?" diye sordu bana bakmadan.

"Senin için bir şey yapmak istiyorum."

Bakışları sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi yavaşça yükseldi. Delici gri gözleri bana öyle bir nefretle bakıyordu ki, normal bir insan anında korkardı.

Ama ben değil. Onun gözlerindeki duyguları tanımaktan çok keyif alıyordum. Benimle iletişim kurmaya devam etmekle ilgilenmediği çok açıktı.

"Benim için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Sanırım öyle." Masaya rahatça yaslandım.

Bu yakınlığı nahoş bulduğu açıktı. Çünkü aslında biraz geri çekildi.

Dostça bir gülümsemeyle etrafından dolaştım.

"Sizin için arduvaz sileceğim, Profesör. Böylece evinize, karınızın yanına daha erken gidebilirsiniz."

Sırtarak kuru süngeri aldım, kıcıımı uzatarak silme suyuna batırdım ve sonra tahtaya tahrik edici bir silmeye başladım.

Gözlerini hep üzerimde hissettim. Uzun zaman önce gitmiş olabilirdi ama hâlâ oradaydı. Nemli bir bezle her köşeyi silene kadar beni izledi.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde bakışlarıyla karşılaştım. Neredeyse gözlerini dikmiş bana bakıyordu. İfadesi anlaşılmazdı.

Süngeri bir kenara bıraktım ve ona doğru yürüdüm.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye açıkça belirsiz bir şekilde sordum ve tepkisini bekledim.

Beni fişkırttığında yüzünde beliren ifadenin anısı aklıma geldi ve sırtıtmama neden oldu. Bunu tekrarlamayı umursamazdım. Özellikle de onu karşımda gördüğüm şu anda. Takım elbisesinin çirkin rengi, altında ne kadar muhteşem bir vücut sakladığını gizleyemiyordu. Elleri büyüktü. Pantolonundaki şişkinlik de hatırı sayılır görünüyordu. Bir an için çıplak halinin nasıl görüldüğünü hayal ettim.

Kesinlikle bir Yunan yarı tanrısı gibi.

Bu fikir beni hafifçe kıkırdattı.

"Bunların hepsi senin için sadece bir şaka, değil mi?" Sesi o kadar keskindi ki anında sustum. Sertti, kızgındı. Bana karşı. Nedense bu beni tahrik etti.

"Her şey değil," diye cevap verdim ve her şey bana yapmamamı söylese de ona doğru ilerledim.

Bakışlarındaki tiksinti, katıksız bir nefretle doruğa ulaştı. Sanki hayatında gördüğü en iğrenç yaratık bendim. Ama nefretinin tamamen farklı bir nedeni olduğunu çok iyi biliyordum.

Ve bu farkındalık beni ona daha da yakınlaşmaya itti.

"Rüyanızda beni mi gördünüz Profesör?"

"Turner, beni çok dikkatli dinle," diye hırladı titreyen bir sesle. "Sen ve arkadaşın Murphy bundan sonra benden uzak duracaksınız. Amfinin en ucunda oturacaksınız ve artık derslere katılmayacaksınız. Ne benimle konuşun ne de bana sırtın. Aramızda hiçbir iletişim olmayacak. Eğer bunu yaparsanız, sizin için ayağa kalkacağım."

Saçma önerisi karşısında homurdandım.

"Bu bir şaka değil, bu bir müzakere," diye açıkça belirtti ve gerildi.

"Berbat bir pazarlık Profesör. Bizim için ayağa kalkmanız bana ne kazandıracak? Bunu nasıl kontrol edebilirim?"

"Sana söz veriyorum." Sesi artık sığırda ulaşmıştı.

"Sözünüzün değeri ne kadar? Burada geleceğimiz tehlikede."

"Geleceğin için dileğim, bir daha asla böyle uygunsuz davranmaman. Bu şekilde hayatta hiçbir şey başaramazsın."

"Ben öyle görmüyorum."

Yüz ifadesinden karşı çıkışlarımı çirkin bulduğunu anlayabiliyordum. Sanki onu neden dinlemediğimi anlayamıyor gibiydi. İnsanların ona boyun eğmesine alışmış gibiydi. Benimle yanlış adrese gelmişti. Beni kızdırmış olması onun kötü şansıydı.

"Daha önce de söyledim ama sizin için tekrar edeceğim. Eğer devlet sınavının tanınmasını sağlarsanız sizi rahat bırakacağız."

Sabrı tükenmiş gibi görünüyordu. "Ve sana şantajla boyun eğmeyeceğimi zaten söyledim. Ayrıca, çalışmanızı elinde tutan tek kişi ben değilim. Notları kendim belirlemedim ama cevaplarınızı yeniden yorumlayabilirim. Bunun size geçer not getirip getirmeyeceği benim pazarlık becerilerime bağlı."

"O zaman size gelecekte şu anda yaptığınızdan daha iyi müzakere etmenizi tavsiye ederim."

"Bu konuşma burada bitmiştir," dedi aniden ve beni orada öylece bıraktı.

Aceleyle kapıdan çıkarken ağzım açık onu izledim.

Benden bu kadar çabuk kaçamazsın!

Onu konferans salonunun arkasındaki koridora kadar takip ettim. Kapıyı bir hamleyle kapattı. Arkamdan çarparak kapanmadan önce zar zor içeri girmeyi başardım.

"Kaçıyorsunuz Profesör. Müzakereler bu şekilde yürütülmez."

Elimde değildi, onu kışkırtmaya devam etmek zorundaydım. Çünkü bana tiksintiyle bakması beni tahrik ediyordu. O kadar öfkeliydi ki hiç tereddüt etmeden her türlü mesafeyi aşıyordu.

Birdenbire yanıma geldi, boynumdan tuttu ve beni kapıya sıkıştırdı.

"Ağzından bir kelime daha çıkarsa..."

Gülümseyerek ama çılginca çarpan bir kalple bacaklarının arasına uzandım. Orada bulduğum şey beni zevkten nefessiz bıraktı.

"Ama Profesör..." diye mırıldandım ve onun sert aletini kavradım.

Beni kapıya doğru o kadar sert itti ki nefes alamadım.

Ama bunun hiç önemi yoktu.

Çünkü ben kazanmıştım.

ETHAN

Işah damarını hissedebiliyordum. Parmaklarıma matkap gibi çarpıyordu. Onu öldürebilirdim, şimdi ve burada. Uzun süre havasını kesmek onu boğmak, kadar ve hayat dışarı onun gözler dışarı çıktı. Ama Bir şey beni durduruyordu.

"Yap şunu," mırıldandı.

Daha sert sıktım. Yüzü şimdiden kızarmaya başlamıştı. Ama yine de sırtıma cesaret etti.

Onu kapıya o kadar sert bastırdım ki nefes alamadı. Ama parmakları hâlâ kasıklarımdaydı.

"Bırakırsan yaşarsın," diye homurdandım ve onu yerden hafifçe kaldırdım.

Ama Turner hâlâ gülümsüyordu. Meydan okuyan bakışı beni o kadar sinirlendirdi ki onu tüm gücümle kapıya doğru ittim. Ben onu tehdit ettikçe parmakları daha da hareketlendi.

"Dur... hemen."

Öfkem, istemediğim garip bir duyguyla karışmıştı. Bir an için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım çünkü konsantrasyonum bozulmuştu. Parmaklarım yavaşça boynundan ayrıldı.

Tekrar nefes alıyordu ama gözlerimi kapalı tuttum çünkü bu his neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti.

Turner şişliğini öyle ustaca ovdu ki bir an için yıldızları . Merkezimdaki sıcak çekiş tarif edilemezdi.

Şehvetim arttı ve onunla birlikte nefret de yeniden alevlendi.

Gözlerimi açtım ve memnun bir sırıtış gördüm. Hâlâ benimle alay etmeye cüret ediyordu!

Boynunu tuttum ve tekrar sıktım. Ama Turner zaferden emin bir şekilde bana baktı, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı.

Sonunda onu durdurmak için tüm gücümle parmaklarımı boynuna doladım. Bana böyle dokunmaya cüret ettiği için acı çekmeli!

Ama onu benden uzaklaştırmak için yaptığım her girişim başarısız oldu. Gözlerinde korku yerine ateşli bir tutkudan başka bir şey yoktu.

Aletim kabardıkça direncim azaldı. Beni tahrik ettiğini inkâr edemezdim. Dokunuşu içimde garip bir his yarattı. Merkezimden yayılan açgözlü bir çekiş.

Bunu hemen bitirmem gerektiğini biliyordum. Ama artık çok geçti.

Onu boğmak yerine boynundaki tutuşumu gevşettim ve Eller kapıya dayalı, dişler sıkılı.

İçimdeki harika his inanılmaz bir hızla büyüdü. Çıtırdayan ateş dalgaları suyun üzerindeki havai fişekler gibi üzerimden geçti. Düşüncelerim sulandı.

Turner durmadı. Benden ustalıkla birbiri ardına sıcak bir ürperti çıkardı.

Onu omuzlarından aşağı iterken neye uğradığımı şaşırdım. Tek bildiğim durmasına izin verilmediği idi.

"Yap şunu," diye emrettim, bunun üzerine aceleyle fermuarıma gitti.

Sonunda sikimi çok dar pantolonumdan kurtarıırken alt dudağımı ısırdım.

Ben daha farkına varamadan ucumu yalamaya başladı.

Tanrı yardımcım olsun...

Dişlerimi sıktım, ellerimi omuzlarına bastırdım.

Bu duygu çok baskındı; o kadar iyiydi ki her sesi bastırmak zorunda kaldım. İçimdeki her şey kasıldı.

Turner'ın dudakları sikimi sardığı anda içimde bir şeyler yandı.

Nefes nefese, sertliğim ağzının içinde kaybolana kadar pelvisimi ileri doğru ittim.

Turner bir nefes verdi. Saçlarından tuttum ve tekrar sertçe ittim.

Homurdandı ve ağzını daha da açtı, böylece boğazına doğru sokabildim. Cennet gibi hissettirdi. Öğürdüğüne duymak beni o kadar sertleştirdi ki daha da sert öğürdüm.

Tekrar ve tekrar sıcak, nemli ağzına soktum. Daha hızlı.

Daha derine.

Daha da hızlı.

Durağa kadar.

Parmaklarım saçlarını Turner kıpırdamadan durdu. Sikim daha da . Neredeyse ağzını parçalayacaktı.

Vücudum yanıyordu. O kadar büyük bir şehvetle yanıyordum ki etrafımdaki her şeyi unutmuştum.

Boğazımdan bir inilti kaçtı. İyi hissettirdi, özgürleştirdi.

Turner ellerini kullanıp başını biraz geriye çekmek istediğinde, kafatasını bir mengene gibi tuttum. Sikim doyumsuzca ağzına giriyordu. Bu özgürleştirici duygunun bitmesine asla izin verilmedi.

Turner'ın öğürdüğüne hissedebiliyordum. Ucu tekrar tekrar uvulasına çarptı. Ama öğürme anında boğazı açıldı ve ben daha da derine boşaldım.

"Kıpırdama!" diye emrettim ona, sanki sayıklıyormuş gibi.

Ateş artık başıma da ulaşmış ve beni iradesiz hale getirmişti. Artık duramazdım. Geri dönüş yoktu.

"Çok ... iyi," diye inledim, ısı parmaklarımı karıncalandırırken.

Nefes nefese kaldım, nefes almaya çalıştım ama bedenim çöktü. Alevli dalgalar her şeyi küle çeviren bir ateş fırtınasına dönüştü. Son bir kez daha saldırdım.

Zevk içimden fışkırarak Turner'ın boğazına doğru aktı. O kadar yüksek sesle öğürdü ki onu serbest bıraktım.

Sikim şapırdayan bir sesle ağızından kaydı. Döllerimi onun dilinde ve dudaklarında görmek tarif edilemez derecede tahrik ediciydi. Daha da çok çünkü çoğunu yuttu.

Öksürdü ama dudaklarındaki gülümsemeyi kaçırmadım.

Düşünceler kafamdaki için için yanan ateşe ancak yavaş yavaş nüfuz edebildi.

Pantolonumun fermuarını çektim ve o ne yaptığını görmeden önce ondan uzaklaştım. Ona olan anında kendime karşı döndü.

Ne ... Ben ne yaptım?

Beynim duruma bir anlam veremiyordu. Az önce olanlar anlaşılmazdı. İçimdeki sıcaklık hala devam ediyordu. Daha önce hiç böyle duygular yaşamamıştım. Sadece ... bir kez.

Bu bir hataydı.

Tabii ki . Bu affedilemezdi. Yasaktı. Ayıptı. Bir rezalet!

Yine de ısınan son dalgalar zihnimi yatıştırıyor. İç çekerek masaya yaslandım ve düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım.

Beynimin durumu idrak etmesi biraz zaman alsa da, başarısız biliyordum. Bir şeylerin olmasına izin vermişim,

asla olmaması gereken bir şey. Tekrar.

Turner'ın hemen gitmesi gerekiyordu. Bir şey söylemek için çenelerimi ayıramadım. Bunun yerine, hazzın üzerine çöken mide bulandırıcı suçluluk duygusuna karşı savaştım. Kontrolümü kaybetmişim. Yine olmuştu.

Turner'ın arkamdan kalktığını duydum. Ona gitmesini söylemek için arkamı döndüğümde, kapı çoktan arkasından kapanmıştı.

Gözlerine son bir kez bakamadan gitmişti. Geriye kalan tek şey utançtı.

İşler nasıl bu noktaya gelebildi..?

Her ne kadar tatmin olmuş hissetsem de, böyle bir şeyin bir daha asla olmaması gerektiğini çok iyi biliyordum.

Bir daha asla.

Parmaklarım kontak anahtarının üzerindeydi ama çeviremiyordum. Bu haldeyken eve nasıl gidebilirdim ki? Yine kontrolümü kaybetmiş ve çığ gibi düşebilecek bir şeye neden olmuşum.

Gerçekten bir hayalperest değil, gerçekçiydim. Bu kısa zayıflık anının benim için ciddi sonuçları olacak, büyük olasılıkla kariyerimi ve ailemi mahvedecekti. Felaketi önlemek için muhtemelen artık çok geçti.

Düşüncelerimin üzerine tarif edilemez bir ağırlık çöktü. Hiç ışık yoktu - sadece karanlık.

Turner, o iğrenç, şehvet düşkünü.

Onu karşımda gördüm, dizlerinin üzerine çöküp ağzını açarken sırtıyordu. Beni o kadar ileri götürmüştü ki kendimi tamamen kaybetmişim. Sanki bunun benim zayıf noktam olduğunu biliyordu.

Tüylerim diken diken oldu ve tüm vücuduma yayıldı. Bunun mümkün olamayacağını biliyordum. James Turner ve Shawn Murphy, profesörlerinden intikam almak isteyen iki öğrenciden başka bir şey değildi. Çünkü başarısız olmuşlardı ve kendilerinden başka birini suçlamaktan başka yapacak daha iyi bir şeyleri yok gibiydi. Ama intikamlarının doğası çok farklıydı.

Cadillac Escalade'imin motorunu çalıştırdım ve otoparktan çıktım. Bütün bu süre boyunca sahne gözümün önündeydi. Turner, sikimi ağzına almak için hiç tereddüt etmeden tekrar dizlerinin üzerine çökmüştü.

Böyle bir şeyin aslında mümkün olmaması gerektiğini fark ettiğimde derin bir nefes verdim. Kim bilir kaç yıldır erektil disfonksiyondan muzdariptim. Olivia beni havaya sokmak için ne denediyse hiç işe yaramamıştı. Ereksiyon genellikle on saniyeden fazla sürmezdi. Arzuyu geri getirmek için yaptığım her girişim durumu daha da kötüleştiriyordu.

Kendimi açgözlü arzulardan kurtarabildiğim tek an duşta olduğum andı. Sadece benim için. Başka hiç kimse böyle bir şeyi başaramamıştı.

Midemdeki sıkıcı gurultu bulantıya dönüştü. Çünkü anlayamasam da bu bir gerçektir. Turner bana yardım eden bir şey yapmıştı. Bu her neyse, bir daha asla gerçekleşemezdi.

"Bunu unutacağım. Yarın bunlar hiç yaşanmamış olacak," diye yemin ettim kendi kendime, arabayla villanın yolunu tutarken.

Daha yeni şafak sökmüş olmasına rağmen ışıklar çoktan yanmıştı. Olivia pencerenin önünden geçerken benim geldiğimi gördü ve el salladı.

Karşılık veremedim. Nasıl söyleyebilirdim ki? Ona, evliliğime, aileme, tüm hayatıma ihanet etmişim.

Her şeyin suçlusu Turner. Bunu ben istemedim, dedim kendi kendime garajdan eve açılan kapıdan içeri adımımı atarken.

"Sonunda buradasın." Dudakları ağzıma değdiğinde irkildim. Olivia sinirli görünüyordu.

"Yoğun bir gündü," diye geçiştirdim onu ve ceketimi portmantoya astım.

Harika kokuyordu, biftekleri yeni bitirmiş olmalıydı. Ama şu anda yemek yemeyi düşünemiyordum. Önümde Turner'ı görüp duruyordum. Korkmak yerine nasıl gülümsediğini. Ve sonra tekrar, önümde nasıl diz çöktüğünü.

"Dorian burada, Ethan. Daha önce matematik çalışmıştık bile."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Güzel."

Olivia beni yemek odasına kadar takip etti, Dorian çoktan masaya oturmuş, cep telefonuyla bir şeyler yazıyordu.

Otururken, peçeteyi kucağıma yayarken ve bıçakla bifteğe çalışırken kendimi başka birinin bedenindeymişim gibi hissettim.

"Biraz daha fasulye al," dedi Olivia ve sıcak kaseyi bana uzattı.

Tabağıımı doldurdum ve yemeye başladım. Bir insandan çok bir robot gibi, soldan sağa doğru yedim.

"Dorian, lütfen cep telefonunu kaldır, şimdi yemek yiyoruz."

"Bir dakika anne. Sadece bir şeye bakmam gerekiyor."

"Bunu şimdi yapabilirsin, hayatım. Akşam yemeğı bir aile olarak bizim için önemli, bunu biliyorsun."

Çocuk tepki vermedi.

Ayakkabımın tabanını çiğnerken sert bir şekilde ona baktım. Ama fikrimi aklına bile gelmedi, onun yerine akıllı telefonuyla oynamaya devam etti.

"Ama sadece bir dakika daha," dedi Olivia nazikçe. Her zamanki gibi pes etmişti.

"Cep telefonunu hemen kaldır," diye oğlumuza emrettim ve genellikle istenen etkiyi yaratan sert bir bakış gönderdim.

"Evet, bir dakika içinde." Dorian başını kaldırıp bakmadı bile.

"Hemen," diye açıkça belirttim. Bugün gerçekten de pek sabırlı bir insan değildim.

"Birazdan. Sadece acele etmem gerek-"

Avuçlarımı masaya öyle bir vurdum ki çanak çömlek takırdadı.

"Cep telefonunu hemen yere bırak!" diye o kadar güçlü bağırdım ki Olivia irkildi ve ellerini masadan çekip göğsünün önünde kavuşturdu.

Dorian cep telefonunu doğrudan sosun içine düşürmüştü. Korku dolu gözlerle bana baktı.

"Ethan," diye fısıldadı Olivia, bana bir canavarmışım gibi bakıyordu.

"Kural kuraldır," dedim çok daha yumuşak bir tonda. "Ve eğer annen sana cep telefonunu kaldırmanı söylüyorsa, lütfen bunu yap Dorian."

Beni hiç dinlemedi. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak tabağındaki cep telefonunu aldı ve koşarak merdivenlerden odasına çıktı.

Olivia muhtemelen ne söyleyeceğini bilemediği için masayı sildi.

Dik oturdum ve yemeğimi bitirdim.

"Ethan... Bunu gerçekten yapmak zorunda mıydın?"

"Ona karşı daha katı olmalısın," diye yorum yaptım. Annesi her zaman onun kendisini itip kakmasına izin vermişti. Annesi onun her isteğini gözlerinden okursa nasıl bir adam olacaktı?

"O hala bir çocuk."

"O on iki yaşında, sevgilim. Şimdiden çocuk babası olabilir. Bu dünyada erkek olmanın ne demek olduğunu öğrenmeli."

"Ve ona böyle mi göstermek istiyorsun? Öfke nöbetleriyle mi?"

"Bu bir öfke nöbeti değil, uygun bir eğitim tedbiriydi."

Burnunu kırıştırdı.

"Eğer gerçekten sinirlenirsem, evde olmak istemezsin," diye ekledim biraz daha sessizce, son lokmayı ağzıma zorla atarken.

"Bu gerçekten daha iyi olurdu."

Olivia peçetesini masanın üzerine fırlattı ve sonra mutfağa doğru gözden kayboldu.

Çatal bıçak takımını bıraktım ve bitkin bir şekilde nefes aldım. Başımı ellerimin üzerine koyarak düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım. Ama tam bir kaostu. Hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu.

Ve suçluluk duygum bir giyotin gibi her şeyin üzerine çöktü. Turner'ı boğmalıydım. Onu itmeli, yumruklamalı, tekmelemeli ve dışarı atmalıydım.

Ama ben ne yapmıştım?

Hiçbir şey.

Onun istediğini yapmasına izin vermiştim. Sonunda beni kurtarması için ne yapması gerektiğini söyledim.

Parmaklarımla alnımı dürttüm. Ta ki acı hissedene kadar. Düşüncelerimi susturan, nefes almamı sağlayan ve beni hayatıma geri fırlatan bir acı.

Çok geç değil. Hala kurtarabilirim.

JAMIE

Ich duramadım için sırtıyorum. O zamandan beri ben Prof.

Lawrence'ın ofisinde, dudaklarımda bir gülümseme vardı ve hiç kaybolmuyordu.

Baker Hall'a giderken bana dostça ve bazen de şüpheli bir şekilde bakan birçok insanla karşılaştım.

Hiç şaşırmadım. Deli gibi görünmeliydim - *Joker*'in kendisi gibi.

Ama kapatamadım, bunun için çok şaşırmıştım.

Lawrence'ın ofisinde az önce olanları kelimelere dökemiyordum. Ama onu hâlâ hissedebiliyordum. O her yerdeydi. Ağzımda. Kafamın içinde. Sesini hâlâ duyabiliyordum.

Yap !

"İyi misin?" diye sordu Shawn, ben kapaktan çatıya çıkar .

Aslında burada oturup dinlenmek yasaktı ama bekçi çoktan gitmiş olduğu için rahatlayıp akşamın tadını çıkarabildik.

Shawn özellikle çatı için satın aldığımız köhne şezlonglardan birinde oturuyordu. Yanında büyük bir bardak latte macchiato ile kitap okuyordu.

"Her şey harika. Hayır, her şey mükemmel!" dedim ve onun yanında yere çöktüm. Pantolonumun cebinden bir esrar çıkardım ve yaktım.

"Mükemmel mi?"

"Evet," diye cevap verdim ve yeni yeni renk değiştiren gökyüzüne baktım.

"Beni korkutuyorsun, Jamie."

"Biliyorum." O sırtış hâlâ oradaydı.

"Ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Bilmiyorum."

Bilmek isterdim ama ben de Shawn değildim. Onun için bana anlatmak utançtan yerin dibine girmesi için yeterli olurdu. Eğer işler gerçekten kötü giderse, kendini çatıdan aşağı atardı çünkü daha fazla dayanamazdı.

"O zaman sormasam daha iyi." Tekrar kitabına baktı.

"Her neyse." Havaya duman üfledim ve onun ne kadar zor biri olduğunu düşündüm. Kurtuluş için ne kadar umutsuzca savaştığını. Hayatımda hiç bu kadar tutku beklememiştim.

"Söylesene Shawny, seks senin için nasıl bir şey?" diye doğrudan sordum.

Kahvesini yudumlarken boğuldu, bu da konuşmanın onu rahatsız ettiğinin açık bir işaretiydi.

"Buna nasıl cevap vermem gerekiyor?"

"Peki, ne yapıyorsun?"

"Sen... sadece yap," diye geçiştirdi. Yanakları çoktan kızarmıştı.

"Emiyor musun, beceriyor , parmaklıyor musun, göt yalıyor musun?" Shawn bana ters ters baktı.

"Şey... Şey, aslında ..."

"Balığı sen yaparsın. Uzanırsın ve diğerinin yapmasına izin verirsın ve arada bir kıpırdanırsın."

Kıpkırmızı oldu, ben de bunu evet olarak yorumladım.

"Vahşi değil."

"Neden? Ne ... Ne ?"

Eğlenerek homurdandım. "Yapamayacağım hiçbir şey yok." Ona bakmıyor olmama rağmen, bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Yüzümü hissedebiliyordum. Tipik bir hayranlık ve utanç karışımıydı.

"Ben de öyle," dedi sonra bir tutam özgüvenle.

"Gerçekten mi?"

"Elbette, benim için hepsi bunun bir parçası."

Buna inanmasına izin verdim ve onun yerine Prof Lawrence'ın ofisindeki olayı düşündüm. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Tüm sikiş hikâyelerimde onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. İçindeki arzu öyle bir güçle patlamıştı ki ona yardım etmek zorunda kalmıştım. Hiç kimse bana bu kadar çaresizce bakmamıştı.

"Cinsel olarak çok hayal kırıklığına uğramış olmalı."

"Ne?"

"Profesör."

"Yine onunla mıydın? Ama ben düşündüm ki..."

"Buna gerçekten ama gerçekten ihtiyacı var."

"Ne ... ona ne yaptın?"

"Umutsuzca ihtiyacı olan şeyi yaptım."

Shawn dehşet içinde bana . Yüzündeki ifade bende sadece yorgun bir gülümseme uyandırdı.

"Ben kazandım, Shawny. Temizlik görevindesin."

"Ama... sen gerçekten... yapmadın!"

"Oh, evet, öyleydi. Ve... dürüst olmak gerekirse o kadar da kötü değildi."

Solumdan gelen kustumuk sesi beni yolumdan alıkoyamazdı. Bunun için fazla enerjiktim.

"Videoya çektiniz mi?"

"Unutmuşum," dedim dürüstçe, bunu neden düşünmediğimi merak ederek.

Evet, çünkü neredeyse beni boğuyordu.

Sakalım ve boynumda boğulma izi gibi bir şeyi gizleyebilecek dövmelemlerim olduğu için şanslıydı.

O kadar sıkı kavradı ki. içinde bu kadar güç olduğunu düşünmezdim.

Ondan büyülenmişim. Bunu, onu düşünmeden edemediğimde fark ettim. Neredeyse her gün biriyle seks yapıyordum ve özellikle seçici değildim. Zaten çoğunlukla stres atmak içindi. Ama daha önce ofisinde onunla yaşadığım şey farklıydı.

"Yoğun."

"Ne?" Shawn bana eğildi.

"Ya karısı artık istemiyor ya da her gün tavşan gibi yapıyorlar."

Shawn bir kasma sesi daha çıkardı.

"Neredeyse elli yaşında Jamie. O yaştaki insanların yatakta ne yaptıklarını gerçekten düşünmek istiyor musun?"

"Düşündüğünden daha fazla, inan bana. Elimi şekli. Hallelujah."

A kaza Sesli. Shawn oldu ile ve katlanır sandalyeyle birlikte yere yığıldı. Başı kıpkırmızı, kendini ayağa kaldırdı.

"O... .. ne var?" diye sordu nefes nefese kalarak.

"Elimi becerdi," diye cevap verdim çok net bir şekilde.

Shawn'ın yüzü çok güzeldi. Yanaklarının rengi domates kırmızısından kereviz yeşiline dönüştü.

"O ... ama ... neden?"

"Azgındı, başka neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Sana mı?"

"Çılgınca, değil mi? Çaba sarf etmeme bile gerek kalmadı."

Bu bir yalandı. Bu durum karşısında boyun eğmemek için tüm irademe ve cesaretime ihtiyacım vardı. Hayatımda hiç ölmekten korkmamıştım. Bir an için gözlerindeki nefretin gerçek olduğunu düşünmüştüm. Neyse ki o an çabucak geçti.

Ben de onun yaptığı gibi boynumu tuttum. Hâlâ acı veren izler vardı ama Shawn'ı endişelendirmek istemedim. Bunun çocuk oyuncağı olduğunu düşünmesini istedim.

"Bu nasıl , Jamie?"

"Cazibemin karşı konulmaz olduğunu biliyorsun."

İnançsızlıkla başını salladı. En azından hâlâ buradaydı ve beni dinliyordu ki bu onun için bir ilerlemeydi.

"Sanırım beni cezalandırmak istedi."

"Bu ne tür bir ceza olabilir ki?"

"Oldukça baskın biri. O kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim," diye fark ettim, şaşırmışım.

Shawn sadece başını sallayabildi.

"Bu bir felaket Jamie. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omuzlarımı silktim. Dürüst olmak gerekirse, şimdi ne olacağını düşünmemiştim. O anda düşüncelerime çok fazla dalmıştım.

"Seni atacaklar. Profesör yarın okuldan atılmanı sağlayacak ve ben de öyle yapacağım!"

"Bunu yapmayacak. Bunu yapamayacak kadar çok sevdi."

Shawn sıkıntıyla inledi. "Mesele bu değil. Bu asla olmamalıydı. Artık hiç eğlenceli değil!"

Ben farklı gördüm. "Sakin ol. Böyle şeyler olur. İkimiz de bunu bildirmediğimiz sürece her şey yolunda."

"Belki de bunu rapor etmelisin. Sabah ilk iş dekana gidersin ve sonra..."

Dik oturdum. "Bunu yapmayacağım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü film çekmiyordum, Shawn. Bunu bir düşün. O zaman her şey boşa gitmiş olurdu."

"Bunu bana neden anlatıyorsun? O anda unutan sendin."

"Bunu yapabilirim. Bir dahaki sefere hazır olacağım."

Hayalimde farklı görünse bile. Ama bunu gerek yoktu. Bir sonraki karşılaşmamızın nasıl olacağına dair muazzam bir merak duyuyordum. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Gözlerindeki bakış her şeyi anlatacaktı.

"Bir dahaki sefere mi? Her şeyi tekrar mı yapmak istiyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Neden olmasın? İşe yaradı. Bir dahaki sefere doğru yapacağım."

"Seninle gelmemi mi tercih ederdin?"

"Ve zaten başardığım her şeyi berbat mı edeyim? Hayatta olmaz! Çok yaklaştık Shawn, o şişko balığın tekrar oltadan atlamasına izin vermeyeceğim."

"Gerçekten nasıl...?"

Bilmek istediğini fark ettim. Shawn zaman çok gergin davranırdı ama aslında içinde gerçek bir sürtük vardı. Onu tanıdığımdan beri, her zaman her kirli ayrıntıyı bilmek isterdi, sadece ortasında kızarır ve sözümü keserdi. Garip bir oyundu.

"Oldukça kolaydı, önünde kıcımlı biraz oynattım, flört ettim ve sonra sikini kavradım. Neredeyse eşcinselmış gibi görünüyordu."

Shawn'ın imalı sırıtışı hoşuma gitmişti. Hâlâ benim tarafımdaydı ve bu çok önemliydi. Eğer bu numarayı yapacaksak, birbirimize ihtiyacımız vardı. Ben profesörü hazırlayana kadar sessiz kalmak zorundaydı.

"Durgun sular kanlı derin ve kirli olabilir, senin gibi değil." Göğsüne bir yumruk attım.

"Ben iffetli biri değilim, Jamie."

"Pekala."

"Ben senin gibi değilim, bunu kafana sok."

Eğlence aniden bitmişti. Shawn o kadar çabuk ortadan kaybolmuştu ki bu halimle onu takip edemedim.

"Bugün yine hassas davranıyor. İşleri yoluna koyduğuma sevinse iyi olur."

Tekrar uzandım ve çantayı zevkle çektim. Bulutlar gözlerimin önünde penise benzer garip desenler oluşturdu. Sırtarak kendimi yere bıraktım ve onun sikinin ağzımdaki hissini hatırladım. O kadar uzun ve sertti ki neredeyse kusacaktım. Ama o beni düşünmek yerine daha da derine itmişti. Sertliği seviyordum, buna şüphe yok ama bu bir kademe daha ateşliydi.

Bir homofobik için, bana oldukça sert davrandı.

Şu anda beynim pamuk ipliğine bağlı olsa da emin olmak için daha fazla kanıt toplamam gerektiğini biliyordum. En azından homofobik olmama ihtimali vardı.

Esrardan bir nefes daha çektim. Duman havada kıvrımlar oluşturdu. Çılgıncaydı ama aslında onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum. Ne yazık ki bu hafta değil. Onunla bir sonraki dersimiz pazartesiye kadar planlanmamıştı.

Ona düşünmesi için zaman vereceğim. Bırak beni hayal etsin.

Elimde henüz video kaydı olmadığı için onunla mutlaka tekrar görüşmem gerekiyordu. Homofobik olmasa bile,

Ona Şantaj yapmak için h    kozlara ihtiyaımız vardı.      bizden hoŐlanmadıėı ve bizi hayal kırıklığına uğrattığı bir gerçekti.

ETHAN

DKapı zilinin tiz sesi bir kazadan hemen sonraki siren sesi gibiydi. Olivia'nın ailesi ziyarete olmuştu. Ağır yaralı birini acil servise götüren sağlık görevlileri gibi koşarak geldiler.

"Neredeyse geldiler Ethan. Her şey düzenli görünüyor mu?"

Olivia gergindi. Tıpkı annesinin her ziyarete gelişinde olduğu gibi. İyi düzenlenmiş bir ev beklentilerini karşılayamıyordu. Ev ne kadar temiz ve düzenli olursa olsun. Erica her zaman eleştirecek bir şey bulurdu.

"Buradalar. Kapıya gitmeliyiz," diye hatırlattı Olivia.

Üçüncü çalmadan sonra nihayet kapıyı açtığı için minnettardım.

Kapının koluna basar basmaz Erica ve Quentin bir kasırğa gibi içeri daldılar.

"Trafik bizi durdurdu. Bütün o insanlar! Cuma akşamı sokakta ne işleri var? Ve sonra hep bu gençler!"

Erica'nın beş saniye içinde ne kadar çok kelime söyleyebildiğine hayret ettim.

"Çalışmak yerine aylaklık etmek. Eskiden böyle bir şey yoktu!"

Kayınvalidemin ceketini ondan aldım ve askıya astım. vestiyer. Ama o beni görmezden geldi ve durmadan konuştu.

Olivia'yı oturma odasına kadar takip etti.

Quentin ceketini asarken bana başıyla selam verdi. Sonra bayanları takip ettik.

"Benim tatlı Dorian'ım, sevgilim, meleşim nerede?"

"Her an burada olabilir. Ethan, izin verir misin?"

Merdivenlere yöneldim ama Dorian çoktan aşağı inmişti.

"Gel de büyükanne ve büyükbabana merhaba de," dedim ama o da beni görmezden geldi. Akşam yemeğinde onu azarladığımdan beri çok umursamaz davranıyordu.

"İşte orada, benim altın oğlum!" Erica Dorian'ı geniş göğsüne doğru çekti. Çocuk için biraz üzuldüm çünkü boğuluyor gibi görünüyordu.

İstemsizce, Turner iç gözümün önünde belirdi. Yüzü maviydi çünkü nefes alamıyordu. Nefesini kesen benim parmaklarımdı.

"Sana bir şey getirdim. Şu çantaya bir bak." Erica getirdiği çantayı işaret etti.

Dorian içinden yeni bir oyun konsolu çıkardı.

Kimse benim umursamazca başımı sallamamla ilgilenmedi. Oğlum yeterince oynuyordu. Bütün odası oyuncak ve oyun konsollarıyla doluydu. Zihnini köreltmek için başka bir tanesine ihtiyacı yoktu.

"Nintendo Switch mi? Sen bir dahisin, büyükanne!"

Neyse ki Erica ve Quentin sık sık gelmiyorlardı. Altı ayda bir ve resmi tatillerde. Ama bu kadarı yeterliydi. Vermont'ta yaşadıkları için yolculuk her zaman bir engeldi. Bu yüzden onları sık sık ziyaret etmemiz gerekmiyordu çünkü günlük hayatımıza uymuyordu.

Ama bu kez durum farklıydı. Erica ve Quentin yarın birlikte yola çıkmadan önce geceyi bizimle geçireceklerdi. Nedenini bilmiyordum. Ben de . Bu bir aile meselesiydi ve ben de orada olmak zorundaydım. İstesem de istemesem de. Bu benim görevimdi.

"Bugün bizim için ne pişirdin canım?" diye soran Erica, Olivia'yı hemen çılgına çevirdi. Ailesi ziyarete geldiğinde mükemmel yapmak istediğı şeyler listesinde yemek iki numaraydı.

"Biraz ördek yaptım. Umarım iyi olmuştur."

"Birazdan göreceğiz. Hadi canım, mutfakta sana yardım edeyim."

Oturma odasından tepinerek çıkar çıkmaz biraz rahatladığımı hissettim.

Orada durdum ve Dorian'ın yeni oyuncağını sanki Noel'deymiş gibi açmasını izledim.

Quentin yanımda durdu ve gülümsedi. O benim kadar konuşkan değildi. Zaten ailedeki kadınlar çok konuşurdu.

Arada başka bir oda olmasına rağmen, sohbet mutfaktan oturma odasına taşındı.

Değişikliği memnuniyetle karşıladım ve düşüncelerimle yalnız kalmak istemedim, ama ne yazık ki Olivia'nın annesi de o kadar çok huzursuzluğa neden oldu ki tekrar yalnız kalmayı diledim.

"Eşyalarını topladın mı?" diye sordu Quentin.

"Olivia çantaları hazırladı. Sabah her şeyi arabaya koyacağım. Ama eminim biraz daha yerimiz vardır," dedim ve kanepeye gelmesini istedim.

Oturduğunda pantolonunun düğmesi neredeyse kopacaktı. Gözlerimin daha derinde gezinmesine izin vermemek için kendimi zorladım ve onunla konuşmaya başladım.

"Yaklaşık iki saat yolculuk edeceğiz. Tabii New York'taki trafik bizi bekletmezse. O zaman üç saat olabilir."

"Burası şehrin biraz dışında, değil mi?"

"Easton." Dinlediğimi fark çok şaşırmıştım. Olivia'nın akrabalarının düğünü yaklaşıyordu.

"Paula ve Miles'in birlikte nasıl bir hayata başlayacaklarını görmek için çok heyecanlıyız."

"Balayından sonra gerçeklik gelir," dedim ama Quentin gülmedi. Şaka girişimim hedefi ıskalamıştı.

Erica'nın gürültülü orgu oturma odasına yaklaştı. Masayı kurarken tabak çanak tıkırdadı. Sonra yüksek sesle bağırdı: "Yemek hazır!"

Yemek odasına gittik ve serili masaya oturduk.

"Düğünün harika olacağından eminim," diye heyecanla ekledi Olivia bana gizlice göz kırparak. Bunun evlilik yeminlerimizi tekrar yenileyebileceğimize dair bir ima olması gerekiyordu. Ne de olsa neredeyse on beş yıldır evliydik ve bu oldukça uzun bir süreydi.

Turner'ın neden o anda düşüncelerimde belirlediği beni aşırıyordu. Ama oradaydı, bana yaklaşıırken arsızca sırtıyordu. Bir an için o kadar gerçekçi göründü ki nerede olduğumu tamamen unuttum.

"Ethan? Beni duyuyor musun?"

Görüntüyü göz kırparak uzaklaştırdım ve bana bir şey sorar gibi görünen Erica'ya odaklandım.

"Sizin arabanızla seyahat edeceğiz. Quentin'im çok iyi göremiyor ve yolculuk uzun sürecek. Ne de olsa dönüş yolunu bulmamız gerekiyor."

"Bu bir sorun değil."

Onsuz gitmeyi tercih ederdim ama annesini açıkça reddedersem Olivia beni asla affetmezdi. Erica kötü davranıyor olabilirdi ama aptal değildi. Başlarda çok zorlandık. Bu arada, anlamaya varmıştık. Birbirimizi yılda sadece birkaç saat görsek bile bunu başarabilirdik. Hafta sonları daha zorlu olacaktı. Pazar akşamına kadar birlikte vakit geçirmemiz gerekecekti. Olivia'nın kuzeninin düğününde birbirimizden kaçabileceğimiz kadar insan olmasını umuyordum.

"Okulda işler nasıl gidiyor?" diye sordu Erica, bir kez daha yemek yemek yerine cep telefonu ile oynayan Dorian'a.

Ancak büyük bir irade gücüyle bu kez onu azarlamamaya kendimi ikna edebildim. Erica'yla tartışmaya hiç niyetim yoktu. Dorian'ı, tek torununu çok seviyordu. Ve onu bir dişi aslan gibi savunurdu. Şu anda onunla tartışacak havada değildim. Bunun için şu an ve buradan çok uzaktaydım. Bundan nefret etsem de, bunun için kendimi da, düşüncelerim istediklerini yapıyordu.

"Dorian, büyükanneme cevap vermeyecek misin?" diye sordu Olivia.

Oğlum başını kaldırmadan, "Sorun yok," diye mırıldandı.

"Onu rahatsız etmeyelim. Çocuk her zaman okulla çok meşgul, şimdi biraz rahatlamasına izin verin."

"Rahatlayarak iyi notlar alamazsın," dedim ve kendime bir kadeh şarap daha doldurdum.

"Eminim Dorian çok çabalıyordur, değil mi?" Erica onu savundu.

"Anlarsın," dedim ve Olivia'dan kötü bir bakış aldım. Kaşlarımı kaldırdım ve konuşmaya daha fazla katılmamaya karar verdim. Zaten hiçbir faydası yoktu.

"Düğünü dört gözle bekliyor musun Dorian?" diye takılmaya

devam etti Erica. Cevap gelmeyince öfkeyle Olivia'ya döndü.

"Yeterince yemiyor. Onu odasına mı kilitleyeceksin?"

"Hayır! Tabii ki hayır," diye kendini savundu Olivia.

"Benim zamanımda ev hapsi, yeterince öğrenmeyen çocuklar için popüler bir cezaydı."

Gözlerinin bana kayması tesadüf değildi. Onun gözünde ben sadece katı bir öğretmen değil, aynı zamanda bu gezegende yaşamış en katı babaydım. Ne yazık ki sertliğim şimdiye kadar sadece orta derecede başarılı olmuştu. Öğrencilerimin çoğuyla daha başarılıydım. Murphy ve Turner hariç. Onlar kendi dünyalarında yaşıyorlardı. Asla bilmek istemediğim bir dünya. Oraya ait değildim. Her ne olduysa, bana göre değildi.

Erica, Dorian'a "Yeni oyununu düğüne yanında götürebilirsin, sonra canın sıkıldıkça oynarsın," dedi.

"O daha on iki yaşında. Konuşmalara başaracaktır." Şimdi bir şey söylemiştim. Benim hatamdı. Erica'nın ejderha gözleri hemen bana odaklandı.

"Kiminle konuşmalı? Erkek çocukların sağlıklı büyümeleri oyun oynamaları gerekir. Bunu daha sık yapmalıydın Ethan."

Sözlerini kaydettim ve bardağımdan içtim.

Olivia bana minnetle başını salladı, sonra da annesiyle benim katılmama gerek olmayan bir sohbete daldı. Zaten hiçbir işe yaramayacaktı. Çünkü düşüncelerim sadece Turner'a odaklanmıştı. Hayır, onun hakkında değil, yaptıkları hakkında. Bana dokunma şekli, dudaklarının verdiği his. Olivia'nın asla düşünmeyeceği bir şey yapmıştı. Ama vücudumun buna verdiği tepki olağanüstüydü.

Turner'ın hatası olduğuna inanamıyordum. Eretil disfonksiyon kanıtlanması zor bir hastalıktı. Aniden ortaya çıkabilir ve aynı şekilde aniden kaybolabilirdi.

Belki de iyileşmişimdir?

Bu fikir tarif edilemezdi. Uzun zamandır akşamları yatak odamızda tatmin edici olmayan bir sessizlik vardı. Olivia onun ihtiyaçlarını karşılayamadığım için hayal kırıklığına uğramıştı. Ben de hayal kırıklığına uğramıştım çünkü bana bunun onun için bir sorun olmadığını hissettirmeye çalışıyordu. Ama gerçekte öyleydi. Gençken yatakta çok zaman geçirirdik. Sonsuzluk gibi gelirdi.

Başımı salladım ve geçmişi bir kenara bıraktım. Böyle bir şeyi düşünmek için gerçekten doğru zaman değildi.

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordu Erica, çok uzun bir süre bekleyeceğini umduğum olgunlaşmamış oğluma.

Dorian'ın "Kızlar aptaldır," şeklindeki yerinde cevabı beni gülümsetti.

En azından bu açıdan beklentilerimi karşıladı.

"Dorian'ın arkadaşları var," dedi Olivia ve Erica'nın tuhaf bir bakış atmasına neden oldu.

Yapay olarak boyanmış kaşlarını kaldırdı ve çok şaşırmış görünüyordu.

"Erkekleri kızlardan daha mı çok seviyorsun?"

Konunun değişeceğini umarak çatalı gürültüyle tabağa bıraktım. Ama başarılı olamadım.

Neyse ki Dorian imaların çoğunu fark etmemişti. Büyükannesinin az önce ona ne sorduğunu anlayamayacak kadar küçüktü.

"Çok iyi arkadaşları var," diye açıkladı Olivia, babasına destek veren bir bakış atarak.

Ama büyükanne Erica pes etmedi.

"Erkekler asla iyi arkadaş olmaktan öteye geçmemeli Dorian. Hala kızlarla olacaksın. Bir gün evlenecek ve çocuk sahibi olacaksın."

Bu çağdışı görüşü yüzüne vurmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Ama böyle düşüncelere sahip şaşırmadım. O farklı bir çağdan geliyordu.

"Başka patates isteyen var mı?" Olivia kaseyi elden ele dolaştırdı ama artık kimse yemekle ilgilenmiyordu.

"Bu bir utanç değil mi? Erkeklerle birlikte olan erkekler." Erica sanki kötü bir şey yemiş gibi kendini silkeledi.

"Bu yasaklanmalı," diye yorumladı Quentin.

"Yasal durum biraz daha ileri düzeyde," dedim ve kuşkulu bakışlarla karşılaştım. "Bu hoşgörüyü ben paylaşmıyorum ama birçok insan paylaşıyor."

Erica elini salladı. "Saçmalık! Erkekler ve kadınlar birbirine aittir. Nokta. Bunun hakkında konuşmak yok. Geri kalan her şey doğal değil!"

Başımı salladım çünkü ben de aynı şekilde düşünüyordum. Aksini düşündüren her türlü düşünceyi acımasızca bir kenara ittim.

"Tamam, ben şimdi tatlı almaya gidiyorum," dedi Olivia, garip durumu biraz hafifleterek.

Neyse ki Erica ve Quentin yemekten sonra hemen odalarına çekildiler. Dorian da odasına gitti. Olivia ve ben geride kaldık.

"Sonunda," dedim ve rahatlayarak nefes verdim. Sessizlik çok hoştu.

Olivia elinde şarap kadehiyle kanepede yanıma oturdu. "Seninle gurur duyuyorum Ethan."

Yarı açık gözlerle ona . "Neden?"

"Elinden geleni yaptın, bunu gördüm. Sadece benim için. Teşekkür ederim, sevgilim." Yanağıma bir öpücük kondurdu. O akşam büyüleyici görünüyordu.

"Sadece senin için," diye onayladım, yanağını hafifçe okşadım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Olivia gülümsedi, bardağını kenara koydu ve geri verdi.

İlham geldi çünkü pantolonumun içinde bir şeyler kırırdanıyordu. Bilmem gerekiyordu.

"Hadi yatağa gidelim sevgilim," diye fısıldadım ve onu ayağa kaldırdım.

Olivia sanki genç bir kızmış gibi kıkırdadı ve beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Soru sormadığı için o da aynı derecede şaşırılmış ve mutlu görünüyordu. Koridor boyunca sanki ergenlik çağındaymışız gibi sürünerek yatak odamıza gittik.

Bugünün farklı olacağını hissetmiştim. Bu yüzden daha fazla bekleyemedim. Onu odaya çektim, aceleyle kapıyı kapattım ve soydum.

gömleğinden.

"Bugün acelen var." Olivia elbisesinden dışarı çıktı. Gözlerindeki heyecanlı parıltı beni daha da acele ettirdi.

Onu belinden tuttum ve yatağa doğru ittim.

Kıkırdadı ve kendini . Heyecanla onu takip ettim. Boynunu öptüğümde nefes almak için mücadele etti.

"Ethan, ailem yan odada."

"O zaman sessiz olmamız gerekecek," diye mırıldandım.

Ellerim külotunun içine kayarken usulca inledi.

"Oh, Ethan." Karnımı yokladı, sonra parmaklarını şortumun içinde gezdirdi.

Öpüşürken mırıldandım ve aceleyle pantolonumu çıkardım.

Sertliğimi kavradığında, özlemle inledim. Bu sefer işe yarayacağını biliyordum. Olmak zorundaydı! Ben hazırdım.

"Seni çok uzun zamandır bekliyordum," diye dudaklarıma doğru nefes aldı ve çekingen bir şekilde şişmiş penisimi okşadı.

"Biliyorum," diye cevap verdim ve kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim.

"Seni seviyorum, Ethan."

Şu anda çok sert ama bu daha sonra olacaktı. Küçük bir dalgalanma gayet normaldi.

Ucumu dudaklarının arasına yerleştirdim. Kendimi tekrar havaya sokmaya çalıştım. Ama bir şekilde işe yaramadı. Sadece yarısı sertti.

Hayır... Yine mi?

Mastürbasyon yaptım, gözlerimi kapattım ve konsantre olmaya çalıştım. İyi hissediyordum. Sadece biraz daha dayanmam gerekiyordu.

"Biraz daha uyarılmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu Olivia.

Onu bir tıslamayla susturdum.

Gözlerim kapalıyken elimi hızla aşağı yukarı gezdirdim. Karanlıkta görüntüler oluştu. Turner benim için ağzını açıyordu.

Aletimden bir seğirme geçti. Tekrar geri dönmüştüm.

"İşte başlıyoruz," diye tahmin ettim Olivia'ya ve bahşişimi taktım.

İçine girdiğim ve zevkli bir iç çekiş çıkardığı an, tekrar gevşedi.

"Bu olamaz..."

"Biraz ara mi?"

"Hayır!" dedim ona, geri çekildim ve kendim yaptım. Olivia çoktan oturmuştu ve bana acıyan bir bakış attı.
için.

Umutsuzca sürtünme ile bu hissi yaratmaya çalıştım, Onu ayakta tutmak için gereken şehvet. Ama bu bir trajediydi.

"Ethan, lütfen kendine bu kadar işkence etme..."

Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görebiliyordum.

"Çalışmak zorunda! Bu ... çalıştı."

Tüm gücümle sikimi ovuşturdum. Ama hiç faydası olmadı. Ne kadar çok istersem o kadar sarkık oluyordu. Tıpkı her zamanki gibi. Tıpkı yıllardır olduğu gibi.

Ayrıldım ve hışımla odadan çıktım. Sadece boxer şortumu giyerek banyoya girdim.

Duşta unutmaya çalıştım. Ama düşüncelerim özgürdü. Turner düşüncelerimde belirir belirmez içimde bir şeyler kıpırdandı.

Hayır... Hayır, hayır, hayır!

Sıcak buharın ortasında kendime baktım. Yine sertleşmişim. Bırakın konuşmayı, bir daha asla düşünmek istemediğim tek bir düşünce bile işe yaramıştı. Başımı fayanslara bastırarak onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o kadar ısrarcıydı ki orada öylece kaldı.

Turner'ın gözlerindeki o bakış beni bırakmıyordu. Bana meydan okumuştı. O da en az benim kadar bunu istemişti.

Hayır! Hayır! Bunu istemiyordum, düşüncelerime bağırdım. Gerçek değillerdi, bir yanılsamaydılar, bir fanteziden başka bir şey değillerdi. Hiçbir anlamı olmayan bir fantezi!

Yine de o kadar gerçekçi geldi ki vücudum buna tepki verdi.

Stres bu. Sınavlar her zaman kafa karışıklığına neden olur. Bunun hiçbir anlamı yok.

Yine de sorun gerçektir. James Turner sadece dayağı hak etmekle kalmıyor, aynı zamanda üniversiteden bir an önce ayrılmalıydı. Bir strateji geliştirmek ve bunu Pazartesi günü dekana sunmak için koca bir hafta sonum vardı. Çünkü bir şey çok açıktı, Turner artık benim öğrencim olamazdı. Hemen gitmesi gerekiyordu.

SHAWN

W Nasıl görünüyor çocuklar, mısınız? Bu hafta sonu parti var mı?" Cat Instagram'daki takipçilerine çatı katımızda kokteyllerini yudumlarken bir fotoğrafını gönderirken sordu. Saat onu çoktan geçmişti ama bu bizim için bir Cuma gecesi için oldukça sürpriz oldu. Normal zaman.

Arka planda ona kaldırdım. Kokteylimde kahve likörü vardı.
- Süper lezzetli.

Jamie'de de bir tane vardı ama pek hevesli görünmüyordu.

"Ben de varım!" diye bağırdım, çünkü dikkatimin dağılmasına gerçekten ihtiyacım vardı.

Jamie'nin profesöre tam olarak ne yaptığını bilmiyordum ama beni ateş hattının dışında tuttuğunu söylemişti. En azından henüz birimizi üniversiteden atan bir mektup almamıştık. Gerçi bu hâlâ gelebilirdi elbette.

"Peki sen Jamie?" Cat cep telefonunu kaldırdı.

". Daha önce amcamdan bir telefon aldım.
... Hafta sonu bir aile toplantısına gitmem gerekiyor."

"Ah, ne yazık." Cat bir kapak çekti. Jamie'nin ona karşı koyamayacağını çok iyi biliyordu. "Birlikte gerçekten iyi vakit geçirmemizi dört gözle bekliyordum."

"Siz gidin. Ben yokum."

Cat, "Pazar günü ," diye önerdi.

"Muhtemelen geç döneceğim. O zamana kadar yine Pazartesi olur."

"Bütün hafta sonu dışarıda mısın?" diye sordum Jamie'ye, henüz bir şey söylememiş olmasına şaşırmıştım. Bu pek onun tarzı değildi. Genelde aklından geçen her şeyi bana söylerdi. Ne de olsa en iyi arkadaştık.

Ancak, daha önceki tartışmamızdan sonra biraz mesafeliydi. Muhtemelen sebebi buydu. Tekrar barışmıştık ama Prof Lawrence ile başlattığı şey beni hâlâ heyecanlandırmıyordu.

"Evet, ne yazık ki. Ben de havamda değilim ama bundan kaınamam. Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz lütfen?"

şaşkınlık içinde Cat'e baktım. Jamie gerçekten kötü bir ruh hali içindeydi. Ailesiyle ilişkisinin pek iyi olmadığını biliyordum ama bu kadar kötü olmasına şaşırmıştım.

"Biri var..." diye açıkladı Cat, Jamie'nin tüm dikkatini üzerine çekerek.

"Sonunda sana dayanabilecek birini buldun mu?"

"Henüz bilmiyorum. Ondan hoşlanıyorum ama şimdiye kadar sadece birkaç kelime konuştuk. Onunla yakınlaşmam için bana yardım edebileceğini umuyordum. O bir tıp ğrencisi."

Jamie dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Onları sıcak tutmanız gerekecek, sonra hayatınızın geri kalanı için hazır olacaksınız."

"Onu henüz olarak tanımıyorum." Cat utanmış görünüyordu. Onu böyle görmek tuhaftı. Normalde tıpkı Jamie gibi özgüvenle dolup taşardı. Güvensiz olan hep bendim. Nedense onda da olması hoşuma gidiyordu.

"Neye benziyor?" diye sordu Jamie.

"İnce, uzun ve saçları altın sarısı. Gerçekten çok çekici."

şimdi Jamie'yi kancaya takmıştı. Önümüze bağdaş kurup oturdu ve bir sigara yaktı.

"Ve seninle ilgileniyor mu?"

"Evet, sanırım öyle. Geçen gün kampüste . Son yazımın altındaki yorumları okumakla o kadar meşguldüm ki yanlışlıkla ona çarptım."

"Birçok aşk hikâyesi böyle başlar," dedim.

Jamie bana "Bu bir film değil, Shawn, bu gerçek," diye hatırlattı.

"Sen de romantizmi bilmiyorsun, değil mi?"

"Romantizm heteroseksüel erkekler içindir."

Cat utangaç bir şekilde kıkırdadı. "Ben de romantik bir tip değilim ama birazına hayır demem."

"Senin için de durum farklı, sen bir kadınsın."

"Bu da ne demek oluyor?" diye çıkıştı Cat ona. Jamie ona böyle bir şey söylediğine göre sarhoş olmalıydı.

"Erm..." Kendine olan güveni çoktan sarsılmıştı.

Cat'ın bir kelime seliyle onu biçmesini izledim. Uzun metrajlı bir film gibiydi ve ben en ön sırada oturuyordum.

"Haklısın! Lütfen beni öldürme!" dedi Jamie bir ara, ellerini yüzünün önünde kaldırarak.

"Yaşamana izin vereceğim ama bir daha asla böyle bir şey söyleme, anladın mı?"

Jamie başını salladı ve sonra korku dolu gözlerle bana baktı. Hâlâ sırtıyordu ama bunu o kadar da komik bulmuyordu.

"Belki de ortaya çıkmak benim için iyi bir fikirdir. Şu anda senin kadar huysuzum. Uzun zaman oldu, değil mi?"

Jamie hedefi vurmuş gibi görünüyordu çünkü Cat'ın yanakları pembeleşti.

Şovenist bir yorum yapmasını beklediğim Jamie, "Sorun değil, bir şey söylemeyeceğim," dedi. Cat'e karşı her zaman kendini tutmak zorundaydı. Cat şaka kaldıramazdı.

"Her zaman cinsellik hayattaki her şeymiş gibi davranıyorsun." Cat'in onunla işi henüz bitmemişti.

"İşte yine başlıyoruz," diye mırıldandım ve şezlongumda arkama yaslandım.

"Her şeyi söylemedim. Ama pek çok şeyi."

"Jamie, sana ilişkiler hakkında bir şey söyleyeceğim. Sen anlamayacaksın çünkü hiç ilişki yaşamadın ama ben anlayacağım."

İşe yaramıştı. Jamie'nin yüzündeki sırıtış kaybolmuştu.

"Nereden geldiğinizi bilmiyorum ama benim annemle babam hala birbirlerini seviyorlar. Elli yaşını geçmiş olsalar bile. Yıllardır birlikte yatmadılar ama bunun ilişkileriyle bir ilgisi yok. Mutlular, birbirlerinin yanındalar, birbirlerine göz kulak oluyorlar ve birbirlerini suçlamıyorlar. Asla seks yapmayın demiyorum ama benim için o kadar da önemli değil. Ben kişiyle ilgilenirim, vücuduyla değil. Birinin nasıl öpüşebildiği onun karakteri hakkında hiçbir şey söylemez. Ben sevgi, şefkat ve güven istiyorum. Kendimi bırakmak ve ne olursa olsun birinin beni yakalayacağını bilmek istiyorum. Hayat işte bundan ibarettir - o tek kişiyi bulmak. Ve bunu etrafta sevişerek başaramazsınız."

Jamie ayağa kalktı. Gözlerinde hüznün vardı. Sözleri onu çok etkilemiş gibiydi.

Şok içinde nefesimi tuttum çünkü onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Bir hayal dünyasında yaşıyorsun, Cat. Kimse o kadar şanslı değildir. Hepimiz bir noktada kışımıza tekmeyi yeriz."

"Jamie..."

"Hayır! Haklısın. Bu gerçekten güzel olurdu. Ama böyle bir şey olmayacak. Burada bir peri masalının içinde değiliz. Hayat zor ve mücadele etmezsen batarsın. Hayalinizdeki kızı arayın ama onu bu hayatta bulmayı beklemeyin."

daha hızlı bir şekilde çatıdan . Cat suçlu görünüyordu.

"Ona çok mu sert davrandım?"

"Birazcık."

Ancak tepkisi karşısında pek bir şey yapamadım. Jamie genellikle bu kadar kötümser değildi. Daha çok iyimserdi, yüzünde her zaman bir gülümseme ve söyleyecek aptalca bir şakası vardı. Cat onu gerçekten etkileyen bir şey söylemiş olmalıydı.

"Sence özür dilemeli miyim?"

"Bekle biraz. Gidip onu kontrol edeceğim," diye karar verdim, kokteylimin son yudumunu içtim ve Jamie'yi eve kadar takip ettim.

Saat oldukça geç olmasına rağmen koridorlarda çok şey oluyordu. Ama hafta sonuna bu kadar yakinken bu alışılmadık bir durum değildi.

Dairemize girdiğimde, banyonun kapısının çarparak kapandığını duydum.

"Jamie? İçeri girebilir miyim?" diye sordum kulağım kapıdayken.

"Beni rahat bırak!" diye karşılık verdi. Sesi daha önce hiç böyle çıkmamıştı. Çok ... savunmasız.

"Benimle her şey hakkında . Bunu biliyorsun. Keyfin yerinde değilse bu kötü bir şey değil."

"Her şeyi !" bağırdı. Bu beni vurmalı. Ama olmadı.

"Şimdi içeri geliyorum," dedim ve kolu aşağı ittim. Ama Jamie kapıyı diğer taraftan kapattı.

"Hadi, kes şu saçmalığı."

"Neden? Beni gerçekten ağlarken mi görmek istiyorsun?"

Göğsümden bir sızı geçti. Onun bu kadar hasta olduğu düşüncesi bile beni derinden etkiledi.

"İzin verirseniz yanınızda olmaktan mutluluk duyarım."

Bir sonraki an kapı açıldı. Jamie kapıyı diğer taraftan çekerek açtı, ben de tökezleyerek içeri girdim ve neredeyse düşüyordum.

Kahkahası turkuaz renkli fayanslar tarafından geri püskürtüldü. Sadece dalga geçiyordu.

"Deli misin sen?"

"Oh, hadi Shawny. Sen de şaka kaldıramazsın!"

"Gerçekten sana zarar verdiğini düşündüm."

Sırıtarak omuzlarını silkti. "Bunu kimse yapamaz."

"Neden yine senin en iyi arkadaşınım?"

Sırıtarak yanıma sokuldu. "Çünkü beni karşı konulmaz buluyorsun ve benimle evlenmek istiyorsun."

Göğsümdeki sızı geri gelmişti. Bir yıldırımın ağacı kesmesi gibi içimden geçti.

"Ne saçmalık."

Onu savuşturdum ama kafamın içinde yükselen sıcaklığı durduramadım. Son zamanlarda bu bana daha sık olmaya başlamıştı. Bunun da ötesinde, bana baktığında kalbim sürekli çarpıyordu.

"Çok fazla hassassın," dedi saçlarımı okşayarak.

"Ve sen de duyarsız bir pisliksin."

Jamie birden ciddileşti. Başını salladı ve yaklaştı.

"Belki de her zaman her şeyi görüldüğü gibi kastetmiyorumdur."

Bu sözlerle benden özür dilemek istediğini gözlerinden anlayabiliyordum.

"Belki bunu bile biliyorumdur."

Çok tatlı bir şekilde gülümseyerek göğsüme yaslandı ve ısıldadı.
"Şimdi beni yine seviyor
musun?" Omuzlarımı
silktim.

"Ama sadece Prof Lawrence'ı rahat bırakırsanız."

Jamie'nin ağzı açık kaldı. "Neden? Onu neredeyse hazırladım. Sadece bir kez daha vurmam gerekiyor. Bunu kaldırabileceksin."

"Peki bunu ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Tam Pazartesi günü, ondan sonra bitti. Sana söz veriyorum."

"Ama gerçekten sadece bir kez daha."

ETHAN

MBavul alt katta olmamalı!" Erica emredici bir ses tonuyla bağırdı ve o ana kadar önünde duran kocaman çiçekli plastik bavulu işaret etti göğsünün altına ulaştı.

Ondan aldım ve bagaja yükledim. Üç bavulumuz kadar ağırdı ama belli etmedim. İhtiyacım olan tek şey bana zayıf biri demesiydi. Kahvaltı benim için yeterliydi. Ve şimdi önümde onunla geçireceğim koca bir hafta sonu vardı. Acilen kendimi ondan zihinsel olarak uzaklaştırmam gerekiyordu. Neyse ki düğün büyük bir organizasyondur ve çok sayıda davetli gelecekti.

"Güvenli bir şekilde yerleştirildi mi?" Erica bavulunu öylece içeri atmadığıma kendini ikna etti.

Neyse ki Cadillac'ımda tüm çantalarımı güvenle saklayabileceğim yeterli depolama alanı vardı.

Erica'nın eleştirel bakışına bakılırsa, tam olarak tatmin olmamıştı ama başka bir şey söylemedi. Onun yerine arka koltuğa oturdu.

"Dorian, yanıma otur tatlım."

Oğlum her zamanki gibi cep telefonuyla meşguldü, tökezledi ve sonra diğer taraftan bindi. Arka koltuğun ortasında oturmak onun için bir sorun teşkil etmiyordu. Zaten bütün yolculuk boyunca kafasını kaldırıp bakmadı.

Son çantayı da evden Olivia'ya "Ekran saati ayarlamalıyız," dedim. Akşam yemeği için erzak hazırlamıştı.

yolculuk. Çok uzun sürmeyecek olsa bile, bunun için ona minnettardım. Bu, Erica'nın en azından kısa bir süre için konuşmaktan men edilebileceği anlamına geliyordu.

"Bunu düğünden sonra miyiz Ethan?" Homurdandım ve evi kilitledim.

Sonra yola çıktık. Navigasyonu ayarlamıştım ve gösterilen rotayı takip ettim.

Erica'nın tekrar konuşmaya başlaması bir dakika bile sürmedi.

"Neden bu mahalleye taşındınız? Vermont'a çok uzak. Torunumu daha sık görmek istiyorum. Dorian da büyükannesini seviyor, değil mi?"

Trafiğe odaklandım ve onun yüksek sesini duymamaya çalıştım. Tünel görüşü ile önümüzde giden arabaları takip ederek şehirden çıktım.

Erica tüm yolculuk boyunca hiç yorulmadı. Nasıl bir enerjiyle konuştuğuna inanamadım. Yorum yapmadığı hiçbir şey yoktu. Konuşacak konu bulamıyor gibiydi. Her dakika aile, Olivia, Dorian, evimiz, benim işim, kendi hayatı, komşusu, yemek tarifleri ve aklına gelen her şey arasında geçiş yaptı.

Olivia sandviçinden bir ısırık alabilmem için bana doğru eğilirken sessizce, "Beni deli ediyor," diye mırıldandım.

"Sadece biraz daha sabırlı ol. Yakında orada olacağız." Neyse ki bu doğrudu.

Yarım saatten az bir süre sonra *Easton*'a girdik. *New York*'un batısında küçük bir kasabaydı. Merkezde düğünün yapılacağı bir kilise vardı.

Tarlalar ve elma ağaçlarıyla çevrili küçük bir otele doğru yola çıktık.

Cep telefonunu elinden bırakmak istemeyen oğluma, "Dorian, lütfen bavulları taşımama yardım et," diye seslendim.

Birlikte bavulları eve taşıdık.

Kır evi tarzı hemen göze çarptı. Rahattı ama sade tutulmuştu. Konukevinin iki katında misafir odaları vardı. Biz birinci kattaki odalardan birine taşındık. Dorian yan odaya, Erica ve Quentin de karşımızdaki odaya taşındı.

Olivia ile odada yalnız kaldığımda rahat bir nefes aldım. Kapı nihayet kapanmıştı. Erica'nın gür sesi koridorda yankılanarak bize kadar gelse de, umarım mahremiyetimize saygı duymuş ve hışımın içeri girmemiştir.

Olivia bluzunun düğmelerini açarken, "Seninle gurur duyuyorum, sevgilim," dedi.

Pantolonumu çıkardım. "Bizimle masaya oturacak mı?"

"Ama tabii ki yapacak Ethan. O benim annem."

"Bunun farkındayım."

"Ama masadaki tek kişi o olmayacak. Kardeşim ve üvey oğlu da bizimle oturacak. Ve Tassy Teyze. Annemle sohbet edeceğinden eminim. Biz de huzur ve sessizlik içinde oturacağız."

"Umarım senin iyiliğin için öyledir. Sabrım pamuk ipliğine bağlı."

Olivia yanağını hafifçe okşadı. Bu hareket onun için tipikti ama dokunuşu birdenbire beni rahatsız hissettirdi.

"Bu sadece hafta sonu için. Pazar günü tekrar yola çıkacağız. Bunu halledersin."

"Elbette . Sonuçta bu bir düğün."

Krem rengi takım elbiseyi folyodan çıkardım. Önceden özel olarak temizletmiş ve ütöletmişim. Düğün kırdan olmasına ve davetiyede gündelik kıyafetlerin de kabul edildiği belirtilmesine rağmen.

kabul edildi, ailemin bu yüzden öne çıkmasını istemedim. Bu yüzden en iyi kıyafetlerimizi yanımıza almıştık.

Olivia üç dakika geçmeden aynanın karşısına geçti ve makyajını yaptı. Koyu kahverengi saçlarını toplamıştı ve vücudunu mavi bir elbise sarmıştı. İnce vücudunu ortaya çıkarıyordu ve ona çok yakışmıştı.

Kravatımı boynuma bağladım ve son bir kez saçlarımı gözden geçirdim. Sağ elimin parmak eklemleri hâlâ biraz şişti ama yakından bakmasalar kimse fark etmezdi.

Erica ve Quentin'le koridorda karşılaştık. Erica'nın üzerinde dolgun vücudunu bir arada tutan payetlerle süslü beyaz bir elbise vardı. Quentin her zamanki gri desenli takımını giymişti.

Olivia Dorian'ın odasının kapısını çaldı ve neyse ki o da takım elbisesiyle dışarı çıktı. Koyu mavi ona çok yakışmıştı, kumaşı neredeyse Olivia'ninkine benziyordu.

"Tören üç çeyrek saat sonra başlıyor," dedim saate bakarak. "Acele etmeden kiliseye gitmeliyiz, tabii ki."

Erica öfkeyle, "Tek ihtiyacım olan şey, beni merdivenlerden aşağı itmen ve benim düşmem," dedi. Gri saçlarının üzerindeki beyaz şapka bana biraz Kraliçe'yi düşündürdü.

"Dorian, lütfen tören başladığında cep telefonunu kaldır. Bu kuzenine karşı çok kaba bir davranış olur," dedi Olivia.

"Sürekli cep telefonuna bakmak zaten ayıp bir şey" yorumunu kendime saklayamadım. Bu hafta sonu ve tüm bu aile dramından sonra oğlumla bir kez daha bire bir görüşecektim. Onun gelişiminden hiç hoşlanmadım.

"Sıradaki konuklar gelmeye başladı bile." Olivia boynunu bükerek konukevinin önüne yanaşmış olan büyük cipe baktı. "Oh, bunlar Diana ve Hank. Merhaba!"

Abartılı bir şekilde el salladı.

Arabadan inmekte olan Hank'e başımla selam verdim. Uzun ve içten bir selamlaşmanın ardından yola koyulduk ve yavaşça şapele doğru yürüdük.

Şehrin dört bir yanından gelen düğün konukları binanın önünde uzun kuyruklar oluşturdu.

Güneş o gün iyi niyetliydi ve beni biraz terletti. Ama ceketimi çıkarmak istemedim. Ekibim henüz tamamlanmamıştı. Daha sonra bunu yapmak için bolca fırsatım olacaktı.

"Çok heyecanlıyım. Paula'nın elbisesi neye benziyor acaba?" Olivia kiliseye girdiğimizde genç bir kız gibi davranıyordu.

Gözlerinden düğünümüzü hatırladığını okuyabiliyordum. Neredeyse on beş yıl önce olmasına rağmen ben de aynısını yapabiliyordum. O zamanlar büyük hedefleri olan genç bir adamdım. O da benim okuduğum üniversitede hizmetli olarak çalışıyordu. Arkadaş canlısı ve parlak tavırları beni hemen büyülemişti. Yine de onunla konuşacak cesareti toplamam altı ayımı almıştı. Ve ona evlenme teklif etmem için iki yıl daha geçmesi gerekti. İşte bu kadar zamandır hayatı birlikte yaşıyorduk. Onsuz ya da oğlumsuz olmayı hayal bile edemezdim. Yine de içimde yıllardır beni felç eden bir ağırlık vardı. Hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu çok net hissediyordum.

"Çiçek aranjmanları muhteşem, değil mi Ethan?"

Olivia'ya başımı sallayarak katıldım. Kilise cömertçe dekore edilmişti. Kuzenini ya da damadı tanı mıyordum ama bu günü unutulmaz kılmak için hiçbir masraftan ya da çabadan kaçınmamış gibi görünüyordlardı. En azından yemekler yüksek kalitede olmalıydı. Bu benim için düğünlerde her zaman çok önemli olmuştur.

Erica, "Bizim yerlerimiz !" diye bağırdı ve ilerledi. Geri kalanımız da onu takip etti.

Şapel sürekli doluyordu.

Damat zaten oradaydı. Kısa bir tokalaşma sırasında bana kendini Miles yirmili yaşlarının ortasında ydı. Tam da damadın

Olivia'yı tanı mı ş tım.

"Gergin görünüyor," diye kıkırdadı Olivia sağdan üçüncü sırada yanımda yerini alırken.

Erica ve Quentin onun solunda duruyorlardı. Benim yanımda sadece Dorian , o da yine cep telefonuyla uğraşıyordu.

"Dorian, lütfen cep telefonunu kaldır. Tören birazdan başlayacak," dedim sakın bir ses tonuyla. Ne de olsa burası tartışmak için doğru yer ve doğru zaman değildi.

Oğlum emrettiğim gibi yaptı, ama kızgın bir inilti çıkarmadan ve arkasını dönmeden değil.

Bana kendimi hatırlattı. O zamanlar babamdan nefret ederdim çünkü bana her şeyi dikte etmek isterdi. Bu nefret bugün hâlâ ediyor. Orada olmak zorunda olmadığı için mutluydum. Olivia'nın ailesi yeterliydi. Onların evliliği hayatımı yeniden gözden geçirmem için bir başka nedendi. Artık kırklı yaşlarımda ortasımdaydım ve hayatımın büyük bir kısmı geride kalmıştı. Şu anda hayatımın gidişatı gayet iyiydi. Ama mutlu olmadığımı biliyordum, hayır hissediyordum. Uzun bir süre için değil.

Olivia arkasına bakarak, "Konukların hepsi burada," dedi. "Başlamak üzere." Ellerini keyifle birbirine sürttü ve son bir kez saçlarını toplamaya çalıştı.

Gergin bir şekilde volta damada baktım. Onun için yeterince hızlı başlayamazdı. Bir keresinde ben de onun yerinde olmuştum. Ama bu uzun zaman önceydi.

Koridorun diğer ucundaki bir kadın sessizlik isteyince arkamızdaki fısıldaşmalar aniden kesildi. Düğün organizatörü olmalıydı.

Kısa bir süre sonra kapılar açıldı. Gelin güneşin ışığında müzik başladı. Yanında, ona kilise koridorunda yavaşça eşlik eden babası vardı.

Konuklar teker teker yerlerinden kalktı. Olivia'nın yanında durdum ve kalabalığın arasından geline baktım.

Yaklaşık on beş sıra ötede genç bir adam aniden ayağa kalktı, görünüşü göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Bu olamaz...

Uzun kahverengi saçlarını örmüştü. Kısa dolgun sakalını neşeli bir gülümseme çevreliyordu.

Kısa bir süre sonra, bir kadın onun önünde durarak görüşünü tamamen engelledi.

Ama zarar çoktan verilmişti. Onu uzun süre görememiş olsam da kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Turner. Tanrı yardımcım olsun.

Yan tarafa doğru yarım adım attım ve şişman kadının arkasını görmeye çalıştım. Ama saçının sadece bir kısmını görebiliyordum, geri kalanı kadının dolgunluğu tarafından örtülmüştü.

Onun burada ne işi var?

Kalbim fark edilir derecede hızlı atıyordu. Kalabalığın içinde onu tanımaya çalışırken etrafımdaki her şeyi görmezden geldim. O olamayacağını bilsem de emin olmalıyım!

Ne yazık ki, şişman kadın bir milim bile kıpırdamadı, bu yüzden onun arkasında kayboldu.

Yanılıyor olmalıyım ... Bu o olamaz.

James Turner'ın benim ya da Olivia'nın ailesiyle hiçbir bağlantısı yoktu. Sadece modern saç kesimi olan bir öğrenciydi. Son yıllarda böyle insanları daha sık görüyorsunuz. Genç adam muhtemelen biraz ona benziyordu.

O burada olamaz. Sadece kafam bana bir oyun oynamaya çalışıyor.

"Harika görünüyor," diye fısıldadı Olivia, gelinin elbisesinden etkilenmişti.

Homurdanarak kabul ettim ve genç adama bir göz atmaya çalıştım. Bizim yaşlarımızda, oldukça uzun boylu bir adamın yanında duruyordu. O da bana biraz tanıdık geldi,

Ancak Olivia'nın akrabaları o kadar çoktu ki her ismi ve her bağlantıyı hatırlayamadım.

Bu genç adamı daha önce kesinlikle hiç görmemiştim. Uzaktan akraba olmalıydı. Gelin tarafında olduğuna göre, kesinlikle karımla akrabaydı.

O her kimse, Olivia hakkında ne hissettiğini öğrenecektim. Sonra da bu hafta sonu için Turner'la ilgili tüm düşüncelerimi gömecektim. Onun burada işi yoktu. Ve onunla karşılaşmalarımı kafamda tekrar tekrar canlandırarak ona bu zevki tattırmak istemiordum. Benim ilgimi ya da iyi niyetimi hak etmediğini birden fazla kez kanıtlamıştı. Her ne düşünüyorsa, bana yaklaştığı için pişman olacaktı.

Gelin çoktan koridorda yürümeye başlamıştı. Olivia kolumdan tuttu ve herkesin oturması gerektiğini hatırlattı. Arkama son bir kez baktım ama genç adam da oturmuştu.

Tören sırasında düşüncelerimi kontrol edemediğim için utanıyordum. Etrafımda ne olursa olsun, Olivia bana ne söylerse söylesin, tüm bu süre boyunca onu karşımda gördüm. Turner. Ve vücudum buna tepki verdi. Onaylayamayacağım şekilde.

Ortadan kaybolmak zorunda ...

JAMIE

I Gözlerime inanamadım. Ne yazık ki, tam olarak emin olana kadar beklemek zorundaydım.

Eğer gerçekten oysa, hafta sonu o kadar da sıkıcı geçmeyecek.

Sıkılmayı bekliyordum. Akrabalarla yapılan düğünler genellikle bir deneyimden çok sıkıcı olurdu. Theodor Amca da tıpkı klanın geri kalanı gibi daha çok eğlence düşkünü biriydi. Üvey oğlu olarak bir şekilde parçası olsam bile bu benim değildi. Gerçek ailem muhtemelen pis bir karavan parkında bir yerlerde çömelmiş, son vuruşu yapıyordu.

"Gülümsemen için hâlâ bir neden yok Jamie," diye hatırlattı Theodore Amca bana bu kadar çok gülümsemeyi bırakmam gerektiğini.

Elimde değildi, istemsizdi. Prof Lawrence ile olan bu şey başladığından beri, giderek daha sık olmaya başlamıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve konsantre olmaya çalıştım. Yukarıda "evet" diyorlardı ama ben pek bir şey göremiyor ya da duyamıyordum. Ama atmosfer oldukça güzeldi. Herkes giyinmiş ve parti için hazırды. En azından havayı bir şekilde kurtarmak için bol miktarda alkol olacağını umuyordum.

Sonunda öpüşüklerinde, herkes alkışladığında ve rahatsız sıralardan kalkmamıza izin verildiğinde rahatlamıştım.

"Şimdi yemeğe mi gidiyoruz?" diye sordum Theodor Amca'ya.

"Bu kadar sabırsız olmayın, uygun değil."

Gözlerimi devirerek koridora adım attım. Biraz eğlenmek için etrafta benim yaşımda biri var mı diye etrafa bakındım. Ne yazık ki hiç kimse yoktu.

Kapıya ilk gidenlerden biri bendim, onu her zamanki gibi gözünü benden ayırmayan Theodor Amca takip etti. Kontrol takıntısı dayanılmazdı.

Aslında bu düğüne hayır demek isterdim ama bana sık sık yaptığı gibi, eğitimim için parayı kimin verdiğini hatırlattı. Sınavlarımda başarısız olduktan sonra onu üzmemek istemedim. Parasını zaten eğitimim için harcıyorsa, ona bir iyilik yapıp onunla gidebilirdim.

Arkamızda insanlar kiliseden dışarı çıkıyordu.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum Theodor Amca'ya, o da omzumdan tutup beni yönlendirdi.

Diğer insanlar daire şeklinde sıralanırken ben de onunla birlikte bir elma ağacının yanında durdum.

Gelin ve damat merkeze giderek güvercinleri serbest bıraktı.

Bakışlarım kalabalığın üzerinde gezindi. *Onu* arıyordum, *onu* görmeliydim.

Yaşlı bir kadının arkasına gizlenmişti, sonra onu keşfettim. Bej rengi takım elbisesi içinde oldukça seksi görünüyordu. Kalabalığın yüzündeki asık suratı fark etmemek imkânsızdı.

Öyle bir şey yok. Bu gerçekten o!

Şansıma inanamadım. Prof Lawrence gerçekten buradaydı. Bir şekilde ailenin bir parçasıydı. Ve benim de burada olduğumdan haberi yoktu.

"Bu eğlenceli olacak," diye mırıldandım. Yüzümdeki sırıtma geri gelmişti. Şimdi gerçekten de hafta sonunu dört gözle bekliyordum.

Kümes hayvanları havaya salındıktan sonra parti nihayet başladı. Ya da onun gibi bir şey.

Tüm klan salyangoz hızıyla kiliseye benzer bir şekilde dekore edilmiş ziyafet salonuna doğru ilerledi. İki yüz konuk için çok sayıda yuvarlak masa, uzun bir büfe, bir orkestra ve dans edecek bir yer vardı.

Bakışlarım servis personeli tarafından servis edilen çok sayıda alkol şişesine takıldı.

"Tamam, bununla çalışabilirim."

"Bir şey mi dedin?"

"Yok bir şey. Nerede oturuyoruz amca?"

Theodor Amca etrafına bakındı. Bir planı varmış gibi görünmüyordu.

"Oturma planı var mı yoksa istediğimiz yere oturabilir miyiz?"

Uzun eniştem etrafına dikkatle baktı. "Annem, babam ve kız kardeşimle oturuyoruz."

"Yıllardır konuşmadığınız kişileri mi kastediyorsunuz?"

Başını salladı ama sonra hareket etmeye başladı. Kalabalığın içinde onu fark etmiş olmalı. Çünkü masalar arasında ilerliyor, diğer konuklarla kısa süreliğine selamlaşıyorduk.

Masamız en sağ taraftaydı. Ama orada oturan kişi kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Öyle bir şey yok.

Sürpriz anını biraz daha ertelemek için Theodor Amca'nın arkasında yürürken sırtışıma kontrol etmeye çalıştım.

Yüzünü görmek istiyorum.

Beklentiyle dışarı çıktım.

Prof Lawrence beni hemen fark etti ve yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa beni gördüğüne memnun olmuştu.

Profesörün yanında oturan bir kadın, "Theodor geldi anne," dedi.

Bu onun karısı olmalı.

Sonrakionu sat Ayrıca a Oğlum,kim belki de zaten içinde
liseye gitti.

Bu ... oğlu mu?

"Sonunda başardın mı?" diye sordu yaşlı kadın amcama.
"Ve küçük piçini de yanında getirmişsin." Muhtemelen beni
kastediyordu.

"Anne, gerçekten şimdi mi başlamak istiyorsun?"

"Başka ne zaman başlayabilirim ki? Bizimle hiç iletişime . Sanki
çoktan ölmüşüz gibi davranıyorsun."

"Anne..."

"Öyle değil mi, Theodor?"

Tartışmalarını görmezden geldim ve onun yerine profesöre sııttım.
Tabii ki bakışlarımı görmezden geldi ve beni tanıımıyormuş gibi
davrandı. Başka ne yapabilirdi ki? Bana yaptıklarını kesinlikle karısına
anlatmamıştı. Ama kesinlikle unutmamıştı. En az benim kadar. Ondan
önce hiçbir erkek beni ağzımdan bu kadar kabaca sikmemişti.

"Gelebildiğine gerçekten çok sevindim" dedi karısı.
"Ben Olivia, Theodor'un kız kardeşıyim."

Elini masanın üzerinden bana doğru uzattı.

"Jamie," diye kendimi tanıttım ve gülümsedim.

"Memnun oldum Jamie. Bu benim kocam Ethan."

"Jamie," dedim elimi ona uzatırken.

Bana öyle bir nefretle baktı ki sırtışım daha da genişledi.

"Birbirimizi bir yerden tanımıyor muyuz?"

"Hayır," dedi ve elime uzandı. Sanki onu benden koparmak
istiyormuş gibi sertçe sıktı.

*Gücünü sonraya sakla. Senin için hala planladığım çok şey var.
Ethan.*

Onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum. Bu fikir vücudumda heyecan yarattı. Bu pek bana göre değildi.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Olivia.

Profesör bakışlarımı kaçırarak, "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi.

"Siz Yale'de hukuk profesörü değil misiniz?" diye sordum sırtarak.

Prof Lawrence'ın yüzündeki ifade çok güzeldi. Sanki beni masanın üzerine çekip hemen burada boğmak istemiş gibi bakıyordu. Ve ikimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorduk. Bana karşı hiç şansı yoktu. Eğer onu isteseydim, elde ederdim.

Ve seni yakalayacağım.

"Oh? O senin öğrencin mi? Bu bir tesadüf." Olivia Teyze'nin hiçbir fikri yoktu.

"Öyle görünüyor."

Bir kahkahayı bastırmakta zorlandım. Çünkü Prof Lawrence her an ağzını tıkayacakmış gibi görünüyordu.

Masadaki üç yaşlı insanla kısaca selamlaştım. Profesör karşı koyamadan, ben onun soluna oturmıştım bile. Theodor Amca da diğer tarafımdaydı.

Prof Lawrence bana o kadar yakın oturmak zorundaydı ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. Bu bana onun ne kadar sıcak kanlı olduğunu hatırlattı. Neredeyse beni boğacaktı ama sonra pes etti.

İstemsizce dudaklarımı yaladım. Üzerinden uzun zaman geçmiş olmasına rağmen tadı hâlâ dilimdeydi. Tadı da kokusu kadar güzeldi: erkeksi, olgun, çaresiz.

"Ama lütfen iş hakkında konuşmayın. Biz eğlenmek istiyoruz," dedi Olivia Teyze bize.

"Üniversiteden bahsetmiyorum, söz veriyorum," dedim ve onu gözle görülür bir şekilde mutlu ettim.

Prof Lawrence sadece homurdandı. Bakışlarımdan kaçmakla o kadar meşguldü ki ne kadar dikkat çekici olduğunu tamamen unutmuştu. Böyle devam ederse birileri fark edecekti.

Nedense her şeyin açığa çıkması fikri hoşuma gitti. Ya da en azından neredeyse. Her an yakalanabileceğin bir yerde seks yapmaktan her zaman zevk . Ve aile ile bir düğün mükemmel bir fırsattı.

"İşte ben buna tesadüf derim, Profesör," diye mırıldandım ona, içkilerimiz doldurulurken. Garsonlar masayı dolaşıp herkese sordular.

Bana muzipçe sırıtan gevrek garsona, "Ne kadar alkolünüz varsa doldurun," dedim.

Ben de seni yerdim.

"Yakında geri döneceğim ve dolduracağım," diye tatlı bir şekilde cevap verdi ve bana göz kırptı.

Holla! Bu iyiydi.

O yürürken gözlerimi profesöre çevirdim. Az önceki halinden daha da sinirli görünüyordu. Çenesi sanki fındık kırmaya çalışıyormuş gibi gıcırdıyordu. Belirgin adam elması sanki sertçe yutkunuyormuş gibi hareket ediyordu. Saç çizgisinden birkaç boncuk ter çıktı ve alnından aşağı aktı.

Gergin.

Bana karşı bu kadar aşırı tepki göstermesi ve yine de ona sonsuza kadar bakabilecek kadar karşı koyması hoşuma gitti.

"Çok kabasın Jamie," diye hatırlattı Theodore Amca.

Etrafıma bakındım ve genel sohbete katılıyormuş gibi yaptım.

Ama gerçekte, tüm zaman boyunca onunlaydım. Onun varlığını yanımda hissettim, göz ucuyla bardağından bir şeyler içtiğini ve gözlüklerini burnuna doğru ittiğini gördüm. Burnumda onun kokusu vardı ve her geçen saniye daha da hoşuma gidiyordu.

Dizimin masanın altından dışarı doğru düşmesine izin verdim. Ta ki dirençle kadar. Ama profesör pes etmek yerine beni geri itti. İkinci kez denediğimde bile. Direnci güçlüydü. Hâlâ mücadele modundaydı ve henüz pes etmemişti.

Meydan okuma kabul edildi.

İnsanlar sohbet ederken yanlışlıkla çatalımı düşürdüm. Yerde şingirdadı. Eğilerek masanın altına daldım.

Aşağıdaki bakış açısı çok ilginçti. İnsanların bacaklarının arasına bakmak ve hepsinden önemlisi masaların altında ne yaptıklarını keşfetmek beni gülümsetti.

Bazıları ayaklarını salladı, bazıları bacak bacak üstüne attı, bazıları da bacaklarını ayırarak oturdu.

Örneğin Prof Lawrence. Bacaklarını iki yana açmış, tam bir erkek gibi oturuyordu. Dar takım elbisesinin pantolonu kasıklarındaki şişkinliği görünür kılıyordu. Sarkık aleti mi yoksa çoktan uyarılmış mı olduğunu anlayamadım.

Çatalı aldım, koltuğuma doğru ilerledim ve ayağa kalkarken kısa bir süre kasıklarını avuçladım.

Eli hemen masanın altına gitti, bileğimi yakaladı ve çekip aldı.

Memnun bir gülümsemeyle çıktım ve tekrar oturdum.

.

Ereksiyon olmuştu, en azından yarı ereksiyon. Dışarıdan görüldüğü kadar havalı değildi. Ama masanın üstündeki kimse fark etmedi.

Ama artık bildiğimi biliyordu. Ve istediğimi alana kadar onu yalnız bırakmayacağımı da. Ama önce biraz ısınmak istedim.

"Lütfen müsaade edin. Tuvalete gitmem gerekiyor."

Çatalımı yere bıraktığımda profesörün bakışları üzerimde gezindi. Soğuk gri gözleri bana nefretle bakıyordu.

Sadece gülümsedim ve sonra yola koyuldum. Beni hemen takip eden sevimli garsona göz .

ETHAN

W *O kadar insan varken neden burada olmak zorunda?*

Bunu hak edecek ne yaptığım benim için bir muammaydı. Kötü bir insan değildim ve hayatım boyunca iyilik yapmaya ve başkalarına yardım etmeye çalışmışım. Neden şimdi böyle cezalandırılıyordum?

Neyin peşinde?

Turner tuvaletlere gitmedi. Bunun yerine, garsonların yeni içecekler getirdiği odalara yöneldi. İçlerinden biri onu arka tarafa kadar takip etti.

O gitmiyor ..

Göğsümde muazzam bir öfke sıkıştı. Parmaklarımın yumruk haline geldiğini hissedebiliyordum. Turner, bu arsız, pis herif, gerçekten bana günümü göstermeye cüret etmişti.

Bunu bilerek yapıyor diye düşündüm. Bana meydan okuyordu. Beni kışkırtmaktan zevk alıyordu.

Olivia beni son suçlarla ilgili bir sohbete dahil etmiş olsa da, Turner'ın garsonla birlikte kaybolduğu kapıya bakmaktan kendimi alamadım.

Saatime ne yaptıklarını merak ederken ayağım bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

Beş dakika sonra hala dönmediğinde, bu benim için çok fazlaydı.

Bunu şimdi bitireceğim.

Olivia'ya "Hemen döneceğim hayatım," dedim ve ayağa kalktım.

Koridora doğru bir sapma yaptım ve sonra yan çıkıştan da kayboldum.

Önümde mutfaklara giden bir koridor açıldı. Yakınlardan çanak çömlek sesleri geliyordu ve komşu odalardan birinden hafif sesler duydum.

Tuhaftı ama kalbimin daha hızlı attığını hissedebiliyordum. Ayaklarım hızla ileri doğru hareket etti.

Hizmet personelinden ikisi odalardan birinde oturmuş sigara molası veriyordu.

Sessizce geçtim. Koridor çatallaştı ve ben sağdakini takip ettim. Her yer ıssız görünüyordu, sanki burada kimse yoktu. Yine de birinin varlığını hissediyordum.

Yandaki kapıya yaklaştığımda içeride aniden bir figür belirdi. Az önce bize servis yapan genç garsondu. İçine kapanık görünüyordu, kendi kendine sırttı ve yanımdan geçip gitti.

Geldiği odaya baktım. Orada başka biri daha vardı.

"Burada ne yapıyorsunuz Profesör?"

Turner! Biliyordum!

Boşlarla dolu bir odada duruyordu.

"Burada ne işin var?" diye karşı çıktım, onu duvara doğru için önlenemez bir dürtü hissediyordum. Elbette tamamen eğitici bir önlem olarak.

"Beni mi arıyordun?"

"Senin burada işin yok."

"Sen de öyle." Yüzündeki kibirli sırıtış bana ona acilen bir ders vermem gerektiğini hatırlattı.

"Hemen geri dön," diye emrettim ona.

Ama o bana sadece güldü. "Peki seni neden dinlemeliyim Ethan Amca?"

Kapıyı arkamdan kapattım, kilitledim ve yavaşça ona yürüdüm.

"Beni mı çalışıyorsun?" diye sordu, hâlâ eğleniyordu.

"Sınırları belirlemenin zamanı geldi," dedim ve onu boş sandıkların olduğu duvara doğru ittim.

Turner sırtıyla ona çarptı ve durdu. Aramızdaki boşluğu kapattım ve yukarıdan sertçe ona baktım. Hâlâ etkilenmiş görünmüyordu.

"Tehlikeli bir şekilde uzağa gidiyorsunuz Bay Turner."

"Ve siz kiskanç görünüyorsunuz, Prof Lawrence. Yoksa benden korkuyor musunuz?"

Arzu merkezimde zonkluyordu. Varlığının her zerresi saf bir kıskırtıcıydı. Beni tedirgin etmek, kontrol etmek, getirmek istiyordu.

"Benden korkması gereken sensin."

Turner eğlenerek homurdandı. "Senden asla ."

Sabrimin sonuna gelmiştim. Hiç tereddüt etmeden onu kravatından yakaladım, vücudunun üst kısmını yakındaki masanın üzerine ittim ve pantolonunu kışkırtıcıdan yırttım. Pantolonunu da indirdiğimde gülmeye cesaret etti. Altından dolgun yanakları ortaya çıktı. Tıraşlıydı ve kasıtlı olarak poposunu bana doğru uzatmıştı.

İçimde sıcak korlar kabardı. Yıllardır olmadığım kadar sertleşmişim. Şehvet sanki hep oradaymış gibi damarlarımda dolaşıyordu.

"Gülmeyi bırakmak üzeresin," diye homurdandım ve sonunda kendimi baskıcı kumaştan kurtardım.

"Şimdi beni cezalandıracak mısınız Profesör?"

Eğlenen sesi beni daha da kızdırdı. Ucu yanaklarının arasına bastırmaya başlamıştım bile.

Vücudunun sıcaklığını hissetmek bile kanımı kaynattı.

Elime tükürdüm, penisimin ucuna sürdüm ve kas halkasının üzerine yerleştirdim.

İçine girdiğimde Turner hâlâ usulca gülüyordu. İçine girerken ağzını parmaklarımla kapattım. İçine tamamen girdiğimde avucumun içine doğru güldüğünü hissettim.

Nefes nefese durakladım, çünkü çok iyi hissettiriyordu. Gözlerimi kapattım ve sıcaklığın, tarif edilemez gerginliğin içinde yıkandım.

Sonra hareket etmeye başladım. Turner'ın nefesi kesildi ve ben ona daha sert ve daha sert ittim. O kadar ateşli bir duyguydu ki anında bağlandım. Tekrar tekrar içine girmeden duramıyordum.

Daha hızlı.

Daha derin.

Daha da hızlı.

Durağa kadar.

Turner artık gülmeyi bırakmıştı. Onun yerine ağzından heyecanlı sesler çıkıyordu. Şehvetle dolu bir şekilde, çenesini sıkıca tutan elime doğru nefes aldı.

Ben onu arkadan diğer elim kalçasını tuttu. Asla hayal edemeyeceğim bir tutkunun ritmiyle benimle birlikte hareket etti. Ben onu o kadar sert sikerken bedenlerimiz birbirine karıştı ki alkışlar odadaki diğer tüm sesleri bastırdı.

Birden başını yana doğru salladı. Kalçalarını kavrayıp sertçe iterken bana baktı.

Dili ağzından dışarı çıktı. Alt dudağını dişlerinin arasında emdi ve acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Ama buna aldırış etmedim ve boğazından sadece iniltieler gelene kadar kendimi onun içine soktum. Sa örgüsünü tutup geri çektim, böylece inlemeleri daha da sefil bir hal aldı. Nefes alışları bana ağızının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlattı.

"Hoşuna gitti mi?" Tiz bir inilti çıkardığında nefesim kesildi.

"... Evet... Devam et."

"Sen ıgılık atana kadar durmayacağım," diye inledim ve tekrar hızlandım.

Turner'ın inlemeleri iniltiye dönüştü. Bizi ele vermemesi için ağızını kapatmak zorunda kaldım. Vücutlarımızın tokat sesleri çok yüksek olsa da duramıyordum. Cennete gelmiştim ve asla geri dönmek istemiyordum.

İçimdeki bu açgözlü kaynama gittikçe yükseldi. Ona o kadar derinden nüfuz ederken sıcak ve soğuk değişiyordu ki haykırdı.

"Bana itaat edeceksin," diye seslendim kısık bir sesle, elimi kalçasından çekip sikini tutarken. elik kadar sertti, ucu çoktan ıslanmıştı. Parmaklarımı etrafına kapattım ve aşağı yukarı hareket ettirdim.

"Benden başka kimsen olmayacak," diye açıkladım ve onu cennette yanıma getirdim.

Turner'ın nefesi kesildi, parmaklarını kollarıma doladı ve o kadar yüksek sesle inledi ki tüm düğün ekibinin bizi duyabileceğini düşündüm. Elime boşaldı.

Kısa bir süre sonra, kendimi onun içine boşalttım.

Kendimi ondan çekerken sıcak, rahat dalgalar yavaşça uzaklaştı.

Kalbim sanki bir dayanıklılık koşusunu yeni bitirmişim gibi atıyordu. Bu güçlü duygular yavaş yavaş azalırken ciğerlerim hava ile doldu.

Turner kutuların üzerinde yere yıgıldı. Nefes nefese kaldı ve göğsünü tuttu. Başını yana çevirmesi birkaç saniye daha sürdü.

bana döndü. Bana baktığında gözlerinde yine o ışıltı vardı. Dudakları daha önce onda hiç görmediğim bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bu bana anlayamadığım bir şey yaptı. Ama ona bu durumda nasıl davranması gerektiğini açıklamak yerine mendilimi uzattım.

Uzun zamandır kendimi tekrar sarmıştım.

Kumaş parçasını kabul ederken, "Bu yeterli olmayacak," dedi.

Birden bana farklı bakmaya başladı. Kibirli sırtışı kaybolmuştu. Geriye şaşkınlık ve memnuniyet ifadesi kalmıştı.

Bu da beni şaşırttı. Aslında bunların hiçbirinin kamuoyu tarafından bilinmemesinin ne kadar önemli olduğunu ona açıklamak ve onu üniversiteden attırmakla tehdit etmek istedim. Ama her şey eski düşüncelerin bataklığına gömüldü.

Ayağa kalkıp üstünü başını temizledikten sonra tekrar giyinirken sessizlik oldu.

Vücudunun bir kısmının çok sıkı olduğunu fark ettim. Siyah takım elbise ona çok yakışmıştı. Sakalını biraz kesmişti. Sadece saçları örgüsünden dışarı sarkıyordu. Yakışıklı bir yüzü vardı. Hepsinden önemlisi, şu anda huzursuz olan gözleri göze çarpıyordu.

Turner saçını ve kravatını düzeltti. Bütün bu süre boyunca hiçbir şey söylemeden ona baktım.

Kapıdan çıkarken son bir kez arkasını döndü. Bana göz kırpıp koridorda ilerlerken kendinden emin sırtışı geri gelmişti.

Başımı sallayarak arkasından baktım ve henüz her şeyin bitmediğini fark ettim. Durumu kontrol altına almak için ilk adımı atmıştım. Ama bunu kırmak için daha birçok seans gerekecekti.

Gerçekten iyi hissettirmiş olsa da aramızdaki şey eğlenceli değildi. Bu bir kavgaydı ve sonunda sadece birimiz galip gelecekti. Diğerinin hayatı mahvolmuştu. Ve kaybeden ben olamazdım.

JAMIE

KBalo salonunun kapısının hemen dışında kalbimin küt küt attığını hissettim.

Az önce olanlar çok barizdi.

Bu şekilde gelişmesini asla beklemezdim.

O çok ... iyi.

Yüksek sesle gülmemek için elimi ağzıma kapattım. İnanılmaz bir şekilde yaşadığım en iyi seksti. Ve üniversitemden bir profesörle, bir akrabamın düğününde arka odada boş şişeler arasında gerçekleşmişti.

Aman Tanrım, karısı burada!

Şimdi ona geri dönüp oturduğuna ve hiçbir şey olmamış gibi devam ettiğine göre pantolonunun içinde gerçekten taşakları olmalı.

Bu anı kesinlikle kaçırmak istemedim.

Balo salonuna yüzümde bir sırıtışla girdim. Atmosfer coşkuluydu ve orkestra sayesinde ortalık o kadar gürültülü ve doluydu ki hiç göze çarpmadım.

Dans eden ve kutlama yapan insanların arasından masaya doğru ilerledim.

Herkes hâlâ oradaydı. Büyükler yemek yerken Olivia Teyze, Theodor Amca ile hararetli bir şekilde sohbet ediyordu. Karısı için biraz üzüldüm. Ne de olsa bana bu kadar aşık olması onun suçu değildi.

Acaba ona da bu kadar sert davranacak mı?

Mümkün değil. İhtiyaç duyduğu şeyi kontrolsüzce aldığı için düzenli olarak seks yapamıyordu. Daha önce hiç gerçek seks yapmamış gibi görünüyordu.

"Bir içki daha ister misin?" diye sordu tatlı Steve bana bir içki doldururken.

"Zihin okuma konusunda gerçekten çok iyisiniz," diye cevap verdim ve bardağı kana kana içtim.

Yaşlı kadının bakışları gözümünden kaçmadı. Ama onu tanımadığım ve onunla bir ilişki kurmak gibi bir niyetim olmadığı için umursamadım.

Steve tekrar doldurdu ve bunu kesinlikle tekrar yapmamız gerektiğini söyleyen o bakışla bana baktı.

Bunu unutabilirdi. Herkesin sadece bir sırası vardı. Çoğu için tekrarlamak zaman kaybıydı. Bir erkeğin içine ilk kez girdiğimde yaşadığım o heyecana, o yeniliğe, o yasağa ihtiyacım vardı. Genellikle aktif rolü ben alırdım. Kendimin becerilmesine izin verdiğim çok nadir olurdu. Bundan pek hoşlanmıyordum. Ama şimdi...

"Yale'de hukuk mu okuyorsun?" Olivia - karısı - az önce bana yetişmişti. Gözlerindeki donuk parıltıya bakılırsa, çayına bir tane koymuştu bile.

"Evet. Dördüncü dönem."

"Ve Ethan profesörlerinden biri mi?"

Başımı salladım ve belli etmemek için elimden geleni yaptım. Çünkü hâlâ sertleşmiş sikini içimde hissedebiliyordum, sanki hâlâ oradaymış gibi.

"Oldukça iyi. Bizi zorluyor."

Tanrım, ben neden ?!

"Öyle mi? O kadar katı mı?"

Başımı salladım ve aynı anda kafamın içinde onun sözlerini duydum.

Bana itaat edeceksin!

Birden enseme heyecanlı bir karıncalanma hissettim. *Onun* orada olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Bana doğru yaklaşıp karısının yanındaki koltuğa oturduğunda kokusu burnumu sızlattı.

Bana profilini gösterdi, uzaklarda bir yere bakıyordu ama sadece beni düşünüyor olabileceğinden emindim.

Dalgınlıkla bardağımı boşaltmıştım. Steve çoktan oradaydı ve bardağımı doldurdu. Belirsiz bir şekilde göz kırpması gereksizdi. Artık onunla ilgilenmiyordum. Onunla yaptığım kısa sevişme sadece vasattı. Onunla sevişirkenki hali oldukça tatlıydı. Ama nedense çok yumuşak, çok esnekti ve çok çabuk bitmişti. Bu bir meydan okuma değildi çünkü kendini bana hemen isteyerek vermişti.

Ancak profesör ...

Kaşlarını mutlulukla kaldıran Olivia'ya, "Muhtemelen bunu bilmiyordur ama fakültenin en sevilen hocasıdır," dedim.

"Bunu duydun mu Ethan? Öğrencilerin seni seviyor, onlara bunu söylemedin."

Sanki ağır çekimdeymiş gibi başını çevirdi. Soğuk ve mesafeli bakışları benimkilerle midemde bir şeyler hissettim. Prof Lawrence'ın bakışları karısına kaydı.

"Söylediği tek kelimeye bile inanmayın."

Neredeyse çenem düşecekti. Bu kadar kıvrak zekâlı olduğunu düşünmezdim. Özellikle de az önce olanlardan sonra. Yüzünü buruşturmadı. Gergin olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Gerçekten soğukkanlıydı.

"Ama Ethan, şimdi karşında öğrencilerinden biri var ve ona sorabilirsin. İnsanların benim hakkımda ne dediğini ve neleri geliştirebileceğimi duymak isterim."

O anda karısından hoşlanmadığını görebiliyordum. Ama o kadar komikti ki zevkle arkama yaslandım ve doğru kelimeleri arayışını izledim.

Bir şey söylememeye karar verdi ve şarabından bir yudum aldı.

Karısı bana gülümseyerek baktı ve başını salladı, bu davranışa yabancı değil gibiydi. Yani o da ailesindeki en konuşkan kişi değildi.

"Ama üniversite hakkında ne konuşuyorum ki, bu konuda konuşmak istemiyorduk. Theodor'un sizi kabul etmesine sevindim. Bu nasıl oldu?"

Moralim hemen bozuldu.

"Uzun hikâye," dedim ve onunla göz temasını kestim. Çatalımla tabağı karıştırdım.

Olivia, "Onları duymayı gerçekten çok isterim," diye sordu.

Kafamı kaldırdım ve profesörün göz ucuyla beni izlediğini gördüm.

"Sizce yemekler o kadar baharatlı mı?" diye sordum dikkatlerini dağıtmak için. Ama kimse cevap vermedi.

Onun yerine Theodor Amca'yı sol tarafımda hissettim.

"Jamie bana yavru bir köpek gibi geldi. Onu sokak çocuklarıyla ilgili bir yardım projesinde buldum. Numara yaparak para kazanmaya çalışıyordu, ufaklık. Oldukça başarılıydı ve ailesi ona bakamadığı için, bilmesi gereken her şeyi öğretmek üzere onu yanıma aldım."

Theodor Amca'nın sesi kendini övmekle doluydu. Aradan on yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, beni -sokaktan gelen yalnız bir çocuğu- yanına aldığı için hâlâ gurur duyuyordu. Bunun için cennete giden iyiliksever.

Masanın etrafındaki yüzlere bir bakışım bana bu hikayeyi anlatmayı neden sevmediğimi hatırlattı. Hepsi duygulanmış, benim için üzülmüş ve Theodor Amca'yı koltuğunda gittikçe uzayan bir aziz olarak görmüşlerdi. Kulağa da harika geliyordu: Yetişkin bir adamın bir çocuğu açlıktan kurtarması. Filmler böyle şeylerden yapıldı.

"Ailene ne oldu?" diye sormaya devam etti Olivia. "Onları bir kazada mı kaybettin?"

"Sen bir uyuşturucu bağımlısısın," cevap verdim, başka soru sormayacağını umarak. Ama öyle görünmüyordu. "Eski bir karavanda yaşıyorlar, sahip oldukları tüm parayı uyuşturucuya . Bırakın iyi bir yaşam beklentisini, yiyecekleri, giyecekleri bile yok," diye özetledim burnunun dibinde.

Büyülenmiş gibiydi, sonuna kadar meraklıydı.

"Bunun için çok üzgünüm, hayata iyi bir başlangıç yapamamışsın. Senin gibi çocukların başına gelenleri duymak beni her zaman çok üzmüştür. Theodor, gerçekten söylemek zorundayım, aferin!"

"Ben sadece her iyi Hıristiyan'ın yapacağını yaptım."

Tükürüğüm boğazıma takıldı.

"Anne, neden sen de bu konuda bir şeyler söylemiyorsun?" Olivia büyükannesini ikna etti. Bütün akşam bana öyle karanlık bakmıştı ki. Eminim bir şey kapmaktan korkuyordu.

"Çok Hıristiyan," dedi sertçe ve sonra başka bir konuya döndü.

Ben engel olamadan Olivia'nın eli benimkinin üzerindeydi.

"Yardıma ihtiyacınız olursa, her zaman bize sorabilirsiniz. Bir sorun varsa ya da paraya ihtiyacınız varsa. Yardım etmekten gerçekten mutluluk duyarız. Ne de olsa artık ailenin bir parçasısın Jamie."

"Erm... Teşekkür ederim." Konuşma o kadar hızlı bir şekilde tersine dönmüştü ki keşke oturmasaydım dedim.

Özellikle de profesör artık beni görmezden gelemezken. Gri gözleri yüzümü inceliyordu. Sanki geçmişim nasıl bir insan olduğum hakkında bir şey söylüyormuş gibi.

Bakışına güçle karşılık verdim. Bunu kendi avantajına kullanabileceğini düşünmemeliydi. Geçmişim geçmişte kaldı.

Profesör bir yudum daha almak için göz temasını kesmeden önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Bu sırada hâlâ benimle konuşmakta olan Olivia'ya gülümsedim.

"Lütfen döner dönmez bizi görmeye gel Jamie. Bence Dorian'ımız için iyi bir örnek olursun." Oğluna doğru dikkat çekmeyecek bir şekilde eliyle işaret etti.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Çocuklarla aram pek iyi değildi. Çok doğrudan ve çok kirli konuşuyordum ve muhtemelen oğlunu ot içen ve okulu asan arsız, asi bir çocuğa .

"Bunu bir . Her halükarda çok memnun oluruz, değil mi Ethan?"

Profesör için üzüldüm. Belli ki çok konuşan, çok meraklı ve onu sürekli olarak bilmek istemediği konuşmalara dahil eden bir karısı vardı.

Mırıldanması onun için yeterli bir yorum gibi görünüyordu.

Normalde oyuna onunla birlikte devam etmeyi hemen kabul ederdim. Ama bu konuşmadan sonra nedense artık öyle hissetmiyordum.

Artık biliyor. Bilmesi gerekmiyordu. Bu ona bir avantaj sağlıyor.

İyi ruh halim sonsuza dek yok olmuştu. Artık hikâyemi biliyordu ve ya benim için üzülüyor ya da geldiğim yer için beni hor görüyordu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu durum beni o rahatsız ediyordu ki umutsuzca temiz havaya ihtiyacım vardı.

Olivia sonunda gözlerinin odada dolaşmasına izin verdiğinde kalktım ve dışarı çıktım.

ETHAN

E Gerçekten harika bir akşamdı," diye heyecanla ekledi Olivia, onu gecenin içine doğru götürürken.

Birkaç kadeh şampanya içmişti ve artık tamamen ayık değildi.

Kıkırdayarak ve hafifçe sallanarak, çakıllı patika boyunca caddeye doğru yürürken koluna yapıştı.

Neyse ki konukevimiz şehrin diğer ucunda değil, sadece beş ev ötedeydi.

"Sen de eğlendin mi sevgilim?"

"Oldukça güzeldi," dedim, çünkü benden böyle bir cevap beklediğini biliyordum. Bu akşamın her açıdan beklentilerimin ötesine geçtiği gerçeğini kendime sakladım. O kadar çok şey olmuştu ki, olayları kafamda sıralamak için acilen kendime zaman ayırmaya ihtiyacım vardı.

"Dorian hâlâ yatmadı mı?" diye sordu.

"Evet, iki saat önce onu ve annenle babanı odasına yerleştirdim. Şimdiye kadar hepsinin uyumuş olması gerekirdi."

Olivia cevap olarak kıkırdadı. "Çok sarhoşum Ethan. Doğru dürüst göremiyorum! Saat kaç?"

Kol saatime baktım. "Gece yarısından hemen sonra."

"Hâlâ bu kadar erken mi? Eskiden bütün gece parti yapardık. Hatırlıyor musun?"

"Elbette." Üniversitede geçirdiğim süre boyunca çok dikkatli çalışmış olsam da, hayatımda çok fazla partiye gittiğim ve sık sık aşırı derecede içtiğim bir dönem de olmuştu. Sonradan pişman olduğum şeyler de yapmıştım. O zamandan beri sadece kafamı dinlemek için biraz içiyordum. Ve yine de... yine olmuştu.

Koridora Olivia, "Sessiz ," diye tısladı.

Misafirhanede sessizlik hüküm sürüyordu. Sessizce fısıldayarak karımı merdivenlerden yukarı çıkardım.

Kapımızı aynı dikkatle açtım ve kıkırdamalarıyla komşuları uyandırmadan önce onu içeri aldım.

"Çok eğlenceliydi. Bunu yarın tekrar !" dedi ipek eşarbını çıkarırken.

"Sabah zinde olduğumuzdan emin olmayı tercih etmeliyiz."

"Ama neden? Hepsi sarhoş."

"Aileden geliyor gibi görünüyor."

"Bugün biraz eğlendin mi?"

"Düşündüğümde daha fazla," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bu çok hoş. Sıkılacağından korkuyordum."

"Tam tersi. Gün tamamen farklı geçti."

"Ve henüz bitmedi."

Ceketimi tuttu ve beni nazikçe yatağa çekti.

"Seni istiyorum, Ethan. Sana ihtiyacım var."

Parmakları kravatımla oynadı. "Bir çocuk daha istiyorum."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Sarhoşsun."

Küçük bir kız gibi bakarak başını salladı.
"Ben ne istediğimi biliyorum. Seni!"

Beni yatağa öyle bir çekti ki karşı koyamadım. Kıkırdarak dudaklarını ağızıma bastırdı.

"Sence ben güzel miyim?"

Onu mutlu etmek için "Bugün odadaki en güzel kadın sendin," dedim.

"Eskiden olduğun kadar kötü bir yalancısın. Yüzündeki ifadeyi gördüm."

Göğsümde soğuk bir şimşek çaktı.

"Yan masadaki kızdan hoşlanıyordun - benden on yaş küçük."

İçime bir rahatlama yayıldı. Olivia'nın yanağını şefkatle okşadım. Çok kırılgandı.

"Bunu yapmaya cesaret edemem. Ben karımı seviyorum."

"Karın da bunu biliyor mu?"

Mırıldandım, sonra onu öptüm. Dudakları yumuşak ve şefkatliydi ve titredi.

İnce elleri boynumun arkasına dolandı. "Seni hissetmek istiyorum Ethan," diye fısıldadı aniden bambaşka bir ses tonuyla.

"Bilmiyorum..."

"Lütfen Ethan, deneyelim."

Nazıkçe başımı salladım ve sonra soyunmaya başladım. Olivia da kıyafetlerini çıkardı ve sonra ona yapacağım her şeye hazır bir şekilde altına uzandı.

Üzerimdeki bu ezici ağırlığı, onun beklentisini, bu baskıyı tekrar hissettim. Yine de bugün bunun mümkün olduğunu görmüştüm. Bedenim sevme yeteneğine sahipti. Umutsuz vaka değildim. Tek gereken biraz hayal gücüydü.

Üstüne uzandım, hassas bedenini altımda hissettim ve gözlerimi kapattım. Parmakları yavaş yavaş büyüyen sertliğini çevreliyordu. Parmakların ona ait olduğunu hayal ettim. İlk iç çekişimi ustalıkla ortaya çıkardı. Dudaklarını yaladığını gördüm, beni tatmak için sabırsızlanıyordu.

"Seni içimde istiyorum," dedi Olivia dudaklarıma doğru nefes alarak. "Seni çok seviyorum."

Bacaklarını açtı ve ben de onun üzerine uzandım. Çelişkiler içindeydim çünkü onun mutlu olmasını istiyordum. Ama vücudum olması gerektiği gibi tepki vermiyordu. Normal değildi.

Yumuşak inlemeleri işe yaramadı. Çaresiz iç çekişleri sıcak fişkırımlar sağlamadı. İçine girecek kadar sert değildim.

Başaracağım. Yapabileceğimi biliyorum.

Havaya girmeme yardımcı için elimi kullandım. Ama gevşek kaldı.

"Başka bir pozisyon belki?" diye sordu Olivia titreyen bir sesle. Kendine dokunmaya başlamıştı bile.

"Otur," diye emrettim ve onu dört ayak üzerine çektim.

"Gerçekten böyle mi demek istiyorsun?" Çıplak poposunu bana doğru uzatırken gözle görülür bir rahatsızlık duyuyordu. Ama yardımcı olabilecek tek şey buydu.

"Aynen böyle. Ve şimdi rahatla."

Çıkardığı seslere bakılırsa hoşuna gitmese de, küçük sıkı poposuna baktım ve yanaklarını ayırdım. Anüsüne bir kez baktım ve sikim seğirmeye başladı.

Gözlerimi kapattım ve ilk hamleye başladım.

İçine girdiğimde Olivia acı dolu bir çığlık attı. Geriye doğru düştü ve yığıldı.

"Neyin ? Biz böyle şeyler !" diye dehşet içinde soludu.

Onu bir erkek gibi almaya çalıştığımı ancak şimdi fark ettim.

"Özür dilerim, orası çok karanlık..."

"Bunu bir daha asla yapma Ethan. Ben öyle bir kadın değilim!"

"Bazı kadınlar bundan hoşlanır," dedim, çünkü tamamen abarttığını düşünüyordum. Ne de olsa hiçbir şey olmamıştı. Henüz gerçekten içeri bile girmemiştim.

"Ama ben öyle bir kadın değilim! Eğer böyle bir şey istiyorsan, o zaman başkasına git!"

"Ama ben başka bir kadın görmek istemiyorum!" diye tersledim onu ve sonra sinirlenerek ayağa kalktım.

"Bu sefer gerçekten işe yarayacağını umuyordum. Neyin var senin?" diye dırdır ederek işleri daha da kötüleştirdi.

"Bu işin peşini bırakmalıyız."

"Güzel!"

Aceleyle giyindim.

"Neyin peşindesin?"

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Ceketimi kaptığım gibi koridora çıktım bile. Kapıyı sessizce arkamdan kapattım ve aşağıya indim.

Gece oldukça ılıktı ama temiz hava bana inanılmaz iyi geldi. Misafirhanenin arka bahçesine vardığımda açgözlülükle ciğerlerime çektim. Hafif bir meltem esti ve beni biraz serinletti.

Etrafımda sessizlikten başka bir şey yoktu. Sadece evin hemen önündeki elma ağacının yapraklarının yumuşak hışırtısı huzur veriyordu.

Başımı tuttum ve birbiri etrafında dönen birçok görüntüden kurtulmaya çalıştım. Bunlar kesintisiz bir film değil, geçici düşüncelerden oluşan umutsuz bir karmakarışık: endişeler, korkular, arzular ve kendime duyduğum dizginlenemez nefret.

Yaptığım şey için kendimden nefret ediyordum ama yine de bunu düşünmeden edemiyordum. Gözlerim kapalı, kendimi partiye geri dönmüş olarak hayal ettim. Arka odada olanlar arka odada kalmalıydı. Kimsenin bunu bilmesine asla izin verilmemeliydi.

Turner'la bu konuyu konuşmam gerektiğini biliyordum. Bir kerelik bir şeydi ve bir daha olmasına asla izin verilmemeliydi. Bir daha asla.

Rüzgâr bana tuhaf ve uyumsuz görünen bir koku getirdi. Her nasılsa ot kokuyordu.

İzleri takip ettim ve evin etrafında bir tur attım. Günün bu saatinde sokak ıssızdı. Görülecek kimse yoktu ve yine de bu koku buraya ait değildi.

Yeni bir koku aldığımda, bakışlarım sağa doğru uçtu. Gerçekten de öyle. Misafirhanenin girişinin gölgesinde biri duruyordu.

Bacaklarım sanki kendiliğinden hareket ediyordu.

Boyuna hemen tanınabilirdi. Özellikle saçları onu ele veriyordu.

Ona yaklaştığımda Turner başını duvara yaslamış gökyüzüne bakıyordu. Bana bakmadı bile ama dudaklarındaki sırıtış beni tanıdığını gösteriyordu.

"Benim için bir sigaran var mı?" diye sordum, yıllardır sigara içmediğim halde.

Gülümseyerek bana bir kutu uzattı, ben de içinden bir tane aldım.

Turner bana doğru üfledi. Eğlenen bakışı beni hazırlıksız yakalamadı, ama canlı anıları geri getirdi.

"İstersen bunlardan bir tren alabilirsin?"

"Bunun için seni ihbar etmeliyim," dedim, elindeki esrara bakıp sigarayı yakarken.

"Bu kasabada bunu kim umursar ki?"

"Muhtemelen Theodor Amca."

Küçümseyerek homurdandı. "Theodor Amca hiçbir şeyle ilgilenmez."

"İyi birine benziyor."

"Sen öyle diyorsan."

"Bu o değil mi?"

"Şöyle söyleyelim, ilk izlenimler her zaman doğru olmayabilir."

Ne ima ettiğini bilmiyordum ama ona katılıyordum.

"Bazen bir insanın gerçek doğasını ancak onunla yıllar geçirdikten sonra anlarsınız."

"Ya da asla," diye ekledi ve bana baktı. Karanlıkta gözlerinin hareketlerini zar zor seçebiliyordum ama bakışlarının üzerimde durduğunu hissediyordum.

"Senin için her şey yolunda mı?" diye sordu ve bana esrarı uzattı.

"Hayır." Onu aldım ve iyice çektim.

Gençliğime dair anılarım bir anda gözümün önüne geldi. Muhtemelen kapalı olan kapılar açıldı.

"Onunla birlikte olmak zor," dedim, istemesem de. Ama bu düşünceyi ifade etmek zorundaydım. "Evlilik düşündüğümde daha zormuş."

"Ne kadar zamandır evlisiniz?"

"Gelecek ay on beş yıl olacak."

"Çok uzun bir zaman. Çok şey değişebilir." Sessizce

başımı salladım ve bir nefes daha çektim.

"Hayat garip yollar çizer."

"Herkes kendininkini bulmak zorunda," dedi, cigarayı benden alıp kendisi de bir nefes çekerek. "Ve bazen o kadar gizlidir ki onu tanımakta zorlanırsınız."

"Ya da tam önünüzdedir ama azgın nehir geçmenize izin vermez."

"Yüzebilir misiniz Profesör?" diye sordu garip bir ses tonuyla.

"Aslında, evet."

"Belki de denemelisin?"

Bana ne kadar yaklaştığını ancak şimdi fark ettim. Bana o kadar yakın duruyordu ki gözlerindeki ateşli parıltıyı görebiliyordum.

"Akıntı beni alıp götürebilir," diye mırıldandım ve sigaramı söndürdüm.

"O zaman bırak kendini sürüklenmeye..."

Göz ucuyla elini uzattığını görebiliyordum.

Bana dokunamadan onu bileğinden yakaladım ve sıkıca tuttum. Tereyağı kadar yumuşaktı ve onu duvara doğru itmeme izin verdi. Kolunu kaldırdım ve başının üzerine sabitledim.

Esrarından keyifli bir nefes çekti.

Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin verdim. Uyarılmışlığı kalçama baskı yapıyordu. Ona hükmetme şeklim onu tahrik ediyordu. Bu küçük piç kendisine sert davranılmasından hoşlanıyordu. Öfkem arttıkça, şehvetim de artıyordu.

"Cezalandır beni," diye mırıldandı sonra, çantasını fırlatıp attı ve gözlerimin içine baktı. "Oldukça kötü bir çocuk oldum."

Sözleri bir oyun gibi gelse de ciddi olduğunu görebiliyordum.

O istedi. Beni

istedi.

Kendimi tekrar onun içine sokma fikri bile kanımı kaynattı.

Onu duvara doğru ittim, diğer elini tuttum ve sıkıca kavradım. Sert sikimi hissettiğinde nefesi kesildi.

"Bu bir daha asla olmamalı," diye mırıldandım dudaklarına bakarak.

Vücudu hareket etmeye başladı. Ellerini sıkıca tutmama rağmen bana sürtündü.

"Bir daha asla," dedi bana her şeyi unutturan bir ses tonuyla.

Ne yaptığımı anlayamadan dudaklarım onun ağzındaydı. Sert ama bir o kadar da sıcaktı. Sakalları benimkileri tırmalıyordu. Dudakları açıldı ve içeri girmek için açgözlülükle yalvaran dilini serbest bıraktı.

Ağzımı açtım ve ona sertçe sarıldım. Beni kontrol etmeye cesaret edemeden, dilim ağzına o kadar derin girdi ki nefes almak için nefesini kesmek zorunda kaldı. Ben hala onu sıkıca tutarken kendini bana sürttü. Acımasızca tekrar tekrar ağzının derinliklerine ittim. Buna izin verdi, dilimin etrafında kendi diliyle oynadı ve ritme karşı gelmeye cesaret edemedi.

Romantik hiçbir yanı yoktu ve tam da bu yüzden bu kadar iyiydi.

Turner uysaldı ama yine de arsızdı. Çünkü dizi bacaklarımın arasına bastırıyordu. Sürtünme kasıklarımın ilerledi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Uzandım, tek elimle bileklerini tuttum ve diğer elimi sırtına doladım. Bana karşı eğildi ve sırtını kamburlaştırdı. Ben de bundan yararlanarak aradaki boşluğa girdim. Parmaklarım pantolonunun bel bandına kaydılar. Altı sıcaktı. Poposunun yanakları arası daha da sıcaktı.

Parmağım anüsüne sürtünürken Turner öpücüğün içine doğru iç çekti. Parmağımın ucuyla içine girdiğimde kas halkası gerildi.

Bu sıcak gerginliği hissetmek neredeyse aklımı başımdan alıyordu.

"Sessiz ol," diye emrettim ve parmağımı daha da derinlerine soktum. İnlemelerini bastırmak için öpüşmeyi kesmek zorunda kaldı.

Ona bakmak için bir an ayırdım. Alacakaranlığa rağmen yanaklarındaki sıcaklığı görebiliyordum. Nefes nefese kalmış, ses çıkarmamak için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Bakışları şehvetle örtülüydü. Hayal kırıklığı yoktu, tatmin edilmemiş bir özlem yoktu. Benden hiçbir şey beklemiyordu ama yine de her şeyi almıştı.

Parmağım içinden kaydılar ve tekrar içine girdi.

Jamie gülümseyerek iç çekti, alt dudağını ısırđı ve kendini bana daha da bastırđı.

Gözlerindeki sessiz çaresizliğı gördüm. Şehvetini haykırmamak için mücadele ediyordu. Bu beni o kadar sertleştirdi ki daha fazla dayanamadım.

Onu bileğinden yakaladım ve kendimle birlikte çektim. Kapının hemen önünde durdum. Evin içinde çok riskli olurdu, duvarlar inceydi. Birileri bizi duyabilirdi.

Etrafa hızlıca bir göz atmak beni neredeyse umutsuzluğı sürüklüyordu. Ta ki arabayı görene kadar. Jamie'yi yanıma çektim, aceleyle kapıyı açtım ve onu önümdeki arka koltuğı ittim.

Arkasını döndü ama ben zaten içeride oturuyordum ve kapıyı kapatıp kilitlemişim.

Aceleyle pantolonumu açtım ve sikimi serbest bıraktım. O kadar sertleşmişim ki daha fazla bekleyemedim.

"Buraya gel."

JAMIE

SDaha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde pantolonumu çıkardım. Aceleyle bacaklarımı tekmeledim ve Ethan'ın kucağına oturdum.

Gözleri şehvetten o kadar kararmıştı ki başka bir insana baktığımı sandım.

Kendimi yavaşça onun üzerine bıraktığımda Ethan'ın nefesi . O kadar sertti ki canı yanıyordu ama biraz tükürerek yardım ettim.

Açgözlülükle kalçalarımı kavradı, parmak uçları tenimi pençeledi. Kabzama kadar içime girerken boğazından derin bir inilti geldi.

Ellerimi yüzüne götürdüm çünkü ona bakmak istiyordum.

Gözlükleri düz burnunun üzerinde tamamen yamuk duruyordu. Gözleri yarı kapalıydı ama gözlerindeki şehvet o kadar belirgindi ki benimkileri daha da körükledi. Vücudu parmaklarımın altında sertleşmişti. Demek her şeye rağmen kaslıydı.

"O... çok büyük," diye iç geçirdim dudaklarına karşı, her şeyi kabul etmeye hazırdım.

Onu öptüğümde Ethan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Elleri başımı , beni o kadar güçlü tutuyordu ki hareket edemiyordum. Şehveti içimde zonkluyordu. Tüm vücuduma pompalandığını hissedebiliyordum.

Dudaklarının titremesine bakılırsa çoktan varmıştı.

Sessiz bir hayal kırıklığı düşünce şelalemnden akıp geçti. Henüz bitmesini istemiyordum. Daha yeni başlamıştık.

Ethan beni o kadar içten öptü ki duyabildiğim tek şey buharlaşan suyun tıslamasıydı. Aleti hâlâ ayaktaydı ve daha fazlası için hazırды.

Kalçalarımı oynatmaya başladım. Önce yavaşça, sonra daha hızlı ve daha hızlı.

Ethan sanki başına gelen en iyi şeymişim gibi bana baktı. Hızını benim kontrol etmeme izin verdi ve ben onu sürerken kalçalarımı tuttu.

Dudaklarımız tekrar tekrar buluştu, ancak kısa bir süre sonra vahşi bir dil oyununa dönüştü. Öpüşmek hiç onunla olduğu kadar ateşli olmamıştı. Bazen hareket etmeyi bile unutuyordum.

"Devam et," mırıldandı ve belimi kavradı.

Ayaklarımı koltukların üzerine koydum ve yukarı aşağı sürmeye başladım. Böylece üstten tekrar tekrar içime girebilecekti.

O kadar hoşuna gitti ki, anın tadını çıkarabilmek için beni çok hızlı gitmemeye bile zorladı.

Her şeyi görmek istiyordum, bu yüzden gözlerimi kapatmadım, içimde ondan önceki herkesten daha iyi hissetmesine rağmen. Ona bakmak zorundaydım, yüzündeki ifade o kadar özeldi ki bir saniyesini bile kaçırmak istemedim.

Ona yavaşça, neredeyse şefkatle bindim, kollarımı boynuna doladım ve içinde tutkudan başka hiçbir şeyin fark edilmediği yüzüne baktım.

Kollarını sırtıma doladı ve ona bakmam için bir an durmamı emretti. Bakışları sikinden bile daha derinlerime işledi. O anda, arabasının arka koltuğunda, çok güzeldi.

Ağzımın derinliklerine tekrar dalmadan önce dillerimiz havada buluştu. Vücudumda binlerce dans eden maytap gibi bir karıncalanma hissi oluştu.

Sonra işler birden tepetaklak oldu.

Ethan koltuğu arkaya katlamıştı ve altımda sırt üstü yatıyordu. Dudaklarımız ayrılmıştı ama hâlâ içimdeydi.

Gözlerine bir kez baktığımda ne istediğini anladım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve hiçbir erkeğin uzun süre dayanamayacağı bir hızla ona bindim. Ethan bile.

İnlemeleri arabayı dolduruyordu, sıcaktan camlar buğulanmaya başlamıştı bile.

Onu daha da hızlı sürebilmek için üzerine çömeldim.

Bir el daha ateş ederken parmakları kalçalarımı tırmalıyordu.

Sırıttım çünkü gözlükleri artık o kadar buğulanmıştı ki hiçbir şey . Bu da onu benziyordu, çünkü gözlüklerini fırlatıp attı, yanıma geldi, beni dört ayak üzerinde duracak şekilde çevirdi ve tekrar sertçe içime girdi.

Canım yanıyordu ve aynı zamanda o kadar sıcaktı ki yüksek sesle inlediğimi duyabiliyordum.

"Hoşuna gitti mi?" diye kısık bir sesle homurdandı ve beni saçlarımdan tuttu.

"Evet..." diye nefes aldım ve onun zevk noktama doğru ittiğini hissettim.

"Beni istiyor musun?" Sesi titriyordu, şehvetin çılgınlığına kapılmıştı.

"Evet.." Benimle konuşma şekli beni daha da azdırdı.

"Seni yürüyemeyecek hale gelene kadar becermemi ister misin?"

"Evet, lütfen!" Ona haber verdim.

"Sert istediğini söyle!" diye alçak sesle emretti.

"Sert istiyorum."

"Bunun için yalvar!"

"Lütfen, sik beni Profesör!" diye o kadar yüksek sesle bağırdım ki ağzımı kapatmak zorunda kaldı.

Neredeyse gözlerimi yuvalarından çıkaracak bir hızla yola koyuldu. Çılgın bir adam gibi beni botun içine soktu. Tutunmak ve düşmemek için tüm gücüne ihtiyacım vardı.

Kaba kuvveti, tenlerimizin birbirine çarpması ve hayvani nefes alıp verışı beni o kadar sertleştirdi ki boşaldım. İnlemelerim avucunun içi tarafından tamamen yutuldu.

Alnımı bagaj kapağına çarpana kadar beni becermeye devam etti. Sonra içimden çıktı, beni sırt üstü yatırdı ve devam etti.

Çaresizliği kadar bağlılığı da büyüktü. Kendini cennete doğru becerirken yüzümde bir gülümsemeyle onu izledim.

Boşaldığında, zevkle inlemeden önce dudaklarını bastırarak gözlerini kapattı. Tamamen bitkin bir halde yanıma yığıldı. Kendinden hemen geçmişti.

Yan döndüm ve ona baktım. Koyu karanlık olmasına rağmen alnındaki ter tabakasını görebiliyordum. Yumuşak bir horlama sesi duydum ve bu beni daha da sırttırdı.

Kendini tamamen tüketti ...

Yüzünden bir tutam saçı çekerken göğsümü garip bir his doldurdu.

O kadar huzurlu, o kadar mutlu görünüyordu ki yutkunmak zorunda kaldım.

Buradan çıkmam lazım.

Aceleyle kıyafetlerimi topladım, lekeleri gömleğimle sildim ve başka bir şey söylemeden arabadan çıktım.

Dışarıda giyindim ve kimse fark etmeden eve girdim.

İkinci kattaki pencereyden gizlice on dakika sonra göze batmadan arabayı ve evi terk edişini izledim.

kayboldu.

Yatağa gittim ama sonunda uyuyana kadar uzun süre bunu düşündüm.

"Hâlâ uyuyor musun? Jamie!"

"Amca?" Uykulu bir şekilde gözlerimi açtım. Ya da en azından denedim. Biri çalışıyordu, diğeri yapış yapıştı. "Neler oluyor?"

"Kalkın! Yoksa kahvaltıyı kaçıracağız."

Beynim oraya yakın bir yerde değildi. Pencereden dışarı bakana kadar nerede fark etmemiştim.

Birden aklıma geldi.

Ethan.

Midemdeki batma hissi ateş böceklerinin yok oldu.

"Kahvaltı nerede?"

"Balo salonunda, başka nerede olabilir ki? Şimdi kalkıyor musun?"

"Evet, hemen geliyorum!" O kadar acele ettim ki neredeyse pantolonumun düğmelerini iliklemeyi unutuyordum.

Aynaya bir bakışım beni şüpheyeye düşürdü. Saçlarım tamamen dağılmış görünüyordu.

Sanki bütün gece sevişmişim gibi.

Gülümseyerek saçlarımı at kuyruğu yaptım ve ceketimi giydim. Beyaz gömleğimdeki sperm lekelerini kimse göremeyecekti.

Biraz moralim bozuk olsa da iyi görünüyordum. Onu tekrar görmek kesinlikle yeterince iyiydi.

O geceden sonra nasıl hissediyor acaba?

Başımı sallayarak bu tuhaf düşüncelerden kurtuldum ve koridorda Theodor Amca ile karşılaştım.

Merdivenleri birlikte indik. Ethan ve ailesinin bu misafirhanede bir yerde kaldığını biliyordum ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden her tarafa bakıp duruyordum.

Ne yazık ki Theodor Amca bunu fark etti, beni ensemden tuttu ve öne doğru bakmamı emretti.

Sokağa çıktığımızda kendimi biraz gergin hissettim. Her yerde insanlar vardı. Balo salonunun önünde bir arada duran, sohbet eden ya da sigara içen bir kalabalık vardı. Birkaçı çoktan vedalaşmaya başlamıştı.

Henüz gitmesine izin verilmedi.

Bu düşünce bana garip geldi. Yine de gözlerimin kalabalığı yüksek hızda taramasına engel olamadım. Onu göremeyince inanılmaz bir hayal kırıklığı hissettim.

"Kimin gittiğini biliyor ?" diye sordum Theodor Amcaya.

"Bunu nasıl bilebilirim? Ben de ilgilenmiyorum."

"İçeri girelim mi? Ben acıktım," dedim ve amcamdan önce ziyafet salonuna girdim. Büfeye doğru giderken tüm salonu taradım. Ethan'dan, karısından ya da oğlundan hiçbir iz yoktu.

Yani çoktan gitti, ne olmuş yani?

"Jambonlu ve mantarlı bir omlet lütfen," dedi derinden gelen bir ses.

Amcamın kocaman sırtına baktım ve Olivia'yı gördüm.

Ethan'ın bej rengi takım elbisesi arkamda belirdiğinde kalbim aniden küt küt atmaya başladı. Saçları diken diken olmuştu. Sadece profilini görebiliyordum ama her zamanki gibi çok güzel görünüyordu.

Ne ben?

Ne de olsa bu aramızdaki bir aşk hikayesi değil, tamamen işti. Ona hangimizin yetkili olduğunu açıkça belirtmeliydim.

vardı. Ya da onun gibi bir şey. Bir şekilde her şey karışmıştı.

Theodor Amca, "Havadaki deliklere bakma, yiyecek bir şeyler al ve sonra masaya otur," diye emretti ve beni öne doğru itti.

Neredeyse ayakkabı bağcıklarına takılacaktım ama profesörün önünde yere düşmemek için kendimi dik tutmayı başardım.

Beni durduran Olivia oldu. "Bu kadar hiddetli olma Jamie. Çok acıkmış gibi görünüyorsun."

"Evet, bir at gibi."

At gibi mi? Bu da ne demek oluyor?

Ethan'ın bakışları beni hazırlıksız yakaladı. Soğuk gri kafatasımın arkasını deldi.

Birdenbire hiçbir şey hale geldim.
Onun yerine, sadece ona baktım.

"Neden masada bize katılmıyorsun? Gitmeden önce birlikte kahvaltı edebiliriz," dedi Olivia ben utanç verici bir şey yapamadan beni kendine bağlayıp yanına aldı.

Aslında beni bir anlığına durumdan uzaklaştırdığı için minnettardım. Çünkü bir şekilde o anda hiçbir şey yapamıyordum.

Masaya oturduğumda kendimi tanıyamadım ve tostı yayarken bile parmaklarım titredi.

Neyim var benim?

Ethan iki sandalye ötedeki Olivia'nın yanına .
Sol tarafımda boş bir koltuk olmasına rağmen.

Hayır, oraya oturamaz. Ne de olsa karısı burada.

"Hafta sonu hoşuna gitti mi Jamie?" diye sordu Olivia, neyse ki dikkatimi Ethan'ın gözlerini yakalamaya çalışmaktan alıkoymuştu.

"Evet, gerçekten çok eğlenceliydi. Bunu hiç beklemiyordum."

"Ailemiz sandığın kadar sıkıcı değil, değil mi?"

"Tam tersi. Birden fazla kez şaşırdım."

Sonunda Ethan'ın bakışlarını yakaladım. Bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru inerken midem bayram ediyordu.

Gözlük takmadığını ancak şimdi fark ettim. Gözlerini çok daha büyük ve parlak gösteriyorlardı. Gri, onu her gördüğümde renk değiştiriyor gibiydi. Her nasılsa buraya ait olmayan bir gülümseme geçti.

Ethan hemen gözlerini benden çevirdi.

"Yani aile buluşması çoktan bittiği için üzgün müsün?" diye sordu Olivia.

"Birazcık, dürüst olmam gerekirse." Bugün sesim bir tuhaf çıkıyordu. Biraz ince, her zamanki gibi değil.

"Ne siz düşünüyorsunuz, eğer biz sadece devam edersek?"

Çarşamba akşamı mı? Rosto yapacağım. Bu tür şeyleri sever misin?"

"Rostoya bayılırım!" dedim alaycı bir tavırla. "Ben vejetaryenim, Olivia."

"Oh!" Utanmış görünüyordu. "O zaman güzel bir sebze güveci yapacağım. İster misin?"

"Kulağa gerçekten lezzetli geliyor. Ama buna gerek yok. Üniversite ile ilgili yapmam gereken o kadar çok şey var ki... Zaman bulup bulamayacağımı bile bilmiyorum."

"Ne saçmalık, bir akşam ders çalışmaya gelmezsen Ethan görmezden gelecek. Değil mi, sevgilim?"

Ethan sadece homurdandı. Coşku farklı .

Göstermesine bile izin yok! Ne de olsa hiçbir şey olmadığını düşünüyor olmalı, diye kendime bir kez daha hatırlattım. Ama içimdeki bu garip his hala dinmedi.

"Tamam o zaman. Gelmeyi çok isterim," dediğimi duydum, aptalca bir fikir olmasına rağmen.

Olivia aniden kocasına, "Gözlüklerin nerede?" diye sordu.

"Dün gece üzerine oturmuş olmalıyım. Kırılmış," diye açıkladı Ethan kesin bir ifadeyle.

Tamamen farklı bir şey hatırladım. Biz onun arabasında sevişirken, o bunu öylece fırlatıp atmıştı. Muhtemelen bu yüzden kırılmıştı.

"Böyle sürebiliyor musun?"

"Yanımda kontak lenslerim var. Yani evet." Sesi iyi gelmiyordu. Sinirli, sıkılmış ve tamamen umursamaz görünüyordu. Aslında normaliydi. Başka bir şey beklemem mantıklı değildi.

"Ziyaretini kesinlikle dört gözle bekliyoruz Jamie. Kız arkadaşını getirmekten çekinme."

"Ben eşcinselim, Olivia," dedim bu tür garip konuşmalardan kaçınmak için.

"Oh!" dedi, düşünüyormuş gibi görünüyordu. "O zaman erkek arkadaşını da getir."

"Erkek arkadaşım yok. Ve bir tane de istemiyorum."

Son cümleyi Ethan'a yönelttim. Anlamış gibiydi, çünkü bakışları bir an için yukarı kalktı. Gözlerimin derinliklerine baktığında, bunun bizim için henüz bitmediğini biliyordum. Daha yeni başlamıştı.

ETHAN

IBaşka bir şey düşünemiyordum. O hep oradaydı. O ve... yaptıklarımız.

Bir kez daha bedenim içimi ısıtan bir ürpertiyle doldu. Tüm bu süre boyunca ona bakmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Neyse ki kontakt lenslerim sayesinde her şeyi görebiliyordum. Aksi takdirde masada onun sesinden başka bir şey duymadan oturuyor olacaktım.

Bu kahkaha. tek kelimeyle korkunç.

Durmak zorundaydı, aksi takdirde içimdeki onu cezalandırma dürtüsü ölçülemeyecek kadar artacaktı. Turner kimseye bağlanmak istemeyen o genç adamlardan biriydi.

Benim bir erkek arkadaşım yok. Ve bir tane de istemiyorum, az önce söylediklerini kendime tekrar hatırlattım. Davranışları bir yargıca vurulan çekiç gibi ona uyuyordu. Sadece içinden geleni yapmak onu hayatta çok ileriye götürmezdi.

Sınavlarında başarısız olmasına neden olan da tam olarak bu tutumuydu. O ve Murphy kötü değillerdi ama ders çalışma konusundaki tutumları öyleydi. Bu yüzden ikisini de bırakmıştım. Şimdi amaçlarına dürüst olmayan yollarla ulaşmaya çalışmaları şüphelerimi daha da doğruladı. Avukat olarak bu dünyada hiçbir şey başaramayacaklardı. En kısa zamanda başka bir lisans programı bulsalar iyi olur.

Ortadan kaybolmak zorunda.

O sabah kahvaltı sırasında bunu çok daha net bir şekilde fark ettim. O yanımda olduğu sürece kendimi tekrar kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydım. Ve bu o kadar sık başıma gelmişti ki, bir sonuca varmak için olasılıkları hesaplamama gerek kalmamıştı.

Aksi takdirde tekrar .

Bedenim onu arzuluyordu. Bunu ben de fark etmiştim. Doğru ya da yanlış olması önemli değildi, onu görmek bile beni zayıflatıyordu. Bu otomatizmaya engel olamıyordum.

O sabah yine harika bir ruh hali içinde olan Erica, "Kahvaltıdan hemen sonra yola çıkacağız," diye karar verdi. "Aksi takdirde bacaklarım beni öldürecek."

"Ne zaman gideceğimize ben karar veririm."

Erica baskın sesimi duyunca dehşet içinde "Affedersiniz?" diye sordu.

"Ben şoförüm ve ne zaman gideceğimize ben karar veririm. Önce kahvaltıyı bitiririz. Sonra herkesle vedalaşacağız. Muhtemelen o zamana kadar beklemeniz gerekecek."

Masadaki herkes bana bakıyordu. Turner hariç herkes. Bakışlarını yorumlayamıyordum.

"Ethan... Annemin bir disk sorunu var ve ..."

"O zaman tekrar uzanmasına izin verin."

"Ama..."

Olivia'ya sert bir bakışla, "Konu karara bağlandı," dedim.

Ağzını kapattı ve yemeye devam etti.

Saldırganlığımı açıklayamadım. Ama dün gecedan beri kendimi arenadaki bir boğa gibi öfkeli hissediyordum. Tek bir yanlış kelime ve tekrar patlayabilirdim.

"Theodor Amca'nın benim için başka bir planı yoksa kahvaltıdan sonra gideriz," dedi Turner, masadaki havayı yumuşatmaya çalışarak. Ama bu boşuna bir çabaydı.

Olivia fısıltıyla, "Yakında bizi ziyarete geliyorsun Jamie," dedi. "O zaman birbirimizi huzur ve sessizlik içinde tanıyabiliriz."

Bir sarsıntıyla yerimden kalktım ve büfeye gittim.

Göğsümdeki kalp o kadar sert atıyordu ki kaburgalarımı patlatmak üzere olduğunu düşündüm.

Olivia onunla konuştuğunda dinlememeye çalışmışım ama artık emindim. Turner bizi görmeye gelecekti. Üç gün içinde. Ve ben onu durduramayacaktım, aksi takdirde bu sadece soru işaretlerini artıracaktı.

Güçlü kalacağım, dedim içimden kendime yüksek sesle. Bu akşam daha sonra pişman olacağım hiçbir şey yapmayacağım.

"Haydi Jamie, gidelim!" diye masadan bir erkek sesi yükseldi.

Arkamı döndüğümde Turner ayağa kalkmak üzereydi. Bakışları bana öyle bir güçle çarptı ki neredeyse fincanımı düşürecektim. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Ama ben bir şey söyleyemeden Theodor onu çoktan dışarı çıkarmıştı.

"Acelen ne?" diye sordum Olivia'ya, o da omuzlarını silkti.

"Theo bazen biraz tuhaf oluyor."

"Kardeşin ne iş yapıyordu?"

"Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum. Eskiden araba tamircisiydi ama yıllardır bu işi yaptığını sanmıyorum."

"Peki yaşamak için ne yapıyor?"

Omuzlarını silkti. Kayıtsız ifadesine bakılırsa benimle daha fazla konuşmaya niyeti yoktu. Dün geceden sonra çok düşünmüş gibi görünüyordu. Belki de daha yeni uyanmıştı.

Turner'ın az önce kapıya doğru baktım.

"Hazır olur olmaz gideceğiz."

Güçlü bedenini arka koltuğa ilk taşıyan Erica oldu. Otururken, sanki az önce bir tavşan görmüş gibi garip bir ses çıkardı.

"Nedir o?" Döşemeli sırtlıktaki tuhaf izleri işaret etti. "Dün orada değillerdi."

Lekelere bir göz attım. Tabii ki ne olduğunu biliyordum.

"Bu tür lekeleri bilirim." Erica yaladığı başparmağını kurumuş menimin üzerine sürttü.

O kadar grotesk bir tabloydu ki neredeyse gülecektim.

Lekelere yakından bakmak zorunda kalan Olivia, "Orada ne buldun anne?" diye sordu.

Umutsuzca normal görünmeye çalışıyorum ama gerçek şu ki kalbim boğazıma kadar çarpıyor.

"Bu nereden geldi? Yoğurda benziyor."

"Bu yoğurt değil!" dedi Erica, koltuğu parmaklamaya devam ederek. "Bu sakız. Çıkarması çok zor."

"Dorian, sakızını koltuğa mı bulaştırdın?" diye sordu Olivia oğlumuza.

Kendimi rahat hissetmesem de bunun dışında kaldım. Ama kendimi ön plana çıkarmak istemedim, bu çok dikkat çekici olurdu.

Derin bir nefes vererek sürücü koltuğuna oturdum. Arabanın kokusu bana dün geceyi hatırlattı. İnemeler, tenlerin birbirine çarpması ve özgürlük hissi.

Duygularımı bastırmak için ağzımı kapattım. Turner'la birlikte olmak hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım bir şeydi. Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti.

"Sonunda gidiyor muyuz? Her şey acıyor!" diye bağırdı Erica.

O anda ona minnettardım, çünkü göğsümdeki bu acı verici çekiştirmeyi gereğinden fazla yaşamak istemiyordum.

Erica ve Quentin nihayet ayrıldıklarında kendimi iki yüz kilo taştan kurtulmuş gibi hissediyordum. Eve dönmüştük, evimizdeydik ve hayat devam ediyordu. Yarın pazartesiydi ve normal bir haftanın daha başlangıcıydı. Ama bu normal bir hafta olmayacaktı. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Şimdi benimle konuşmayacak mısın?" diye sordu Olivia sinirli bir ses tonuyla, yatak odamızdaki bavulları birlikte açıp kullanılmayan giysileri gardıroba yerleştirirken.

"Seninle ne hakkında konuşmamı istiyorsun?" İçimdeki öfkeyi hâlâ hissedebiliyordum. Elinde olmasa bile. Sesini duymak bile beni öfkeliendiriyordu.

"Bu konuda konuşmak zorundayız. Sessiz kalamayız."

"Aile terapisi yapmak ister misiniz?"

"Bu bir başlangıç olabilir, evet. Buna hazır mısın?"

"Bir yabancının ve oğlunun önünde cinsel sorunlarımız hakkında konuşmak mı istiyorsun?"

"Ethan, tek sorunumuz bu değil."

"Ama en büyüğü. Ve artık denemenin bir anlamı yok."

"Tüm bunların ne anlama geldiğini anladığınızı sanmıyorum. Artık birbirimizle konuşmuyoruz, aklımızdan geçenleri paylaşmıyoruz. Bu bir ilişki için sağlıklı. Özellikle de bu kadar uzun süren bir evlilik için. Hayatımın geri kalanını senin yanında sessizce yaşayarak geçirmek istemiyorum."

"Sen böyle mi görüyorsun?"

"Benden uzaklaşıyormuşsun gibi bir his var içimde. Ama nereye gidersen git seni takip edemem."

"Belki de hiçbir yere gitmiyorumdur? Belki de hep gölün diğer tarafındaydım." Kulağa olması gerekenden çok daha belirsiz .

"Beni bilirsin, yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ben kolay bir adam değilim."

"Bunu biliyorum! Sana aşık olmamın nedenlerinden biri de buydu. Ama bir süredir senin için endişeleniyorum Ethan. Üzgün görünüyorsun, her zaman çok çabuk sinirleniyorsun. Mutlu değilsin."

Bir gömleği askının üzerine attım ve gürültüyle gardıroba yerleştirdim.

"Benim için endişelenme. Dorian'a göz kulak olsan iyi olur."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Sesindeki titremeden ona vurduğumu anlayabiliyordum. Bunu ben de istedim.

"Zaten başka bir D'si var. Böyle devam ederse yakında kimse ona yardım edemeyecek. Çocukta yapı eksikliği var."

"Çocuğun tek eksiği sevgi dolu bir baba!" diye karşı çıktı ve yarayı daha da derinleştirdi.

"Babam da beni sevmezdi, her gün döverdi. Ve ben de bir şey oldum. Aileme bir hayat kurmak için iki elimle savaştım. Peki karşılığında ne aldım? Minnettarlık mı? Hiçbir şey! İnsanlar sadece görünüşümü eleştiriyor. Size kalsa on yıldır terapi görüyor olurdum."

"Buna gerçekten inanıyor musun? Benim hakkımda bu kadar kötü mü düşünüyorsun?"

"Durum bu değil mi? Gerçekten her zaman istediğin adam ben miyim? Bir kez olsun dürüst ol Olivia. Senin gözünde ben yatakta bile iyi olmayan huysuz bir yalnızım."

"Seni öyle görmüyorum..."

"Ama belki de yapmalısın. O zaman nihayet doğru dürüst konuşabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?" Gözyaşlarının eşliğindeydi.

"Ben senin için doğru adam değilim."

Kendimi perişan hissetmeme rağmen bu sözleri söylemek iyi hissettirdi. Ama artık sessiz kalamazdım.

"Hiç sanmıyorum. Bence cinsel hayatımızı da etkileyecek kadar zihinsel sorunlarınız olması çok daha muhtemel. Beyninizde bir tıkanıklık varsa, o zaman çalışamayacağını okudum. Bu organik bir şey değil, eğer kendiniz üzerinde biraz daha çalışırsanız ..."

"Görüyor musunuz? Sorunu sen de fark ettin. Sorun bende. Benim erkeklik eksikliğim ilişkimizi zorluyor," dedim alaycı bir şekilde.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu bir eleştiri değil."

"Her zaman beni eleştiriyorsun!" Bu yıllardır düşündüğüm ama hiç söylemediğim bir şeydi.

"Niyetim bu değil, senin iyi olman benim için gerçekten önemli."

"Neden bu boş cümleleri kurmayı bırakmıyorsun? Sadece mutlu olmadığını kabul et."

Gözlerimle onu o kadar rahatsız ettim ki irkildi.

"Pekala o zaman! Tam olarak bilmek istiyorsan, tatmin olmadım. Ama sorun işe yaramaması değil, bununla nasıl başa çıktığın. Gerçekten yardım almanı isterdim."

"On yılda beş psikoloğa gittim!" diye hatırlattım ona.

"Herkesin farklı bir yaklaşımı vardı ama hiçbiri işe yaramadı."

"Belki de başka bir psikoloğu denemelisiniz, o zaman size yardımcı olabilir ve ..."

"Herkesin düşündüğü gibi mükemmel bir çift olmadığımızı kabul etmeliyiz."

"Ne alışıyorsun?" Gözlerinde yaşılar birikti.

"İhtiyacın olan şeyi sana veremem. Asla."

"Ama benim sekse değil, sana ihtiyacım var."

Ama ihtiyacım var!

"Ethan, tartışmamızı istemiyorum. Bu akşamı rahat bir şekilde bitirelim ve bu konuyu yarın tekrar konuşalım."

"Yapamam. Bunu düşünmeden duramıyorum."

"İşte tam da bu yüzden yapamazsın. Değiştiremeyeceğimiz şeyler hakkında çok fazla düşünüyorsun. Yaşamak ve tadını çıkarmak yerine."

"Yani her şey için ben suçluyum. Anladım."

"Neden ben ki? Suçlu ben değilim."

"Söylemesi kolay. Bunun bir parçası olduğun hiç aklına gelmedi mi?" Bu kadar dar görüşlü olduğuna inanamıyordum. "Bir seks hayatını yürütmek için iki kişi gerekir."

"Yapamayan ben değilim," diye açıklık getirdi. Artık o kadar sinirlenmişti ki kendini kontrol edemedi ve sonunda aklından geçenleri söyledi. "Bazen sadece senin tarafından alınmak istiyorum, tutku ve aşk dolu. Kollarına uzandığımda tüm stresimi unutmak istiyorum. Ama yapamıyorum çünkü sen yapamıyorsun!"

"O zaman neden bunu senin düzgün bir şekilde yapabilecek birini bulmuyorsun?" dedim.

Ne ima ettiğimi anladığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Ethan... I ..."

"Bu kadar yeter! Daha fazla dayanamayacağım!" Elimle havayı sildim. "İstedğin şeyi sana veremem. Sonunda bunu anladın, Olivia! Asla!"

"Ama Ethan... kastettiğim bu değildi. Bu mümkün..."

"Bu yalanı daha fazla yaşamak istiyor musun?"

"Ne... Yalan mı?"

"Aramızdaki işler hiçbir zaman olması gerektiği gibi yürümedi. Ayrılmamız daha iyi olabilir."

"Ethan, lütfen!" Koluma uzandı ama ona karşı koydum.

"Bunu düşünmem ve bundan sonra ofiste uyumam gerekecek."

"Ethan..."

"Ve bir terapist bulacağım, böylece bir gün öfke nöbetinde yanlışlıkla ailemi öldürmeyeceğim. İyi geceler."

SHAWN

Dbas sesleri tüm konuşmaları bastırıyordu. Parti tam bir başarıydı, her yerde insanlar bir arada oturuyor, içiyor ve kutlandı.

Ama bir şekilde kendimi boş hissediyordum. Sanki bir parçam eksikmiş gibi. Jamie bütün hafta sonu boyunca bana ulaşmamıştı. Pazar akşamı saat ondan hemen önceydi ve hala burada değildi. Yarın bir dersimiz daha vardı, hemen gelmeliydi.

Cat yanımda telaşlanarak, "Aman Tanrım, Shawn, işte orada," dedi.

Bakışlarını kapıya kadar takip ettim. Uzun boylu, zayıf, sarışın bir kadın eve girmişti. Gerçekten iyi görünüyordu, manken gibiydi.

"Bu o mu?" diye fısıldadım Cat'in kulağına.

Hevesle başını salladı ve utanmış görünüyordu.

"Henüz bir randevun olmadı mı?"

"Hayır. Bir şekilde onunla konuşacak cesareti kendimde bulamadım. Jamie'nin bu konuda bana yardımcı olabileceğini umuyordum."

"Bu konuda gerçekten çok iyi. Ama burada değil, o yüzden... Ben de seninle geliyorum."

"Bunu yapar mıydın?"

"Ama tabii ki. Eğer size herhangi bir şekilde yardımcı olacaksa."

Kutlama yapan kalabalığın arasından yavaşça ilerledik.

Sarışın kız ceketini yeni çıkarmıştı ve kalabalığın içinde tanıdık yüzler arıyordu. Bu iyi bir fırsattı.

"Hadi merhaba diyelim," dedim ve önden yürüdüm.

Cat arkamdan yakın takipteydi. Onun gerginliğini hissediyordum ve ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum.

"Hey, birbirinizi tanıyorsunuz, değil mi?"

"Hey Sally," diye selamladı Cat onu.

"Merhaba Cat, seni gördüğüme sevindim."

Birbirlerine baktıklarında havada bir çatırtı oldu.

"Ben bir bira daha alacağım," dedim ve onu yalnız bıraktım.

Kısa bir süre sonra yeni doldurulmuş bir fincanla döndüm ve durumu gözlemledim. Cat ve Sally komşu odaya doğru gidiyorlardı.

İyi gidiyor gibi görünüyor. Bu beni onlar adına mutlu ediyor.

Kalbim aniden daha hızlı atmaya başladı. Çünkü kapı başka bir ziyaretçiyi içeri almıştı. Geniş sırtışı göğsümü sıcak ve rahat hissettirdi.

Jamie. Nihayet.

Ona el salladım. Kendine bir bardak bira aldı ve yanıma geldi. Gözlerindeki heyecanlı ışıltı bana ona neden bakmadan duramadığımı hatırlattı. Yaşama sevinciyle dolup taşıyordu.

"Tanrım, Shawny, burada gerçekten bir şeyler ."

"Parti harika gidiyor. Tam zamanında geldiniz. Doğruluk mu cesaret mi oynamak istiyoruz."

"Ben yokum, hafta sonu yeterince yorucuydu." Köşedeki koltuğa doğru ilerledi ve hemen yere çöktü.

Onu takip ettim ve yere, yanına çömeldim. Çok şey yaşamış gibi görünüyordu.

"Nasıldı?"

"Düğün sıkıcıydı ama kiminle tanıştığıma inanamazsınız. O artık ailemin bir parçası sayılır."

Kim?" Hoş olmayan bir önsezi beni ele geçirdi.

"Prof Lawrence," dedi Jamie, genişçe sırtarak. "Karısı amcamın kız kardeşi. Buna inanabiliyor musunuz?"

"Gerçekten mi?" Bu inanılmazdı. Böyle bir tesadüf olamazdı. "Yani akraba mısınız?"

"Hayır, seni ahmak. Biz akraba değiliz. İkimiz de dışarıdan katıldık. Ortak bir kan bağımız yok."

"Bu gerçekten çok bariz olurdu."

Birasından büyük bir yudum aldı. "Bu haliyle gerçekten harikaydı. Sana söylüyorum, onu kırmaya çok yakınlım."

Dudaklarındaki zafer sırtışından hoşlanmamıştım. "Ne oldu?"

"Devam ettim. Ne düşünüyorsun? Paçayı kurtarmasına izin vermeyeceğim. Ne kadar kıvrırırsa kıvrırsın."

"Onunla birlikte değil miydin...?"

"Hayır! Ama ona ellerinizle ne kadar güzel şeyler yapabileceğinizi gösterdim."

"Ona mu yaptın?" diye kulağına tısladım.

"Evet. Oldukça hoşuna gittiğini söyleyebilirim."

"Sence bu bir işe yaradı mı? Bilmiyorum, nedense içimde her şeyin bizim için iyi bitmeyeceğine dair bir his var."

"Hemen telaşa kapılma. Her şey kontrolüm altında. Yakında eyalet sınavını geçeceğiz!"

Onun kesinliği beni biraz rahatlattı. Oraya gitmenin tam tersi bir etki yaratıp yaratmayacağından hâlâ emin olmasam da. En azından henüz bir mektup almamıştım. Yani Prof Lawrence henüz bizimle iletişime geçmemişti. Jamie'nin tavırlarını beğenmişe benziyordu.

"Onunla... birlikte olmayı mı planlıyorsun?"

Jamie omuzlarını silkti ve son yudumu da bitirdi.

"Yeni bir tane alacağım, sen de ister misin?"

"Evet, benim için de."

İnanılmaz derecede iyi bir ruh hali içinde olan Jamie, kalabalığın arasından dans ederek bira standına doğru ilerledi. Yol boyunca onu izledim. Bir adam ona yandan yaklaştı ve vücut diline bakılırsa onunla bir süre yalnız kalmak istedi. Ama Jamie reddetti ve geldi. Onda farklı bir şeyler vardı. Ama ne olduğunu anlayamıyordum. Tek bildiğim onu özlediğimdi. Kendime bile itiraf edemeyeceğim kadar çok.

Tekrar yanıma oturduğunda saçlarının kokusunun tadını çıkardım. Kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu, tıpkı bana kupayı uzatırken verdiği arsız göz kırpması gibi. Birden ona karşı bir şeyler hissettiğimi fark ettim. Arkadaşlığın ötesinde bir şey.

Hayır... Bu olmamalı.

"Hâlâ elimde video kanıtı yok," dedi Jamie suçlulukla.

"Her zaman orada ne yapıyorsun?"

"Sakin ol, duruma uygun olmalı. Ne de olsa fark etmemeli."

"Bu işi mümkün olduğunca çabuk gerekiyor.
Aksi takdirde her şey boşa gidecekti."

Başını salladı ama nedense hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Bu hoşuma gitmedi.

"Onunla çok fazla oyna. Lütfen aşırıya kaçma."

"İnanın bana, sandığınız kadar masum değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmek istemezsin."

Gerçekten bilmek istemediğimden emindim. Jamie her ne öğrendiyse, bu sadece canımı yakacaktı.

Siktir... Gerçekten umursuyorum.

Acilen konuyu değiştirmem gerekiyordu.

"Oldukça geç döndün. Düğün gerçekten o kadar uzun sürdü mü?" diye sordum ikinci fincanı neredeyse tek seferde boşaltırken.

"Hayır, amcama gitmem gerekti. Garajında bir şeylerle uğraşıyordu."

Uzaklara, sadece kendisinin ulaşabileceği bir noktaya baktı.

"Amcan Theodor'u tanımıyorum bile. Şimdiye kadar bana onun hakkında çok az şey anlattın."

Omuzlarını silkti. "Anlatacak pek bir şey yok. İyi ya da aşağılık biri olabilir. Öyle ya da böyle."

"Ama sizi finanse eden o değil mi? Eğitiminizi, dairenizi ve daha fazlasını?"

Tekrar omuzlarını silkti.

"Sana bu eğitimi verdiğine göre senden hoşlanıyor gibi görünüyor. Sadece ona sahip olduğunuz ve bunu karşılayabildiği için mutlu olun."

Jamie birden bana farklı baktı, biraz kızgındı.

"Ben de ona minnettarım. Ama bunu iyi bir insan olduğu için yapmıyor. Sadece herkese fakir bir çocuğu sokaktan kurtardığını söyleyebilmek için yapıyor. Bu hikaye ayağındaki peynir kadar eski."

"Ama öyle değil miydi? Açlıktan ölmeden hemen önce seni kurtardı."

"İşte böyle oldu. Beni evine aldı, benimle ilgilendi, beni yıkadı, bana yeni kıyafetler aldı ve yaşamaya devam edebilmem beni besledi."

"Peki bunu neden yaptı?"

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen bunu bir çocuğu sokaklardan kurtarmak için bir görev olarak görmüştür. Hikayeyi henüz duymamış olanlara anlatmaktan asla yorulmaz. Hafta sonu kaç kez anlattığını bilmek istemezsiniz. Bir noktada saymayı bıraktım."

"Ona biraz sert davranmıyor musun? En azından o senin iyi olduğundan emin olmaya çalışıyor."

Başını salladı ama nedense düşünceli görünüyordu.

"Biliyorsun, o iyi. Muhtemelen beni yanına aldığı için minnettar olmalıyım. Ama onu o kadar uzun süredir ve o kadar yoğun bir şekilde tanıyorum ki bazen sinirleniyorsunuz."

"Bunu çok iyi anlayabiliyorum. Ben de sık sık kardeşime karşı aynı hissediyorum.
Götün teki olabilir ama yine de onu seviyorum."

"Onun gibi bir şey."

"Bu arada, Cat'in şu anda bir randevusu var."

Jamie'nin gözleri büyüdü. "Sarışınla mı?"

"Hm. Onlarla konuşmaya yardım ettim. Sonra yan odada kayboldular. Bu bir saatten fazla zaman önceydi."

"Umalım da sadece konuşuyor olmasınlar. Sonuçta, her şeyin uyumlu olup olmadığını görmek zorundasınız."

"Şimdi de ilişki uzmanı mı oldun?"

"Sadece diyorum ki, bir ürünü asla satın almayın."

Gözlerimi devirdim çünkü bu da tipik bir Jamie repliğıydi.

"Evlenmek için bir kadın arıyor, Jamie. Seks en önemli şey değil."

"Ama hayatının en ateşli seksini yaparsan yardımı dokunabilir," dedi yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle.

"Peki ya insana uygun değilse?"

"O zaman bu kadar çok konuşma. Dostum, Shawny, romantizm olayını gerçekten bırakmalısın."

"Belki de bununla başlamalısın? Sevmek istemiyor musun?"
Kalbimin gürültülü atışını duymamasını umuyordum.

"Aşk mı? Bu da ne demek oluyor? Bana ne getirecek? Sadece acı getirmiyor mu?"

"Bu olabilir. Ama denemezseniz, size en iyi şansı getirip getirmeyeceğini asla bilemezsiniz."

Küçümseyerek homurdandı. "Biri yine kalbini kıracak, Shawny. Dikkatli ol ve onu hemen başkasına verme. Özellikle de onu hak etmeyen birine."

Aniden yüzüme çok yaklaştığında nefesimi tuttum. Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu, sonra ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Şaşkınlıkla arkasından bakakaldım.

Bu da böyle?

ETHAN

Siki buçuk dakika boyunca kapıda durdum ve saatime baktım. Zihnimde zamanı geri saydım.

50 saniye kaldı.

Her zaman zil çaldığında salona girerdim. Öğrencilerim buna alışmıştı ve bunu asla değiştirmezdin.

43 saniye.

Sütlü cam kapıdan salonun çoktan dolduğunu görebiliyordum. Bakışlarım sağ taraftaki bölüme kaydı. Belirli bir şey seçemeyecek kadar uzaktaydım ama en alt sıralardan birinde oturan birkaç kişi vardı.

O burada.

O olduğunu anlamak için onu görmeme bile gerek yoktu.

22 saniye.

Kalbimin bileğimde attığını hissedebiliyordum.

15 saniye ...

Bakışlarım pencereden tekrar konferans salonuna kaydı. Turner o gün koyu renk kıyafetler giymişti. Çarpıcı saç stili camdan bile görünüyordu.

9 ...

Yüzü zihnimde belirdi, maske gibi taktığı o gülümseme.

6 ...

Onu görmek istiyordum. Ve bu arzuyu içimde hissettiğim için kendimden nefret ediyordum.

2 ...

Zil çaldı. Kapıyı açtım ve konferans salonuna girdim. Pazartesi gününe göre oldukça doluydu. Hızlı adımlarla kürsüye doğru yürüdüm, kâğıtları çıkardım ve bugünün gündeminde hangi konunun olduğunu görmek için göz gezdirdim. Genelde hafta sonu için hazırlanırdım ama bu gerçekleşmemişti.

"İşlenmemiş konusunda yeni bir derse hoş geldiniz demek istiyorum. Hafta sonunun hala iliklerinize kadar işlediğinden emin olsam da, bu konu ikinci devlet sınavında da sizi bekleyeceği için not almanızı ve dikkatle dinlemenizi rica ediyorum."

Gözlerimi kürsüden kaldırdım ve kalabalığa baktım. Gözlerimle amfinin sol tarafını taradım, ortasından yukarı doğru çıktım ve sağ tarafına geri döndüm. En alttan beşinci sırada durdum ve notlarıma baktım.

Gözlerinin içine bakmamış olsam da varlığını çoktan fark etmiştim. Her zaman olduğu gibi Murphy ve Rupert ile aynı yerde oturuyordu.

"Azmettirme, komplo ve teşebbüs, *işlenmemiş suçlar* olarak kabul edilmektedir. *İşlenmemiş suçlar* ancak tamamlanmış bir suçla bağlantılı olarak işlenebilir. Komplo, iki veya daha fazla kişi arasında bir anlaşmayı içerir. veya daha fazla kişi arasında bir anlaşmayı, bir anlaşma yapma niyetini ve komplo anlaşmasının amacına ulaşma niyetini içerir ..."

O sabah beynimi ne kadar az kullandığımı açıkça fark ettim.

"Çoğu eyalette ayrıca suçun işlenmesine yönelik açık bir eylem de gerekmektedir. Tüm komplocular, diğer komplocular tarafından işlenen tüm suçlar için cezalandırılabilir... [eğer] suçları öngörülebilirse ve komployu ilerletmişlerse."

Nefes verdim ve alnımı ovuşturdum. Gözlerim ağrıyordu ama başım daha da çok ağrıyordu. Dün gece kesinlikle çok fazla şarap içmiştim. Ama bir faydası olmadı.

"Devam etmekte olan İngiliz *örfi hukuku* kapsamındaki en önemli suçlar şunlardır: Cinayet ... adam öldürme ... Adam kaçırma ... Tecavüz ..."

Bakışlarım yukarı doğru sıçradı.

Turner bana baktı. Bir an için sadece ben ve o varmışız gibi hissettim, ta ki dudakları bir gülümsemeye dönüşene kadar.

Boğazımı temizleyerek dosyalarım a baktım. "Hırsızlık, soygun, kundaklama..."

Sözler gözlerimin önünde bulanıklaştı. Ellerimi şarkıların üzerine sürdüm ve konsantre olmaya çalıştım. Ama kafamdaki görüntüler bunu daha da zorlaştırıyordu. Beni öpüyordu. Bakışlarımı tekrar kaldırıp gözleriyle buluştuğumda midemde bir fırtına koptu.

Her zamanki gibi bankta rahatça eğilmiş, bir bacağını dizinin koymuş ve başını eğerek bana bakıyordu. Dudaklarındaki gülümseme her zamanki gibi eğleniyordu.

Boğazımı temizleyerek belgelerime baktım. Konuyu tamamen kaybetmiştim, göz gezdirdim ve tekrar bulmaya çalıştım.

Kalabalığın fısıldaşmaları durumu daha da grotesk hale getiriyordu.

Konuyu tekrar bulduğumda, tüm duygularımı bir kenara ittim ve gerçeklere odaklandım. En azından yapabildiğim kadarıyla.

Ders o kadar ki sonunda teneffüs zili çaldığında rahatladım.

Öğrencilerin hışırıtısı ve mırıltısı bu Pazartesi günü rahatlatan bir sestir. Ben aslında sadece yine de o istiyordum.

kayboldu. Artık onun gözlerini üzerimde hissetmeye dayanamıyordum. Bir buçuk saat boyunca bir kez bile gözlerini kaçırmamıştı. Ben de istemediğim halde ona çok sık bakmışım.

Kendimi hayal kırıklığına uğratarak eşyalarımı topladım. Ellerim titriyordu, bu da beni daha da kötü hissettiriyordu. Duygularımı daha fazla saklamam mümkün değildi.

Kendini topla Ethan, diye içimden kendimi azarladım, tıpkı babamın her zaman yaptığı gibi. Ama bu da işe yaramadı. Turner'ın odadan çıktığını gördüğümde heyecanım damarlarımda dolaşmaya başladı. Bir daha arkasını dönmedi.

Sertçe yutkunarak çantamı aldım ve konferans salonundan çıktım.

Kısa bir süre sonra masamda oturmuş, ellerimi alnıma götürmüş, boşluğa bakıyordum. Aslında boş bloktaki sınavları düzeltmek istiyordum. Ama konsantrasyonum tamamen kaybolmuştu. Bu fakültedeki öğretim üyeliği kariyerim boyunca başıma hiç böyle bir şey gelmemişti.

Bunun da ötesinde, son bir saat içinde garip bir heyecan yaşadım. Bu iş için doğmuştum ve her zaman bu işte iyi olduğuma ve çok iyi olmadığım günlerde bile sağlam bir performans sergileyebileceğime dair onay almıştım. Benim duygularım öğrencilerimi ilgilendirmezdi. Bu yüzden her zaman diğer günler gibi bir gün geçirdiğime inanmalarına izin verdim - ta ki bugüne kadar. Tek bir öğretim bloğunda hiç bu kadar çok hata yapmamıştım. Daha önce hiçbir zaman ipliği bu kadar sık kaybetmemiş ve tekrar aramak zorunda kalmamıştım ki amfideki herkes bunu fark etti. Ve daha önce hiç bu kadar umutsuzca bir insana bakmamaya çalışmamıştım ve yine de bunu tekrar tekrar yaptım.

Ve hepsi Turner'ın suçuuydu. Sorunuma bir çözüm bulamamıştım. Onun kaydını sildirmeyi ne kadar sık düşünürsem düşüneyim. Aramızda olanlardan en ufak bir şekilde bahsedecek olursam, işimi kaybetme ihtimalim de o kadar yüksekti. Normal olduğumdan şüphelenilmesi riskini bile göze alamazdım. Turner'ı tehdit etmeye gerek yoktu. Beni avucunun içine almıştı. Yine de ,

bir çıkış yolu olmalıydı. Bir dava ne kadar kesin görünürse görünsün, her zaman tartışmanın bir yolu vardı. Sadece henüz bulamamıştım.

Yakında bizi ziyaret edecek olması da yardımcı olmuyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Birden aklıma bir fikir geldi.

"İşte fırsat bu." Bu toplantıyı, sorunumuzun bir çözümü olduğunu ona açıkça anlatmak için kullanmalıydım.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden kopardı.

"İçeri gelsene?"

anda kalbimin daha hızlı attığını hissettim.

Bu o mu?

Eğer oysa, hemen onunla konuşmak istedim.

Ama kapıdan içeri giren kızıl saçlar oldu.

"Prof Lawrence? Benim için bir dakikanız var mı?"

İç çekerek arkama yaslandım. "İçeri gelin, Bay Murphy."

"Çok teşekkür ederim Profesör. Sizi uzun süre tutmak istemiyorum. ... Ben sadece ..."

Sandalyeye beceriksizce oturdu.

Yorgun gözlerle ona baktım ve Turner ile onun tamamen farklı şeylerden yapıldığını ilk kez etmedim.

"Devlet ilgili," diye bitirdim, artık konudan sıkılmıştım.

", Profesör... Sizi gerçekten sıkamak istemiyorum ama sınavı tekrar yapmak benim için, bizim için çok önemli."

"Benden ne yapmamı istediğini biliyor musun?"

"Biliyorum Profesör. Ve zamanınızı boşa harcamaktan gerçekten nefret ediyorum. Ama ben ... ben benim benim için benim davranışım

Özür dilerim. Ben de neden bilmiyorum ..."

Daha fazla konuşmasına gerek olmadığını belirtmek için elimi kaldırdım. Zaten bunu çoktan unutmuştum. Arkadaşına kıyasla Murphy zararsızdı.

"Artık bu konu hakkında konuşmayalım. Derslerine konsantre olsan iyi olur."

"Mesele de bu, Profesör. Devlet sınavını geçmek için gerçekten çok şey öğrendim. Sadece anlamıyorum."

İç çekerek gözlüklerimi çıkardım. Parmaklarımı alnıma sürterek düşünmeye çalıştım. Ama düşüncelerime hakim olan tek şey oydu. Turner hep yanımdaydı.

"Sana inanıyorum Murphy. Yeteneğinizi ve iyi niyetinizi biliyorum. Eğer fırsat olursa, sınavınıza tekrar gireceğim."

Murphy boğuk bir çığlık attı. Sonra elini ağzına kapattı. Sadece hareketleri bile onun farklı olduğunu gösteriyordu.

"Teşekkür , Profesör. O halde artık huzur içinde uyuyabilirim."

"Ama çok fazla umutlanmayın. Bunun yerine, önünüzde ne olduğuna odaklanın."

"Yapacağım!"

"Güzel." Kapıya doğru bir el hareketi yaptım.

O ayrılırken, kendimi arkadaşı Turner'ı aramak için kapıya bakarken buldum. Onunla gelmemiştii.

Neden ?

Alnımı okşadım ama onun görüntüsü kaybolmadı. Daha da gerçek oldu.

"İyi misiniz, Profesör?"

Gözlerimi açtım ve Murphy'nin hâlâ orada durduğunu fark edince şok oldum. Arkasındaki koridor boştu.

"Hayır. Yani evet. Devam et."

Kapı kapanır kapanmaz ve Murphy yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz ona vurdu. Elim acıdan titredi. Ama Turner'ın görüntülerini yok etmeye yetmedi.

Neden ben? Bunu ne yaptım?

Pencereye koştum ve mavi gökyüzüne baktım. Güneş bile içimdeki karanlığı dağıtamıyordu. Yüzümü ısıttığında bile. İçimdeki şeytanlar yok olmadı.

Ama en kötüsü, bunu nasıl bitireceğimi hâlâ bilmiyor olmamdı. İçimde bunu istemeyen bir parça vardı. Ve bu yanımda geçen her saat ve onunla her görüşmemde daha da büyüyordu.

JAMIE

DNe yapıyorsun?" Shawn sanki az önce ona başka bir gezegenden geldiğimi söylemişim gibi baktı.

"Ailemi ziyaret ediyorum, profesörü değil," diye açıkladım, ikimiz de bunun doğru olmadığını bildiğimiz halde.

"Rahat bırak. Bana sınavlarımıza tekrar bakacağını söyledi. Buna gerek olmayabilir."

"Hey, onu baştan çıkarmayı falan planlamıyorum. Sadece teyzem ve ailesiyle bir masaya oturacağım, bir şeyler yiyeceğiz, biraz sohbet edeceğiz, belki küçük bir masa oyunu oynayacağız ve sonra yoluma gideceğim. Hepsi çok zararsız."

"Söylediklerine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu yüzünde tuhaf bir ifadeyle.

"Çoğunlukla evet."

"Yani tüm bunların doğru olmadığını kabul ediyorsunuz?"

Omuzlarımı silktim. Her şeyi bilmesine gerek yoktu. Kendime saklamayı tercih ettiğim bazı şeyler vardı.

"İstediğin yere git, nasıl olsa seni durduramam. Ama lütfen bana düşüncesizce bir şey yapmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Ona sarıldım çünkü üzgün yüzü bir şekilde beni etkiledi.

"Yakında döneceğim. İstersen sen de benimle gelebilirsin."

"Onsuz da yaparım. Hâlâ yapacak yeterince işim var."

"Ama çok fazla şey öğrenme. Bazen yaşamak zorundasın."

"Bir sorun olursa haber verin."

Yanağına bir öpücük kondurdum, çantamı aldım ve dairemizden ayrıldım.

New Haven'a doğru yaptığım yolculuk bir şekilde tuhaftı. Hafif rüzgârı bacaklarımda hissetmek hoştu ama bir şekilde vücudumda bir sorun vardı.

Sportif biriydim ve her gün formuma dikkat ederdim ama bisikletle yirmi dakika geçirdikten sonra kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

Gerçekten daha fazla antrenman yapmalıyım.

Kendimi yarı yarıya toparladıktan sonra etrafıma bakındım. Bu sokağa daha önce hiç gelmemiştim. Belli ki şehrin zengin mahallelerinden biriydi. Bir konak diğerini takip ediyordu. Ve Ethan'ın evi gerçekten bir şeydi. Üç katlıydı, üstü kapalı geniş bir verandası ve beyaz boyalı bir bahçe çiti vardı. Şişman arabasını zaten biliyordum.

Dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirdi. Bisikletimi kilitledim ve ön bahçeden eve doğru yürüdüm.

Bedenim hâlâ garip bir şekilde bitkin ve huzursuz hissediyordu. Göğsümdeki hızlı çarpıntı iyiye işaret değildi.

Bir an için geri dönmeyi düşündüm ama sonra zile bastım.

"Geliyorum!" dedi Olivia'nın melodik sesi. Kısa bir süre sonra kapıyı açtı.

"Jamie! Gelebilmen çok güzel!"

Ben daha bir şey söyleyemeden boynuma bile.
Bu yakınlık beni şaşırttı ama kucaklamasına karşılık verdim.

"Bir şey getirdim," dedim ve buraya gelirken aldığım küçük çiçek buketini ona uzattım.

"Bu çok hoş, ne kadar . İçeri buyurun."

Ayaklarım eşiğe değer değmez kendimi davetsiz misafir gibi hissettim. Ethan'ın evindeydim. Burası üniversitede olmadığı zamanlarda yaşadığı, uyuduğu ve dişlerini fırçaladığı yerd. Çok özeldi - benim standartlarıma göre fazla özeldi. Çünkü ondan önce hiçbir sevgilimi evinde ziyaret etmemiştim.

"Ayakkabılarını burada bırakabilirsin, ceketini asacağız." İnce kumaş ceketin altında oldukça dekolte bir elbise vardı.
Atlet.

Olivia'nın bakışları iyi eğitilmiş göğüs kaslarımda kısa bir süre sonra kolumdaki dövmelelere kaydı.

"İyi durumdasınız, çocuklar ayaklarınıza kapanıyor olmalı, değil mi?"

"Onun gibi bir şey." Nedense onunla bu konuda konuşurken kendimi rahatsız hissettim. Kendi bedenimde garip hissediyordum. Özellikle de oğlu sahneye çıktığında.

Düğünde birçok kişiden biriydi ve benim için çevresel bir fenomenden fazlası değildi, ama şimdi onun karşısında duruyordum. Ethan'ın gözlerine sahipti. Sadece bu bile kafamın karışması için yeterliydi.

Neyim var benim?

"Hey, daha önce tanışmıştık." Yumruğumu ona doğru uzattım, yumrukladı ve sonra sırtarak arkasını döndü. Benimle arkadaşlık kurmakla ilgilenmemesi iyi olmuştu. Durum zaten yeterince çılgıncaydı.

"Neden oturma odasına gelmiyorsun? Akşam yemeği henüz hazır değil."

Tereddütle ikisini yan odaya kadar takip ettim. Ev bir katalogdan fırlamış gibi görünüyordu. Duvarlarda soluk renkler, beyaz mobilyalar ve oldukça koyu ahşap bir zemin. Her şey düzenli ve temizdi. Neyse ki, aile fotoğrafları şeklinde biraz kişilik de vardı, aksi takdirde bir mobilya mağazasında duruyormuş gibi hissedebilirdim.

"Neden arkadaş edinmiyorsun, ben sadece masayı hazırlayacağım."

Olivia çoktan ortadan kaybolmuş, beni oğluyla baş başa bırakmıştı. Şimdi onu bir şekilde eğlendirmek zorunda olduğuma dair huzursuz bir his vardı içimde. Neyse ki cep telefonuyla o kadar meşguldü ki buna gerek kalmadı.

Onun yerine odaya baktım. Öncelikle şöminenin üzerindeki resimler dikkatimi çekti. Onları uzaktan zaten fark etmiştim ama yakından çok daha ilginçtiler. Ethan ve ailesinin farklı dönemlerdeki hallerini gösteriyorlardı. Hatta sadece Olivia ve onu gösteren, Dorian'ın olmadığı resimler bile vardı. Hâlâ çok gençtiler ve o kadar mutlu görünüyorlardı ki boğazımda bir yumru oluştu.

Yine de Ethan'ın yüzünden yıllar içinde nasıl değiştiğini görebiliyordunuz. Otuzlu yaşlarının başında hâlâ mutlu görünüyordu ama son birkaç fotoğrafta içindeki çalkantıyı o kadar net görebiliyordunuz ki yine yutkunmak zorunda kaldım.

Sesini duyduğumda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Dorian, lütfen cep telefonunu . Bir ziyaretçimiz var."

Başımı yavaşça yana çevirdim. Ethan, arkasında oğlunun kanepede uzandığı sehpanın yanında duruyordu. Bej rengi bir pantolon, kahverengi bir gömlek ve krem rengi bir yelek giymişti. Burnundaki gözlük eskisinden farklı görünüyordu. Ama ona daha az yakışmamışlardı.

"Merhaba, Profesör. Sizi gördüğüme sevindim."

Tek söyleyebildiği "Turner," oldu.

"Formaliteleri bırakın. Ne de olsa biz bir aileyiz! Birbirinize ilk isimlerinizle hitap edin," dedi Olivia, bisküvi ve içecek getirmişti.

"Bana uyar," dedim soğuk bakışlarına dayanamayarak. Beni kandıramazdı, beni görmek için sabırsızlanıyordu. Bedeni o kadar net konuşuyordu ki, neredeyse bir çığlık gibiydi.

"Yemek neredeyse hazır mı?" diye sordu mümkün olduğunca normal görünmek için elinden geleni yapan Ethan.

"Birkaç dakika daha. Neden o zamana kadar sohbet etmiyorsunuz?"

Ethan'ın da en az benim kadar gergin görünmesi nedense beni rahatlatmıştı. Bu durum onun için de garipti. Özellikle de yaşadıklarımızdan sonra. Bunu hiç düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Çünkü bende de

vardı. Çok sık.

"Cep telefonunla mı oynuyorsun yoksa arkadaşlarınla mı sohbet ediyorsun?" diye sordum Dorian'a ortamı biraz yumuşatmak için.

"Kumar oynarım."

"Ne olmuş yani?"

"Araba yarışı."

"Harika."

Bu konuşmanın sonuydu. Ethan'a baktığımda yüz ifadesi değişmişti. Bir şekilde daha yumuşak görünüyordu. Ama bu uzun sürmedi. İzlendiğini hissettiğinde, kalın bir buz tabakası daha giydi.

"Fazla kalmayacağım," dedim, çünkü her şey yolundaymış gibi davranmakta iyi değildim.

Kuşkusuz biraz oynamayı seviyordum ama bu bir şekilde çok daha ileri gitti. Hiç gitmek istemediğim bir yöne gitti.

Ethan'ın delici bakışlarına dayanmakta bile zorlanıyordum. Başka tarafa bakmak zorunda kalıyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. Çünkü ona her dönüp baktığımda çenesi daha da yukarı kalkıyordu. Gözleri daha da daraldı ve bakışları daha da karardı.

"Yemek hazır!" diye öyle yüksek sesle bağırdı ki Olivia, irkildim.

Bitişikteki yemek odasına ilk giren bendim. Arkamdan Dorian ve Ethan biraz uzaktan takip ettiler.

"Çok lezzetli görünüyor." Sebze güveci biraz dikkatsizce bir araya gibiydi. Ama ziyaret ettiğim için öyle olmak istemedim.

Tadı bok gibiydi.

Ama Olivia bana o kadar tatlı bakıyordu ki bunu yüzüne söyleyemedim.

Bunun yerine her şeyi yedim ve Ethan'ı tamamen görmezden gelerek ona ve üniversite hakkındaki sorularına odaklandım.

Her geçen dakika kendimi daha da rahatsız hissediyordum. Shawn'a buluşmayı dört gözle beklediğimi ve bunun bir sorun olmadığını söylemiştim. Ama bu bir yalandı. Olivia için üzüldüm, Dorian için üzüldüm ve en çok da Ethan için üzüldüm. Mükemmel bir dünya gibi davranıyorlardı ama gerçek şuydu ki onların ailesi de benimki kadar parçalanmıştı. Her yerdeki işaretleri tanıyordum.

Kocasına bakmamaya çalıştığında Olivia'nın gözlerinin seğirme şekliydi.

Öte yandan Dorian'ın umurunda bile değildi.

Ethan'dan başlamama gerek yok. Onun kaderi bu gezegendeki çoğu erkeğinkini aştı. Çünkü o eşcinseldi ve bunu kabul etmeye bir türlü cesaret edemiyordu. Önünde hâlâ çok uzun bir yol vardı ve bu yolu yürüyüp yürüyemeyeceğinden emin değildim.

"Masada ne kadar kötü bir atmosfer var," diye güldü Olivia ve bana bir içki daha doldurdu. "Söylesene Jamie, neden Ethan gibi bir avukat olmak istiyorsun?"

"Her şeyden önce profesör değil, avukat olmak istiyorum."

Olivia hevesle başını salladı ve beni dikkatle dinledi.

"Artık hikayemi biraz biliyorsunuz. Mesele şu ki, ben çocukken ailem sık sık zorluklarla karşılaşılıyordu. Ama avukat tutacak paraları yoktu. Bu yüzden bir tane tuttular. Babam mahkemeye çıkıp suçlandığında, savunma avukatı onun için hiçbir şey yapmadı çünkü ya ilgilenmiyordu ya da yeterince iyi değildi. Babam üç yıl hapis yattı. Annem için biz çocukları atlatmak oldukça zordu. Bir şekilde hallettik ama o zamanlar kendime daha iyisini yapabileceğimi söylüyordum. Aileme destek olmamı sağlayacak bir meslek öğrenmek istiyordum."

"Bence bu harika," dedi Olivia ve Ethan'dan onaylayan bir baş işareti aldı.

Bakışları değişmişti. Neredeyse meraklı görünüyordu.

"Yani bu mesleği insanlara yardım etmek için mi öğrenmek istiyorsun?"

"Evet ve dahası, bence bu siyah elbiseler oldukça havalı." Ethan usulca güldü. Başını iki yana salladı ve elindeki Tabaklar.

"Bence bu iyi bir iş. Para kazanabilir, bir hayat kurabilir ve yine de insanlara yardım edebilirsiniz. Aslında küçük yaşlardan beri istediğim her şey . Bağımsız olmak ve kendi başımın çaresine bakmak her zaman hayalim olmuştur."

Neden birdenbire bu kadar açık konuştuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama dürüstlüğüm iyi gidiyor gibiydi. En azından Olivia'yla, ama özellikle Ethan'la. Bakışlarındaki soğukluk tamamen eriyip gitmişti. Ona bakmayı kesmek için sürekli yemek yedim.

"Hoşuna gitmiş gibi görünüyor, değil mi? Al, ikinci bir porsiyon al."

Sebze güvecinin üçüncü porsiyonunu büyük bir çabayla yuttum. Neyse ki sonrasında kase boştu.

Rahatlamış bir şekilde ayağa kalktım ve sadece gitmeyi düşündüm.

"Jamie, bizi ziyaret etmen gerçekten çok hoş. Hemen tekrar bir araya gelmemiz gerekiyor. Çok fazla sorum var. Ama ben tatlıyı hazırlarken sen de ziyaretçimize evi gezdirir misin Ethan?" diye önerdi.

Art niyetli olmadığından emindim. Muhtemelen iyi geçinmemizi, hatta belki de arkadaş olmamızı istiyordu.

"Tamam o zaman." Ethan da en az benim kadar hevesli görünmüyordu.

Olivia'nın aramızda ne hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu bir yandan iyiydi, diğer yandan değildi.

Neden ki?" Ethan'ı evin içinde takip ederken kendime tekrar sordum.

Sadece sırtını görebiliyordum. Evle ilgili hiçbir şeyi fark etmedim. Onun yerine geniş omuzlarına, ince beline ve sıkı kıç yanaklarına baktım. Kokusu bütün zaman boyunca burnumda asılı kaldı çünkü önümde yakın yürüyordu.

Hayatımda ne zaman bu kadar heyecanlandığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama önümdeki dar ama uzun ahşap kapıyı açtığı anda kalbim küt küt atıyordu.

"Kütüphane," dedi ve beni içeri aldı.

Bu odanın onun için özel bir şey olduğunu hemen hissettim. Evin geri kalanından çok farklıydı. Üniversitedeki ofisinin tarzını hemen tanıdım.

Şaşkınlık içinde etrafıma bakındım. Şimdiye kadar girdiğim en güzel kütüphanelerden . İki kata yayılmıştı ve üst katında aşağıya bakabileceğiniz bir korkuluk vardı. Raflar, tıpkı amfisi gibi koyu renkli ahşaptı ve baştan aşağı kitaplarla doluydu. Çoğunun hukuk literatürü olduğundan emindim.

Bakışlarım bir kez daha Ethan'ın geniş omuzlarına takıldı. Onu sadece bir gömlek ve yelekle görmek yakışıklı vücudunun büyük bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Nasıl hissettiğini biliyordum ama onu tam olarak görmek istiyordum. Kesinlikle bir şekilde çalışıyor gibi görünüyordu.

Odada dolaşırken ona "Sadece referans kitapları mı yoksa romanlar da mı?" diye sordum.

Arkamda, kapının çarparak kapandığını duydum.

Arkamı döndüm ve onun kapıya yaslandığını gördüm.

Daha yeni yemek yemiş olmamıza rağmen gözlerinde açlık vardı. Tam olarak ne istediğini biliyordum ama yine de kendisiyle mücadele ediyor gibiydi.

Bunu durdurabileceğine gerçekten inanması ne kadar tatlı.

Bu daha önce hiç işe yaramamıştı. Tanıştığımızda bir tsunami gibiydik. Tüm nedenler silinip gitmişti. Yine de heyecanın bir şekilde yoluma çıktığını kabul etmek zorundaydım.

Ethan yarı kapalı gözlerle bana . Hâlâ etmiyordu. Ama ben hareket ettim ve odaya bakmaya devam ettim.

"Ev oldukça güzel. Dekor da beğendim," diye yalan söyledim, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordum.

Varolmayan cevabı beni gülümsetti. Yani kavga henüz bitmemişti.

"Yukarıda ne var?" Bakışlarım döner merdivene sabitlenmişti.

Bana hâlâ cevap vermeyince merdivenleri çıktım.

Ethan yukarıdan çok daha küçük görünüyordu. Ama gri gözlerindeki açgözlü bakışta hata yoktu. Pek bir şey eksik değildi.

Korkuluklara yaslandım ve ona baktım.

"Bunu sevdim. Buraya gerçekten dayanabilirsin."

Birden müzik sesi duyuldu. Bir uzaktan kumandaya basmış olmalıydı, çünkü dramatik koro şarkıları tüm odayı doldurdu.

Carmina Burana'dan *O Fortuna*'ya aşınaydım. Artan dram Ethan'ın içinde neler olup bittiğini çok iyi vurguluyordu.

O hâlâ olduğu yerde donup kalmış gibi görünürken ben etrafa bakmaya devam ettim. Üst kattaki raflar birbirine çok daha yakındı. Birbirlerinin etrafında açılı ve görünüşte düzensiz bir şekilde dolanıyorlardı. Oradan buradan bir şey aldım.

Kitabı çıkardım, sayfalarını karıştırdım ve parmaklarımı kapakların üzerinde gezdirdim.

Döner merdivendeki ani hızlı adımları kaçırmadım.

Sırtarak raftan bir kitap aldım ve açtım. Tam alt başlığı okuyacakken Ethan yanımda belirdi, kitabı elimden kaptı ve beni rafa çarptı.

"Dokunma ona," diye homurdandı, elleri yakamdaydı. Vücutlarımızın birbirine değmemesi için çok dikkatliydi.

"Merak etmeyin, ellerimi yıkadım."

Bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyordu. Çaresiz, açgözlü, savaşıyor.

"Sorun değil, yerine koyarım," dedim ve kitabı yerden aldım.

Ethan arkamda duruyordu ve yüksek sesle nefes aldığını duyabiliyordum. Ama bana tekrar dokunmaya cesaret edemedi. Çünkü bunun ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyordu. Kontrolünü tekrar kaybetmekten korkuyordu. İşte bu beni o kadar azdırmıştı ki, bir türlü bırakamıyordum.

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden cep telefonumu çıkardım, kamerayı açtım ve arkamı döndüğümde bir rafa koydum.

Ethan gözlerini kaçırdığı için fark etmemiş olabilir.

Ona doğru yürüdüm, yakasından tuttum ve kameranin yüzünü görebileceği şekilde onu çevirdim. Sonra kendimi vücuduna bastırdım ve onu öptüm.

Dondu kaldı ve beni üzerinden itmek istedi ama direnci öncekinden daha da hızlı azaldı. Elleri başımı kontrollü bir şekilde kavradı. Dili dudaklarımın arasından içeri girdi. Onu tatmak midemde garip bir çırpınma hissi uyandırdı.

Beni öylesine yoğun bir şekilde öptü ki ona daha da yaklaştım.

Onun güçlü ellerini, arkasındaki gücü ve arzuyu hissetmek beni erimiş tereyağı kadar yumuşak hissettirdi.

Öpüşleri sert, dili her zamanki gibi acımasızdı. Yine de bu sefer farklı hissettiriyordu. Bana çok daha yakındı, tutkusu beni koruyucu bir zırh gibi sarmıştı. Onun içine, onun inkâr dünyasına çekildim. O anda, kitaplığa yaslanmışken, ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedim. Bu haliyle iyi olduğunu. Onun için orada olacağımı. Ve onu öpmeden duramayacağımı.

Beni sarsarken gülümsedim. Sırtım rafa çarptı ama acı umurumda değildi. Tek hissettiğim Ethan'dı. Bana öyle bir çaresizlikle sarılmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordum.

Birden elleri pantolonumun üzerindeydi. Pantolonumu açtı, aşağı çekti ve kendi pantolonunu açtı.

Beni kaldırdığında iradesizdim, sadece bacaklarımı ona doladım, ellerimi omuzlarına doladım.

Nefes nefese, sikini anüsüme bastırdı. Yüzündeki acıyı görebiliyordum, içimde derinlere doğru iterken gözlerini şehvet karartıyordu. Bakışları içeri doğru kayarken, ağzından yıllarca saklanmış bir şey gibi rahatlama sızdı.

Sorun yok. Bırak içindekileri döksün.

Dudaklarıma doğru inledi, alnı derin bir şekilde kırıştı. O kadar içten bir sesteki ki onu öpmeden edemedim.

Çok yavaşça içimde hareket etti. Sırtım rafta bir aşağı bir yukarı kayıyor olsa da midemdeki mutlu çırpınışı artık görmezden gelemiyordum.

Ethan'ın dili ağzımın içine o kadar derinlemesine girdi ki nefesimi kesti. Boynuna sokuldum ve onu kendime doğru çektim, böylece birbirimize daha da yakınlaştık.

Onun büyük aletini içimde hissetmek, şimdiye kadar en güzel duygulardan biriydi. O kadar çabuk boşalmamasına rağmen

normalde sevdiğim şekilde hareket etti, mükemmeldi.

"Hoşuna gitti mi?" diye dudaklarıma mırıldanarak göğsümdeki karıncalanmayı daha da körükledi.

"Bayıldım," diye iç çekerek cevap verdim ve dudaklarını nazikçe öptüm.

Vücudundan bir sarsıntı geçti. Bir anda eli boğazıma yapıştı. Beni kendisinden uzak tuttu ve hareket etmeyi bıraktı.

Savaş hâlâ bitmemişti.

Sadece gülümsedim ve gözlerimle ona kendini tutmak zorunda olmadığını anlatmaya çalıştım. Benim için değil.

"Sorun yok," diye fısıldadım, ona doğru yaklaşırken.

Beni yere bıraktı, elleri hâlâ boynumdaydı. Bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru ilerledi. Varlığının her gözeneğinden öfke parlıyordu.

"Az önce ne dedin sen...?"

"O kadar önemli mi?" diye sordum bakışlarını tutarak.

Yüz ifadesi kızgınlıktan çaresizliğe ve tahrik olmuşluğa dönüştü. Alnını benimkine yaslayarak gözlerimin içine her zamankinden daha derin baktı.

"Bana ne yaptın?" Boynumdaki kavrama tekrar sıkılaştı.

"Yalnız değilim," diye boğuk bir sesle cevap verdim. Bacaklarımın arasında onun sertliğini hissedebiliyordum. Arzu, bir yanardağdaki lav gibi damarlarında kaynıyordu.

"Ama hoşuna gitmezse durabiliriz. Bana gitmemi söyle, gideceğim," dedim, derin bakışlarına karşılık vererek.

Tam arkamı dönecekken saçına uzandı, örgüyü çözdü ve beni tekrar kitaplığa bastırdı.

"Yani şimdiden pes mi ediyorsun?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Asla pes etmem," dedim kararlılıkla. "Asla."

"O zaman neden gitmek istiyorsun?"

Sözleri kalbimi yerinden oynattı. Ama hepsinden önemlisi, dudakları benimkilere öyle bir bağlılıkla bastırdı ki, duygu fırtınasına daha fazla dayanamadım. Bedenim arzuyla yanıyordu. Ama her şeyden önce, o anda konuşan kalbimdi.

Gitmeme izin verme.

"Arkanı dön," diye emretti ve ben de itaat ettim.

Alnını pahalı kitaplara yaslayıp, ellerini başımın yanına koyarak bacaklarımı ayırdı.

Sikimdeki açgözlü zonklama bana her şeyi unutturdu. Sadece onu içimde hissetmek istiyordum.

"Oldukça yaramazdın," diye derin sesi kulağıma yakın geliyordu.

"Evet, Profesör," diye sırtarak nefes aldım.

"Bunun için seni cezalandırmam gerekecek."

"Lütfen yapma."

Tam yanaklarımın arasına uzandı. Aramadan deliğimi buldu. Parmakları içime girerken tüm vücudumda açgözlülükle şimşekler çaktı.

"Bu iyi mi?" diye sordu seksi bir sesle.

"Oldukça iyi. Ama senin sakin kadar iyi değil," diye cevap verdim, zaten sabırsızlıktan hararetiydim.

"Onu istiyor musun?" Onun derin sesini duymak beni daha da azdırdı. Onu şimdiden çıkışımda hissedebiliyordum.

"Evet, daha fazla dayanamayana kadar sık beni," diye nefes nefese , artık duyularımı kontrol edemiyordum. Özellikle de parmakları içimde, gözlerimin önünde yıldızların patlamasına neden olan bir noktaya dokunduğunda. Hatasız bir şekilde o noktaya sürtünürken inledim.

"Peki ya bu?" diye kulağıma o kadar yakın fısıldadı ki tüylerim diken diken oldu.

"Bu da iyi bir şey," diye mırıldandım.

Ensemdeki saçları okşadı ve ısırdı.

Aynı anda içime girdiği için dişlerimi sıkarak uludum. İçimdeki acı noktayı sıyırdı ve boğazımdan parlak bir inilti çıkardı.

Arka planda koro dramatik bir nakarat söylüyordu.

Ethan'ın hızı o kadar çılgıncaydı ki kendimi duvara yaslamakta zorlanıyordum. Her hareketi dizginlenemez bir tutkuyla doluydu. Onda sevdiğim şey buydu.

"Sert mi istiyorsun, Jamie?"

"Evet!" diye inledim ve kısa bir süre sonra kalçalarımı sıkıca kavradığını hissettim.

Ben çığlık atana kadar kendini içime soktu.

Eli ağzımın üzerindeydi ama bu içimdeki duyguyu yok edemedi. Yere yığılmamak için tüm gücüne ihtiyacım vardı.

Ethan ikimiz de terden sıırıslıklam olana kadar beni becerdi. İki kez boşaldım ve gücünü kaybettiğini hissettiğimde üçüncü kez boşalacaktım.

Eli sikimin etrafına dolandı. Birkaç kez daha içime girerken bana bunu yaptı.

Bitkin bir iniltiyle aynı anda boşaldık. O beni ağzına kadar doldururken ben fişkırdım.

Sonunda elini ağzımdan çektiğinde zorlukla nefes alabiliyordum. Rafa yaslandım, nefes nefese kalmıştım.

Ethan da aynısını yaptı.

Bir an için birbirimize baktık, nefes nefese kalmıştık. Sonra mantık yavaşça geri geldi ve ruh hali aniden değişti.

Ethan o kadar çabuk giyindi ki bir Şey söylemeye firsatım olmadı. oktan merdivenlere çıkmış ve görüş alanımdan çıkmıştı.

Orkestra hâlâ tüm kütüphaneyi ınlatıyordu. Kesinlikle sesimizi bastırarak kadar yüksekti. Yine de çok ileri gittiğimizi biliyordum. Burası sadece onun evi değildi, karısı ve oğlu da evdeydi. Bunu istememiştim.

Cep telefonumu aldım, pantolonumu giydim ve saçımı arkadan bağladım.

Döner merdivenlerde neredeyse kayıyordum. O kadar gergindim ki hâlâ çok ateŐliydim.

Buradan çıkmam lazım.

Geceyi acilen sonlandırmamın vakti gelmişti.

Ethan beni kapıda durdurdu, eli n kolumdaydı.

"Tek kelime etme."

ETHAN

K Tek endişem, kimsenin beni ."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. O kadar içten görünüyordu ki ona inanmadan edemedim.

Özellikle de gözlerindeki o bakışla. Tam olarak yorumlayamasam da kötü bir şey peşinde olmadığından emindim. O da en az benim kadar zevk almış görünüyordu.

"Geri dönmeliyiz."

Önündeki kapının kilidini açtığımda Jamie başıyla onayladı. Müziği durdurdum çünkü artık buna gerek yoktu. Evimizde, oğlumuzun önünde karıma bu şekilde ihanet için kendimi kötü hissediyordum. Utanç duygumun önüne geçilemezdi. Ama yine de içimde başka bir duygu vardı. Jamie onu tetiklemişti ve gözlerine her baktığımda yeniden alevleniyordu.

Koridorda yürürken yüksek sesle, "Ev gerçekten çok güzel," dedi. "Gerçekten krallar gibi yaşıyorsunuz."

"Zor bir işti ve kimsenin kucağına düşmedi," dedim.

"Tamamen hak ettiğini söyleyebilirim."

Birlikte yaşam alanına girdik.

"Ona her şeyi gösterdin mi?" diye sordu elmalı turtayı yeni getirmiş olan Olivia.

Jamie, "Bu kesinlikle nefis kokuyor," dedi ve kanepede Dorian'ın yanına oturdu.

Koltuğuma oturdum ve Olivia'nın bana bir dilim servis etmesine izin verdim.

Hepimiz pastayı yerken, "Tadı gerçekten harika," dedim onaylayarak. Nedense o gün her şeyin tadı güzeldi.

Aslında acayip bir durumdu ama kendimi olması gerektiği kadar kötü hissetmedim.

"O halde gitmeliyim. Seninle kalmak gerçekten güzeldi." Jamie kalkmak üzereydi.

Şimdiden gitmek mi istiyor?

Onun artık etrafımda olmayacağı fikri bana garip bir his veriyordu.

"Gerçekten gitmek zorunda mısın?" diye sordu o anda minnettar olduğum Olivia. "Küçük bir masa oyunu oynayalım mı?" Masanın üzerinde duran kutuyu işaret etti.

Jamie gözlerimin içine bakarak, "Bilmiyorum," dedi.

Onunkinde beni gülümseten bir belirsizlik okudum.

Yanaklarının nasıl kızardığını fark ederek, "Muhtemelen bir oyunda hayatta kalırsın," dedim.

Utangaçlık ona çok yakışıyor...

"Tamam, ama aslında sadece bir oyun." Tekrar oturdu, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve gözle görülür bir şekilde nefes verdi. Aslında biraz gergin görünüyordu.

Yani sonuçta duyguları olan bir insan.

Nedenini bilmiyordum ama bu fikir hoşuma . Hem de .

Oyun boyunca onu çok yakından izledim. Tahtadaki taşları hareket ettirini, bazılarını gerginlikle çizini; bir tutam saçını kulağının arkasına doğru fırçalayışını, ancak kısa bir süre sonra tekrar öne düşüp yanağını gıdıklayışını; bakışlarımdan kaçınışını ve utangaç bir şekilde gülümseyişini.

Bir erkeğin ne kadar güzel olup olamayacağını hiç düşünmemiştim. Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Jamie çok çekiciydi. Ve onu bu hale getiren sadece elmacık kemikleri ve muzip gülümsemesi değildi. Gözlerindeki o ışıltı, umut vaat eden kaçamak bakışları, ne yapacağını bilemediğinde ellerini yoğurma şekli, gözlerimin içine baktıktan hemen sonraki o mahcup sırtışıydı.

"Ethan? Yine senin sıran," diye hatırlattı Olivia ve beni tekrar tahtanın üzerine çekti.

"Yine mi?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Dorian eğlenerek homurdandı. Aptal rolü yapmamdan hoşlanıyordu. Kendini daha az kötü hissetmesini sağladığı için olduğunu tahmin ediyordum. Bir üniversite profesörünün oğlu olarak işi hiç de kolay değildi. Benim beklentilerimi karşılamak onun için en zor şeydi. Bunu şimdi anladım.

"Tamam o zaman." Zarları attım. "Sekiz," dedim şakacı ve esprili bir tonda.

Ben tahtadaki taşı abartılı bir şekilde hareket ettirirken masadaki herkes kıkırdadı.

"Opera Meydanı," dedim alanda dururken. "Bunları satın almayı çok isterim!"

Dorian bunu söyleme şeklime güldü. Bazen biraz komik olabiliyordum.

"Zaten benim olması çok kötü," dedi Jamie bana sırıtarak. Elinde sokağın haritasını tutuyordu.

Dilimi tıkırdattım. "O zaman sanırım devam etmem gerekecek." Taşı bir sonraki kareye taşıyormuş gibi yaptım.

Jamie yıldırım hızıyla tepki verdi ve elini benimkinin üzerine koydu. Dokunuş garip bir karıncalanma hissine neden oldu.

"Unut bunu, gitmene izin vermeyeceğim."

Gülümsemesine karşılık verdim ve figürü tekrar opera meydanına taşıdım.

"Zaten üç kırmızı yola da sahip olduğum için, kira iki katı fiyatına." Jamie muzaffer bir edayla diğer iki kartı aldı.

"İki katı fiyat mı?" diye sordum gruba eleştirel bir tavırla. Olivia ve Dorian hevesle başlarını salladılar. "Bu çok fahiş bir fiyat."

Önümdeki masada duran oyun parasına baktım. Durum iyi görünmüyordu, şimdiye kadar bu oyunda iyiden çok kötü oynamıştım.

"Ödemelisin baba!" diye bağırdı Dorian, Jamie'ye sırtarak.

"Sanırım başka seçeneğim yok. Ne kadar ?"

"\$820."

"Opera meydanına kısa bir ziyaret için bu kadar mı?" Şakacı bir şekilde homurdandım.

"Ziyaret kısa sürmüş olsa da umarım hoşunuza gitmiştir."

Paramı sayarken yüzümde onun gülümsemesini hissettim.

"Bu fiyatlarla bir daha gelmem," dedim parayı uzatırken.

"Göreceğiz," dedi bana göz kırparak ve sonra diğerlerine döndü. "Zarları ne kadar kötü atarsa atsın, geri dönecektir."

Olivia ve Dorian güldüler. Ben de onlarla birlikte gülmekten kendimi alamadım. Bu oyunun sadece bir oyun olmadığını bilmeme rağmen. Uzun zamandır hiç eğlenmediğim kadar eğleniyordum.

Jamie'yle kapıya doğru yürürken Olivia, "Bu gerçekten komikti," dedi. "Bunu kesinlikle tekrar yapmalıyız."

Ceketini giyerken gülümseyerek "Gerçekten ," dedi.

Bakışlarım onun düzgün göğüs kaslarına takıldı. Gümlek vücudunda o kadar bol duruyordu ki, aslında her yerini görebiliyordunuz.

"Ama şimdi gerçekten gitmem gerekiyor, yoksa yarın gidemeyeceğim. Ve Prof Lawrence geç kalırsan gerçekten çok katıdır."

Olivia kıkırdadı ve bana eğlenerek baktı. "Evet, gerçekten de öyle olabiliyor. Fazla uyumamak için hemen yatağa gitmelisin. Bekle, biraz kek hazırladım. Hemen getiriyorum."

Olivia'nın duyamayacağı bir yere gelmesini bekledim ve sonra Jamie'ye yaklaştım.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

" için?" Gözlerinde bir pırıltıyla bana baktı.

"Çok güzel bir akşamdı."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ona, beni bir şekilde parmağında oynatabileceğine dair umutlanmaması gerektiğini söylemenin tam sırası biliyordum. Ama doğru değilse bunu nasıl söyleyebilirdim? Onu özleyeceğimi biliyordum.

Sol elim kıpırdadı. Ona dokunmayı düşündüm ama vazgeçtim - tam zamanında, çünkü Olivia geri dönmüştü.

"Burada, arkadaşlarına vermek için yeterince parça var. Ya da erkek arkadaşına?" Son cümleyi o kadar abartılı söyledi ki herkes anladı.

"Gerçekten biri var," diye itiraf etti Jamie. Sözleri göğsümde küçük bıçak darbelerine neden oldu.

"Oh, bence bu çok hoş. Sizin öğrencilerinizden biri mi?"

"Pek sayılmaz. Ama o da üniversitede okuyor."

Bana bakışı o kadar netti ki gülümsemekten kendimi alamadım. Fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

mutlu olduğumu söyledim.

"O zaman elmalı turtamla onu kesinlikle kazanabilirsin. Sen çok iyi bir çocuksun, senin için gerçekten harika bir erkek istiyorum. Değil mi Ethan?"

"Evet," diye cevap verdim ve gerçekten ciddiye dim.

Jamie'nin göz kamaştırıcı şakalarının ve küstahlığının ardında gerçekten de hedefleri, mizahı ve ancak onu daha yakından tanıdığınızda fark edebileceğiniz nazik bir özü olan harika bir genç adam vardı.

"Sizinle olmak gerçekten çok güzeldi. Akşam, yemek, tur ve oyun için teşekkür ederim. Gerçekten çok eğlendim."

Jamie evden Olivier, "Çabuk dön!" diye seslendi.

Bana son bir kez gülümsedi, sonra silueti bahçe çitinin arkasında kayboldu. Bu evi bir anlığına aydınlatan güneşi de beraberinde götürerek gitmişti.

SHAWN

I Sana söylüyorum, seninle düşündüğünden daha fazla ilgileniyor. Sen her zaman kendini kör ediyorsun."

"Bunu söylemek çok kolay." Cat'in duyguları her geçen dakika mutluluktan çaresizliğe dönüşüyordu.

"O zaman neden hala beni aramadı?"

"Parti sadece dört gün önceydi. Çoktan iletişime geçmiştir. Ya da Jamie?"

Jamie kanepeye uzanmış cep telefonuna bakıyordu. Saatlerdir başka bir şey yapmamıştı. Ama kimseyle mesajlaşıyor gibi görünmüyordu, çünkü parmakları hareket etmiyordu.

"Eğer senden hoşlanıyorsa, seninle temasa geçecektir," diye mırıldandı ve sonra tekrar kendisiyle meşgul oldu.

"Belki de ona doğru bir adım daha atmam gerekmez mi?"

"Ben olsam bekler ve görürdüm," diye önerdim ona.

"Onu bir daha gördüğünde öp!" Jamie'nin güzel tavsiyesiydi.

"Bunu yapamam! Lezbiyen olup olmadığını bile bilmiyorum. Şu ana kadar bana gönderdiği sinyaller bir şekilde muğlaktı."

"İşte bu yüzden onu öp, o zaman anlarsın."

Jamie'nin yorumu karşısında sadece başımı sallayabildim. Her ne kadar deneyimlerine dayanarak konuşuyor olsa da, bu yöntemi fazla müdahaleci bulmuştum. Ne de olsa Cat o değildi. Sağlam, dürüst, fizikselliğin ötesine geçen bir şeyler arıyordu.

Bakışlarım Jamie'ye takıldı. Çok odaklanmış ve bir şekilde dalgın görünüyordu. Onun bu düşünceli yanını seviyordum. Onda zaten sevdiğim her şeye ek olarak.

Bir kez daha ona karşı ne kadar çok şey hissettiğimi fark ettim. Bir arkadaşlık için iyi olandan çok daha fazlasını. Karşılık vermeyeceği düşüncesi bana acı veriyordu.

Kes şunu, Shawn. Seni sadece iyi bir arkadaş olarak görüyor.

"Onlarla kampüste karşılaştığımda ne yapacağım? Yanına mı gideyim? Yoksa onun bana gelmesini mi bekleyeyim?"

Cat için üzıldüm. Aşk konusunda o da en az benim kadar güvensiz görünüyordu.

"Bilmiyorum. En iyisi sana gelmesine izin vermek. Değil mi Jamie?"

"Cevap ver. Beklemek durumu daha iyi hale getirmeyecek." Bu çok açıktı.

"Hâlâ bunu düşünebilirsin. Belki o sana ulaşır ve tüm endişelerin yok olup gider." Kesinlikle öyle olmasını dilerdim.

Cat iyi kalpli bir insandı ve en büyük mutluluktan başka bir şeyi hak etmiyordu. Yaşlılığına kadar sürecektir bir ilişki hayali vardı. Bu fikir bizim zamanımız için kulağa çok romantik gelse de, ben de tam olarak onunla aynı şekilde görüyordum. Temelde, hayatımın erkeğini bulmaktan başka bir şey istemiyordum.

Bakışlarım otomatik olarak Jamie'ye kaydı. Gülümsüyordu ve hâlâ cep telefonuna bakıyordu. Baktığı şey güzel bir şey olmalıydı. Yanına gittim ve oturdum.

" neye bakıyorsun?"

Cep telefonuna bakmaya çalıştığımda onu kaldırdı.

"Önemli bir şey değil."

Bunun doğru olmadığından emindim. Ama onu zorlamak istemedim. Bana söylemek isterse, kendi isteğiyle gelirdi. Belki de sadece birkaç kedi videosu izlemişti. Yine viral oluyorlardı.

"Koşuya çıkalım mı?" diye sordum, çünkü hâlâ biraz dalgın görünüyordu.

"Gelmek ister misin?"

Omuzlarımı silktim. "Neden bir ki? Belki de o kadar da kötü değildir."

Dudaklarındaki gülümseme doğrudan kalbime gitti.

"En iyi karar."

En sondaydım. Jamie tam bir köle sürücüydü, çünkü beni yavaşça yukarı çıkarmak yerine, lisede bile başaramadığım bir tempoda yarım saat boyunca benimle birlikte koşmuştu.

Korkuluklara yaslandığımda ciğerlerim ıslık çaldı.

Dünya etrafımda dönerken, "Başım dönüyor," dedim. Kesinlikle hiç gücüm kalmamıştı.

"Seninle gurur duyuyorum Shawny." Kolunu omuzlarıma doladı ve bana sarıldı. İkimizin de terden sıırıslık olmuş olması umurumda değildi. Onu hissetmek, koklamak, saçlarını yanağımda hissetmek beni mutlu ediyordu.

"Birazdan duşa girecek miyiz?" diye sordum, art niyetsiz değildi.

"Birlikte mi?" Sırıttı ve saçımı okşadı, "Bana uyar."

O kadar yorgundum ki yanaklarımdaki allık bile fark edilmiyordu. Benim standartlarıma göre, çoktan çok ileri gitmiştim. Daha fazla beklemek istemiyordum. Nasıl olsa doğru zaman asla gelmeyecekti.

Ona söylemek zorundaydım. Bu şekilde devam edemezdim. Sürekli onun etrafında olup da ona sahip olamamak işkence gibiydi.

"İlk kalkan sıcak suyu alır!" Jamie beni dürttü ve sonra kaçtı.

Merdivenleri çıkarken hâlâ nefes nefese kalmıştım ki o çoktan kapıya gelmişti. "Bu hiç adil değil! Sen benden çok daha iyi eğitimlisin."

Soğuk suyla idare etmek zorunda kaldım ve zamanı yine posta kutusuna gitmek için kullandım.

Artık bunu günde üç kez yapıyordum çünkü hala korku içinde yaşıyordum. Kayıt silme mektubu, hayalini kurmayı bırakamadığım bir şeydi.

Kutuyu açtığımda kalbim neredeyse duracaktı. İçinde sarı kırtasiye kağıdına yazılmış iki mektup vardı.

Lütfen, lütfen bunun doğru olmasına izin verme.

Onu çıkarırken ellerim titriyordu. Gönderene bakarken etrafımdaki her şey dönüyordu. Üniversiteden, dekandan gelmişlerdi.

"Oh Tanrım. İşimiz bitti."

Jamie'yi aramak istedim ama muhtemelen çoktan bizim dairenin üst katındaydı.

Son gücümle kendimi merdivenlerden yukarı sürükledim. Düşüncelerim çılgınca oradan oraya sıçırıyordu.

Neyle yaşamalıyız? Şimdi ne yapmalıyız? Diploma programını tekrar yapamam. Onun yerine ne yapmalıyım?

"Kazanan!" diye duyurdu Jamie nihayet mutfağa ulaştığımda. Çoktan yarı soyunmuş ve sıırıtmaya başlamıştı.

Söyleyebildiğim tek şey "Postala," oldu ve mektubunu ona uzattım.

İyi niyeti anında yok oldu. Ben kendiminkini açarken o da aceleyle kendininkini açtı. Zaten bir önemi yoktu. Çıkmıştık.

Gözlerim ilk satırları tekrar gözden geçirdi.
Ama beynim ne dediğini anlamadı.

"Başardık!" diye bağırdı Jamie, elini ağzına kapatarak. "Geçtik!"

Ağzım açık bir şekilde ona baktım ve sonra ilk birkaç satırı tekrar okudum.

Sevgili Bay Murphy,

Hukuk Bölümü komitesi, 1. devlet sınavı için sınav belgelerinizi rastgele örnekleme için göndermeye karar vermiştir. Dikkatli bir değerlendirmeden sonra, işaretlemede bir hata olduğu sonucuna vardık. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür diler ve ilk devlet sınavını geçtiğinizi bildirmekten memnuniyet duyarız.

Oturmak zorundaydım, yoksa hemen düşebilirdim.

"Geçtik..." Hala inanamıyordum.
Yaşanan onca şeyden sonra, bu bir mucizeydi.

"Bu inanılmaz. Bunu beklemiyordum," diye itiraf etti Jamie, en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu.

Uzun zamandır profesörün fikrini değiştirmek için her şeyi denemiştik. Ve şimdi işe yaramıştı.

". Normal şekilde devam edebiliriz." Jamie
rahatlayarak gülümsedi.

"Bu kutlamak için bir sebep!"

"Ama ne olmuş yani?"

Jamie dolaplardan içkileri çıkarmaya başlamıştı bile. Normalde kulüplere gitmeyi severdik ama o gün evde kaldık.

"Çatıya çıkın, Avukat Bey!" Jamie güldü ve şakacı bir şekilde popoma tokat attı.

Nefes nefese kaldığımı tamamen unuttum ve merdivenden yukarı .

Güldük, daireler çizdik, dans ettik ve tezahürat yaptık. Bekçi gelip bizi alsın, fark etmezdi. Çünkü geçmiştik! Bundan sonra her şey daha kolay olacaktı.

"Sen bir dahisin!" dedim ona, sigarasından bana biraz verirken. "Gerçekten başardın."

"Sana söyledim, bunu yapabilirim." Gülümsedi ama gözlerinde kalbimi eriten bir şey vardı.

"Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Jamie kolunu bana doladı. "Sadece orada ol ve olduğun gibi kal. Sana hâlâ ihtiyacım olacak."

Sözleri göğsümü sızlattı. "Seni terk etmeyeceğim, merak etme. Ne olursa olsun, senin yanında kalacağım."

Kaşları birbirine yaklaştı çünkü ne ima ettiğimi anlayamamıştı.

"Her şey yoluna girecek. Doğru yoldayız." Yüzüne yaklaştım. Dudakları o kadar baştan çıkarıcı görünüyordu ki kendime engel olamadım.

Başını başka yöne çevirmedi, sadece parlayan gözlerle bana baktı ve muzipçe sırıttı. "Neyin peşindesin, Shawny?"

"Sadece bir şey denemek istiyorum."

Dudaklarına dokunduğumda beni kendisinden uzaklaştırdı. Zil zurna sarhoş olmasına rağmen beni geri çevirmişti.

"Neden ?"

"Sen delisin."

Hayır, ben seni seviyorum. Ve sen de beni seveceksin. bir gün.

ETHAN

DBugünlük bu kadar. İyi bir hafta sonu geçirin. Gelecek Salı görüşmek üzere," diye bağırdım hafta sonunun son kursuna veda ederken.

Gün.

Öğrencilerim konferans salonunu terk etmek için acele ettiler.

Evrak çantamı alıp her şeyi kilitlemeden önce tahtayı sildim.

Hafta sonu yaklaşıyordu ve öğrencilerimin olmadığı, onun olmadığı bir zaman dilimi de beraberinde geliyordu.

Çarşamba akşamı yapılan aile toplantısından bu yana Jamie'yi sadece öylesine görmüştüm. Öğrencilerimle genellikle koridorlarda konuşmazdım. Sadece dersler sırasında ve kimsenin geçmediği belli bir mesafe vardı. En azından herkesin içinde.

Onunla uğraşmak zorunda kalmamak bana çok yardımcı oldu, çünkü artık gerçeği saklayamayacağımdan korkuyordum. Jamie, hangi fırtına onu uzaklaştırmaya çalışırsa çalışsın düşüncelerime yapıştı. O hep oradaydı, benimleydi. Ve onun hakkında daha çok şey öğrendikçe, onunla aramdaki bağ daha da yakınlaştı. Hiç böyle bir niyetim olmamasına rağmen, onu davet etmeyi düşündüm. Kahve içip geleceği hakkında sohbet etmeyi, belki bir yürüyüşe çıkmayı ya da ailemle bir masa oyunu gecesi yapmayı. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum ama yine de bir umut hissettim. Bu özlemin farkında olmasam da daha fazlasını istiyordum.

Anlayabiliyordum, beni ileriye götürdü ve günümü bitirdiği gibi başlattı.

Sterling Hukuk Binası'nın koridorlarında yavaş bir tempoda yürüdüm. Beni dikkatle inceleyen birkaç öğrenciye rastladım. Sessiz fısıltılar ve tıslamalar beni hep takip ediyordu. konuşacak, gülecek ve sırlarını paylaşacak çok şeyleri vardı. O dönemi çoktan geride bırakmıştım ama öğrencilerime anlayış gösterdim ve bunu kişisel algılamadım.

"Bu gerçekten harika," dediğini duydum genç bir kadının yanımdan geçerken. Ben yoluma devam ettikten sonra bile gözleri beni takip etti.

Kapalı kapılar ardında genç bir adam "Bu o değil, değil mi?" diye sordu.

"Evet, sana söylüyorum. Bu o!"

Bir şeyler olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum. Çünkü gözler beni tüm bina boyunca çıkışa kadar takip etti.

Dışarı çıktığımda çok daha fazlası vardı.

Üniversite çapında tanınıyordum. Ama bu tür fısıltılar daha önce hiç peşimi bırakmamıştı. Sadece bir kez ...

Hayır, geçti. Sadece hafta boyunca çok yoruldum.

Saate baktım ve saatin altıdan biraz önce olduğunu fark ettim. Olivia muhtemelen çoktan akşam yemeğini hazırlıyordu.

Evrak çantamı kolumun altına sıkıştırdım ve merdivenlerden aşağı koştum. Kampüste hâlâ çok sayıda öğrenci vardı ve beni görür görmez gözleri beni takip ediyordu.

"Prof Lawrence?" Lacivert takım elbiseli, iri yarı bir beyefendi aniden önümde dikildi.

"Dean Johnson?"

"Lütfen ofisime kadar bana eşlik edin."

Önce gitmesine izin verdim ve onu binaya kadar takip ettim.

Yol boyunca, hafta sonundan hemen önce neden hala beni bulmaya çalıştığına dair aklımdaki tüm olasılıkları gözden geçirmeye çalıştım.

ofisine.

"Neden oturmuyorsun?"

İsteğini yerine getirdim, ama endişelenmeye devam etmeden değil.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Biliyor musunuz Prof Lawrence, bunu söylemek benim için gerçekten çok zor.

Siz Hukuk Fakültesi'nin yol gösterici yıldızısınız."

İltifatını minnettar bir baş hareketiyle kabul ettim.

"Ancak, biraz ara vermenizin tüm taraflar için iyi olacağını düşünüyorum. Tedavi olun ve daha sonra daha güçlü bir şekilde geri gelin."

Önerdiği şeye inanamadım. Birdenbire aklıma geldi.

"Tam olarak anlayamadım, Dekan Johnson?"

"A açıkça konuşmak istiyorum, Prof Lawrence." Dirseklerini masaya dayamış, ellerini birbirine kenetlemişti. Dar gözlüklerinin arkasından endişeli görünüyordu. Bu ifadeyi onda daha önce hiç görmemiştim. On yılı aşkın süredir bu enstitüde ders veriyordum. Gerçekten kötü bir şey olmuş olmalıydı.

Korkunç bir önsezi düşüncelerimi bir hastalık gibi yiyip bitirdi.

Hayır... Bunu o yapmadı.

"Aslında boş zamanlarınızda ne yaptığınız beni ilgilendirmez Prof Lawrence, ancak bu fakültenin itibarı benim için en önemli önceliktir. Bu tür bir skandalı kaldıramayız. Bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm ama sizi en az altı hafta izne çıkarmak zorundayım. Sonrasını göreceğiz."

"Hâlâ anlamıyorum."

"İnternette dolaşan bir video var. nasıl söylesem..."

Onu susturmak için elimi kaldırdım. Duymak istemiyordum, duyamazdım. Sağ elimin parmakları uyluklarıma o kadar sert battı ki acı hissettim.

Emin olmak için "Beni musun?" diye sordum.

"Evet."

"Sanırım bu uygunsuz?" diye devam ettim, ancak sadece kırmızıyı görebiliyordum.

Dean Johnson başıyla onayladı. Başka bir şey söylemeye gerek yoktu.

"Bu konuya bizzat dikkatimi için teşekkür ederim. Elbette isteğinizi yerine getireceğim ve bir süreliğine geri çekileceğim."

Ayağa kalktım, kibarca başımı salladım ve ofisinden ayrıldım.

Arabaya giderken gözleri paparazzi kameraları gibi beni takip etti. Kahkahalarına, fısıltılarına, kışkırtılmış mırıltılarına dayanamadım. Tıpkı o zamanki gibiydi. Aniden tüm kapılar tekrar açıldı ve bir anı kasırgası etrafımdaki her şeyi yutarak dışarı fırladı. Koridorlarda son hızla koştum, fısıltılar ve kahkahalar nereye gidersem gideyim beni takip ediyordu. Sonunda dışarı çıktığımda bile. Her yerdeydiler, parmaklarıyla beni gösteriyorlardı.

Bunu biliyorsunuz. Onu gördünüz!

Her öfke patlamasını bastırdım. Sadece maksimum irade gücüyle normal davranmayı başardım.

Arabama oturur oturmaz fırtına durdurulamaz bir hal aldı. Bedenim acı içinde gerildi. Gözlerimi kapattığımda bile geçmişin görüntüleri elle tutulur hale geldi.

Sanki her şeyi yeniden yaşıyormuşum gibi hissettim. Şişe çevirmece oynarken öpüştüğümüz anı; Karl'ın dudaklarının benimkilere nasıl bastırdığını; ayrıldıktan sonra nasıl ılık çalıp gülüşüklerini. Sadece eğlenceliydi, daha fazlası değil! Ama olması gerekenden daha iyi hissettirmişti. Hepsi tahmin etmişti, bakışlarımı yorumlamışlardı.

Takip eden günler benim için cehennem gibiydi. Fısıldaştılar, parmaklarıyla beni işaret ettiler, öpüşmemizin fotoğrafı tüm üniversitede dolaştı. Karl, ben onunla bu konu hakkında konuşmadan ortadan kaybolmuştu. Ben hedef olmuştum, eziyet edebilecekleri bir kurban. Sadece herkesin içinde bir kızı öpmek beni kurtarmıştı. Ama bu durumda işe yaramayacaktı. Bu artık farklıydı.

Nemli parmaklarımla cep telefonumu elime aldım, tarayıcıyı açtım ve video platformunda tek bir giriş aradım. Aradığım şeyi bulmam uzun sürmedi. "Üniversite profesörü öğrencisini düşene kadar beceriyor" başlıklı müstehcen gönderi çoktan viral olmuştu. 500,000 görüntüleme.

Oynat tuşuna bastığımda kalbimin göğsümde attığını zar zor hissedebiliyordum. Sadece birkaç saniye en kötü kâbuslarımı gerçeğe dönüştürmeye yetmişti.

Cep telefonunu dövdüm, ön panelde parçaladım ve ön cama doğru fırlattım. Ellerimi yüzüme bastırdığımda binlerce parçaya ayrıldı. Gözyaşlarım görüşümü yırttı ve nefes almakta zorlandım.

Bana ihanet etti!

Bu düşünce göğsümde öyle bir yaraya neden oldu ki sadece çığlık atabildim. Öfkem, tüm acıyı açığa çıkaran bu tek çığlığa kanalize oldu.

Gözlerim kapalı, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ama denedikçe umutsuzluğu daha fazla hissettim.

Gerçekten başardı.

Bu hareketiyle aramızda gelişebilecek her şeyi mahvetmişti. Onu öldüreğimden emindim. Bunu yapmak zorundaydım. Çünkü onun var olduğu bir dünyada yaşayamazdım. Yaptıklarından sonra olmazdı.

Bu ıstıraba bir kez daha katlanamazdım. Bu video benim hayal edebileceğim en kötü resmimi çiziyordu.

olabilirdi. Bedenimden söküp atmak istediğim en karanlık ve en ahlaksız yanıma gösteriyordu.

O kadar kötü çekilmişti ki pornografi gibi görünüyordu. Turner kameraya o kadar abartılı bir şekilde inledi ki, öldürme arzuma engel olamadım.

Bunu en başından beri planladığını anlamak için dedektif içgüdülerine olmak gerekmiyordu. Bunu sadece ona ve Murphy'ye ikinci bir şans vermem için yapmıştı. Verdim ve şimdi itibarım zaten yok olmuştu.

Ona güvendiğimi fark ettiğimde gözlerimden yaşlar boşandı. Aramızda hayal bile edemeyeceğim bir şey . Bir yakınlık, neredeyse kalbime ulaşan bir bağ.

Ama bunların hiçbirisi doğru değildi. Sadece bir . Bunca zamandır rol yapıyordu.

Ben de salak gibi kandım!

Yüksek sesli fısıltılar camlardan arabamın içine kadar giriyordu.

Ellerimi gözlerimden çektiğimde, gözlenmediğimi fark ettim. Ondan fazla öğrenci arabanın etrafında durmuş, içeriye bakıyor ve parmaklarıyla beni işaret ediyordu.

Motoru çalıştırdım, arabayı geri vitese taktım ve boşluktan o kadar hızlı çıktım ki bazı insanlar yoldan atlamak zorunda kaldı.

Sonra gaza bastım ve hızla yola çıktım. Ayağım gaz pedalında, şehrin içinden hızla geçtim. Cam açıldı, rüzgarı başımın etrafında hissediyordum.

Sanki bir göle düşüyormuşum gibi dünya gözlerimin önünde bulanıklaştı. Gözyaşlarımı silmek zorunda kaldım ama hemen yenileri geldi.

Göğsümdeki ağrı o kadar büyüktü ki her nefes alışımında canım yanıyordu.

Durumu fark boğazımdan bir hıçkırık kaçtı.

Hepsi sadece bir oyundu. Hiçbiri gerçek değildi.

JAMIE

A Cumartesi sabahı gözlerimi açtığımda kendimi oldukça iyi hissediyordum. Sonunda ilk devlet sınavını geçmişim ve Böylece hukuk kariyerimdeki ilk önemli dönüm noktasına ulaşmış oldum.

Uzuvlarımı gerdim ve yatakta . Hâlâ biraz kafam güzel olmasına ve kanımda kesinlikle çok fazla alkol bulunmasına rağmen o sabah yoga seansı bana inanılmaz iyi gelmişti. Kendimi harika hissediyordum çünkü hayatım nihayet doğru yola girmişti.

Dahası, *Yale*'in bahar festivali gündemdeydi ve yılın en iyi etkinliklerinden biriydi. Yoga matımın üzerinde dinlenirken ne giyeceğimi düşündüm. En iyi halimle görünmek istiyordum çünkü Ethan da orada olacaktı. Öğretim görevlileri her yıl bahar şenliği için sahnede komik bir şeyler yaparlardı. Geçen yıl dans etmişler ve tüm üniversite onları kutlamıştı.

Bu yıl başka bir eğlenceli aktivite umuyordum. Ethan kesinlikle harika görünecek.

Ne yaparsa yapsın, seveceğim.

Dudaklarımdaki gülümsemeyi hissedebiliyordum. Şimdiye kadar, artık buna şaşırmadığım bir bile gelmişim. Bunun yerine, bir şekilde buna alışmışım. Ethan o kadar çok yönü olan bir adamdı ki onu keşfetmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Vücudun arkasındaki kişiyle ilgilenmek benim için yeniydi, ama bir şekilde bu beni gururlandırıyor. Çünkü herkesin aksine yüzeysel bir adam olmak istemiyordum. Gözlerim kapalı, kendimi geleceğe doğru hayal ettim. Aslında tam da Cat ve Shawn'ın bunca zamandır hayalini kurduğu şeyi istiyordum. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirebileceğim o kişiyi bulmak. Benimle birlikte küçük bir evin verandasında, altında gıcırtilı bir sallanan sandalye, el ele oturacak yaşlı ve gri birini. Kulağa çok klişe gelse de, istediğim tam olarak buydu.

Ethan'ın asla o adam olamayacağını bilsem de, bana hayatta seksten daha fazlası olduğunu gösterdiği için ona minnettardım.

"Çizgili kazağımı gördün mü?" Shawny saçları dağınık ve yüzü şaşkın bir halde mutfağa doğru yürüdü.

"Nereden bilebilirim ki?" Sesim sakın ve rahat geliyordu
- Yogaya ya da Ethan'a teşekkür edin, nasıl ifade ederseniz edin.

Ona kesinlikle şahsen tekrar teşekkür etmeliydim. Hiçbir şeyden bahsetmemiş olsa da bu işin arkasında onun olduğundan emindim. Onun sayesinde ilk devlet sınavını kazanmıştık.

Shawn, "Bu partiye süveterim olmadan gitmiyorum," diye açıkça belirtti ve bir korkuluk gibi etrafta dolaştı.

"Keyfiniz yerinde olduğu sürece nasıl görüldüğünüzün bir önemi yok."

Hareket etmeyi bıraktı ve bana baktı. "Az önce ne dedin sen?"

"Ne giyersen giy iyi görünüyorsun."

Yanaklarının kızarması çok hoştu. Bana karşı küçük bir zaafı olduğunu uzun zamandır fark etmiştim.

"Gerçekten bu şekilde yürüyebileceğimi düşünüyor musun?"

Kıyafetini kontrol ettim ve omuzlarımı silktim. "Bu da diğerleri kadar iyi. Önemli olan buna olumlu yaklaşmanız."

"İyi misin?" diye sordu, sanki karşısında yepyeni bir Jamie varmış gibi.

"Oldukça iyi." Özellikle de daha sonra Ethan'ı göreceğim için. Tamamen aptalcaydı ama onu göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki yüzümdeki sırıtışı bir türlü silemiyordum.

"Hâlâ üstünü mü değiştiriyorsun?" sordu

Shawn. Omuzlarımı tekrar silkdim.

Kısa bir süre sonra *Baker Hall'dan* çıkarken Jamie hayalet görmüş gibi bana baktı.

Yale kampüsü zar zor tanınabilir durumdaydı. Yeşil alanları battaniyelerle örtmüşlerdi. Bir sahne, barbekü ızgaraları, ışıklar, balonlar ve bir sürü çiçek vardı.

Bahar Şenliği yılın en önemli etkinliklerinden biriydi ve hiçbir öğrenci ya da öğretim görevlisi bunu kaçırmadı.

Kalabalığın içinde kaybolduk ve tanıdık bir yüz aradık.

Neyse ki Cat tarzı sayesinde hemen fark edildi.

"Sonunda buradasın!"

Yanındaki güzel sarışını gördüğümde sııttım. Şefkatle el ele tutuşuyorlardı.

"Sizi Sally ile tanıştıırabilir miyim? Kendisi tıp öğrencisi."

"Daha önce tanışmıştık." Ben Cat'i kenara çekerken Shawn onun dikkatini dağıttı.

"Öpüşmek mi, konuşmak mı?"

"İkisi de," diye açıkladı biraz utanarak.

"Sana söylemişim," diye mırııldandım. "Senin adına sevindim."

Utangaç bir şekilde gülümsedi. Yüzündeki hülyalı ifadeye bakılırsa, Sally'ye karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı bile.

Eski Jamie bunun için ona gülerdi. Ama ben gülemezdim. Onun için hiçbir engel yokmuş gibi görüldüğü için biraz kışkandım.

olur. Zaten toplum içinde el ele tutuşuyor , her şeyi atlatırlardı.

"Gerçekten çok memnun oldum," diye açıkça belirttim ve hemen midemde hoş olmayan bir çekilme hissettim.

Sally Cat'e gülümsedi ve elleri tekrar birbirini buldu.

O anda, istediğimin tam olarak bu olduğunu fark ettim. Ethan'la birlikte. Ama o kadar uzaktaydı ki onu sadece karşı kıyıdaki küçük bir nokta olarak tanıyabiliyordum. Ayrıca benim için suya atlamayacağından da emindim. Yüzebilse bile akıntıdan çok korkardı.

"Müzik!" diye bağırdı Shawn, ritim başladığında el çırparak. Hemen dans etmeye başladı. Cat ve Sally de öyle yaptı.

Bir sigara içerken müziğin bas sesiyle vücudumu salladım. Hayat harikaydı. Sonunda varlığım için kıcıma tekme yemekle kalmıyor, gerçekten takdir ediliyordum. Sonunda işler o kadar iyi gidiyordu ki geleceğimi hayal edebiliyordum. Bir gün avukat olacaktım, maaşımla bir ev alabilecektim ve yanımda bir erkek arkadaşım olacaktı. Çocuk sahibi olmayı düşünmek istemiyordum çünkü bu benim için biraz uzaktı ama bu bile olasılık dahilindeydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Shawn, ben kendi kendime sessizce gülerken.

"İyiden de öte. Bugün gerçekten güzel bir gün."

"Evet, öyle değil mi?" Bana yakın durdu, bir eli omzumdaydı. "Zaman zaman işlerin yolunda gitmesini hak ediyoruz."

Mavi-gri gözlerine baktım ve hâlâ biraz saklamaya çalıştığı sevgiyi fark ettim. Buna karşılık veremezdim, en azından onun ihtiyaç duyduğu şekilde. Ama onun için mükemmel olan biri çıkana kadar yanında olacaktım.

Saçlarını okşadım. Gülümsemem daha da genişledi çünkü müzik durmuştu.

"İşte gösteriye başlıyoruz." Ayak parmaklarımın ucunda, kalabalığın arasından ön tarafa doğru baktım. *Sterling*'in önünde kurdukları küçük sahnede

Hukuk Binası'nda profesörler ilgi odağı oldu.

Ethan'ı görebilmek için olabildiğince uzandım. Sanırım arka sıralardaydı çünkü onu göremiyordum.

"Bu eğlenceli olacak," dedi Cat, yeni arkadaşının yanından ayrılmadan. Birbirlerini çok az tanımalarına rağmen birbirlerine çok aşına görünüyorlardı. Normalde bunun çılgınca olduğunu düşünürdüm ama kendime izin verdiğinde bir insana ne kadar yakın hissedebileceğini biliyordum.

Hadi, Ethan. Neredesin?

"Birini mi arıyorsun?" diye sordu Shawn, daha iyi görebilmem için bana yer açarak.

"Özel biri değil. Ama Prof Lawrence'ı görüyor musunuz?"

"Hayır, neden?"

"Bana *nedenini* sorma. Geçen yıl onunla gerçekten komikti. Hatırlamıyor musun?"

"Belki."

Shawn'ı yanından dürttüm. Biraz kederli .

"Neyin var senin birdenbire?"

Omuzlarını silktilti ve bakışlarımı kaçırdı.

"Hâlâ farkına varamadın mı?" diye sordu Cat fısıltıyla ve bu pek hayra alamet değildi.

"Ne gibi?"

"Prof Lawrence gelmeyecek, Jamie."

Onun, Sally'nin ve Shawn'ın arasında bir ileri bir baktım.

"Neden? Hastalandı mı?"

Cat utanmış görünüyordu. Bana fısıldamadan önce bakıştılar:
"Bir skandala karıştı, Jamie. Sanırım onu görevden aldılar."

Sanki biri başımdan aşağı bir kova buzlu su dökmüş gibi hissettim.

"... Ama ... Neden?" Sesim bir şekilde tuhaf geliyordu, sanki bedenime ait değilmiş gibi. Tüm dünya bir şekilde çarpıtılmış gibiydi.

Kafamı toparlamak için alnımı tuttum. Ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

"İnternette bir videosu var. Bu... oldukça iğrenç," dedi Cat, sanki bu konudan bahsetmek çok utanç verici bir şeymiş gibi.

Boğazımdaki koca yumruyu yuttum. Çünkü videoyu görmeme gerek yoktu. Onun evinde, kütüphanede, birbirimizin üzerine düştüğümüzde gizlice yaptığım şeyin bu olduğunu zaten biliyordum.

"O ... eşcinsel ve bu video ..."

Cat başını salladı ve web sitesinin hala açık olduğu cep telefonunu bana uzatırken utanmış görünüyordu.

Ona bakarken bile başım dönüyordu ve ona tutunmak zorunda kaldım.

Küçük resim Ethan'ın bir kitap rafının önünde beni becerdiğini gösteriyordu - tanınmayacak kadar bulanık.

"Hayır... Bu olamaz!"

"Ben de şok oldum. Ama bu o, manipülasyon değil, onu duyabiliyorsunuz ... Onu tanıyabilirsiniz."

"Peki... diğeri?"

"Sesi bozuk, muhtemelen tanınmak istemiyor."

Başımdan bacaklarıma doğru kan hücum etmesine rağmen başımı salladım. Düşmek üzere olduğumdan emindim.

Hepsi benim hatam.

"Ama... Nasıl ... Yani, bunu kim yükledi?"

Cat ve Sally bakışlarını değiştirdi. "Kimse bilmiyor, anonim. Ama video o kadar yayıldı ki hiçbir şey yapılamıyor. Profesör dün öğleden beri görölmedi."

şu anda çektiği acıyı düşünmek bile o kadar dayanılmazdı ki ağlayabilirdim.

"Nerede o?"

Cat sinirli görünüyordu. "Kesinlikle ailesiyle birlikte. Onun yerinde olsaydım, bir avukatı devreye sokar ve yükleyen kişinin cezalandırılmasını sağlardım. Çünkü dürüst olalım, kim böyle birinin kendisi için çalışmasını ister ki?"

Bunun onu mahvedeceğini fark ettim, çünkü onu bunun için çok iyi tanıyordum. Gerçek cinselliğinin herkes tarafından bilinmesini asla istemezdi. Ailesi bile bunu bilmiyordu, kendisi bile itiraf edemiyordu! Ve şimdi internette orman yangını gibi yayılan bir videomuz vardı. Bunu öğrenir öğrenmez benden nefret etmek zorunda kaldı.

Ona gitmeliyim. Bunu ona açıklamalıyım!

"Hey, Jamie, nereye gidiyorsun?" diye seslendi Cat arkamdan, ama ben sadece kaçtım.

Sahneye çıkmak için mücadele ettim. Profesörler çoktan sahneye çıkmış, kendilerini sıralıyorlardı. Kalabalığı hızla taradım ama Ethan aralarında değildi.

"Prof Lawrence'ı gördünüz mü?" diye sordum Prof Henderson'a. Bana limon ısırmış gibi baktı.

"Umarım onun iyiliği için bir daha geri gelmez."

"Yani burada değil mi?"

Prof Roland bana döndü ve sanki böyle bir soru sorduğum için aptalmışım gibi başını salladı.

O gelmeyecek. Yani o zaten biliyor.

"Çok teşekkür ederim. İyi partiler!"

Arkadaşlarımı geride umursamadan koşmaya devam ettim, bir an önce Ethan'a ulaşmalı ve her şeyi açıklığa kavuşturmalıydım.

Bisikletime bindim ve yola çıktım. Kısa bir süre sonra evine gittim. Arabası hala garaj yolundaydı. Yani oradaydı.

Umarım bitirmeme izin verir ve beni hemen öldürmez.

Ona giderken düşüncelerim hızla akıyordu. Videonun nasıl halka açık olabileceğine dair hiçbir açıklamam yoktu. Çünkü kesinlikle ben yüklememiştim. Ancak cep telefonumdaydı. Başka kimse bilmiyordu. Bunu açıklayabilmemin tek yolu yanlışlıkla birine göndermiş olmamdı. Dün gece çok geniştim ve belli ki çok fazla içmiştim. Muhtemelen bininci kez baktığımda bir şekilde gönder düğmesine basmışım.

Bunun için beni asla affetmeyecek!

Ne kadar endişe verici olursa olsun zili çaldım.

Olivia bir an sonra kapıyı yırtarak açtı, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Jamie? Duydun mu?"

Başımı salladım ve içeri girdim. Birbirimizin kollarına uzandık ve çok fazla bir şeyin eksik olmadığını hissettim ve ben de ağladım.

Benden ayrıldığında ona "O nasıl?" diye sordum.

"Ne istiyorsun? Ethan ortadan kayboldu."

"Ne demek istiyorsun...? Kendini eve kilitleyeceğini ve bu konuda çoktan polisi aradığını sanıyordum?"

"hakkında?"

Sustum çünkü ne kadar çok şey yaşadığını bilmiyordum. Videoda tam olarak tanınmıyordum ama Olivia etrafı gördüğünde kesinlikle ikisini bir araya getirebiliyordu. Ethan'ın son zamanlarda benim boyumda çok fazla eşcinsel ziyaretçisi olmamış olmalı.

"O ... üniversiteden atıldı," diye açıkladım kendimi toparlayarak.

"Gerçekten mi? Aman Tanrım... Bu yüzden ortadan kayboldu. Utanıyor."

"Sana mesaj bırakmadı mı?"

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Dün gece eve gelmedi. En azından benim fark ettiğim kadarıyla. Arabayı park etti ama o zamandan beri kayıp. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Aklıma gelen herkesi aradım bile. Ama sanki yeryüzünden kaybolmuş gibi! Gerçekten çok endişeliyim. Ne... Ya başına bir şey geldiyse? Bir kaza mı?"

İçimdeki panik duygusunu bastırdım ve başımı hafifçe salladım. "Eminim bunun bir açıklaması vardır. Pervasızca bir şey yapacak kadar aptal olamaz, değil mi?"

Başını salladı ama pek de ikna olmuşa benzemiyordu. "Biliyor musun Jamie, başka bir kuşku daha var." Omurgamda sıcak ve soğuk hissettim.

"Sanırım beni başka bir kadınla aldatıyor."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ethan mı? Hiç sanmıyorum."

"Belki onunla birlikte dir? Belki de ... benden boşanmak istiyordur?"

"Kaçıp gidecek tipte biri mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ama bir süredir sorunlarımız var. En azından artık beni istemezse şaşırmam."

Onun için o kadar üzıldüm ki, vicdan azabımı daha fazla bastıramadım.

"Olivia, ben..."

"Bir şey söylemene gerek yok Jamie. İçinde neler olduğunu biliyorum. Ona çok düşkünsün ve üzgünsün. Ona göz kulak olman gerçekten çok hoş.

Bizi gördün. Ama şimdi polisle konuşup kayıp ihbarında bulunmam gerekiyor. Ama yarın tekrar gelebilirsiniz. Çok mutlu oluruz."

Beni dışarı atarken sadece başımı sallayabildim.

Her şey benim etrafımda dönüyordu. Neler olduğunu anlamakta inanılmaz derecede zorlanıyordum. Bir şekilde hissizleştığimi hissettim, sanki bir türlü dağılmayan bir sisin içinden bakıyormuşum gibi.

O gitti...?

SHAWN

I Jamie için o kadar endişeliydim ki partinin tadını çıkaramadım. Kalabalığın arasında kaybolmasının üzerinden on dakika geçmeden onu aramaya çıktım ama çoktan gitmişti. Uzakta.

Dairemize dönüp onu bekledim. Eve gelene kadar bir saatten fazla zaman geçti. Ayakkabılarını ayağından çıkarırken bakışları uzaklarda bir yerde asılı kaldı. Kendisinin boş bir kabuğu gibi kanepeye uzandı.

Ona temkinli adımlarla yaklaştım çünkü durumu tam olarak değerlendiremiyordum.

"Her şeyini kaybetti," dedi sakın ve gerçekçi bir ses tonuyla.

"Kimi kastediyorsun?"

"Bunun tek suçlusu Lawrence ve benim."

"Yani... video yüzünden mi?"

"Ben yaptım," diye açıkladı, buna gerek yoktu çünkü uzun zaman önce görmüştüm.

"Bunu koz olarak , değil mi?" Başını salladı.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Ona hiç söylemedim."

Hâlâ orada boş gözlerle oturuyor olması beni korkutuyordu. Gerçekten orada değildi.

"Ona bununla şantaj yaptığını sanıyordum?" Başını sallayarak tekrar reddetti.

"I düşündüm, o vardı bu nedenle ve sınav sonuçları Tekrar düzeltildi mi?"

"O konuda değil, hayır."

Birden her şeyin düşündüğümünden çok farklı gittiğini fark ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım.

"O artık gitti. Bunu değiştiremeyiz."

"Benim hatam," diye mırıldandı Jamie.

Yanağından ilk yaşlar gözlerime inanamadım.

"Lütfen kendini suçlama Jamie."

Ona sarılmak istedim ama beni engelledi. Bakışları gözlerimle buluştu ama onunkiler hâlâ boştu.

"Anlamıyorsunuz. Onun hayatını mahvettim."

"Ama bunu kesinlikle bilerek yapmadınız."

"Fark etmez. O bunu biliyor. Benden nefret ediyor ve benimle bir daha asla konuşmayacak."

"Belki bu daha da iyidir?" diye temkinli bir şekilde sordum. Başını salladı ama yanaklarındaki yaşlar aksini söylüyordu.

Bu düşünceye zorlukla izin verebiliyordum ama bilmek zorundaydım.

"Jamie, sen ... ona aşık mısın?"

Bana o kadar üzgün gözlerle baktı ki cevabı duymama bile gerek kalmadı.

Yüzü acıdan o kadar buruştu ki kalbim neredeyse duracaktı.

"Ona karşı gerçekten bir şeyler mi hissediyorsun?"

Hâlâ başını sallıyordu ama haklı olduğumu biliyordum. Jamie'yi daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Hiçbir şey onu bu kadar etkilememişti.

Onun acısı benim de acımdı, dirense de onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım.

"Bu iyi. Bırak çıksın."

"Saçma sapan konuşma!" diye öfkelendi ve sarılmama direndi.

"Olmasına izin verirsiniz daha kolay olur."

"Korkarım ona bir şey oldu."

"Ona hiçbir şey olmamış olacak, muhtemelen birkaç gün yalnız kalmaya ihtiyacı var. Kafasını boşaltmalı ve hayatı hakkında düşünmeli."

Başını salladı. Ama vücudu bir titremeyle sarsıldı. Bir an için, bana karşı hiç böyle bir duygu göstermemiş olduğunu düşünmek canımı yaktı.

"Sadece bekle ve gör. Kesinlikle sizinle temasa geçecek ve siz de bunu ona açıklama şansına sahip olacaksınız."

"Beni asla dinlemeyecek."

"Bu konuda çok fazla endişelenmeyin. Zaman tüm yaraları ve tüm acıları iyileştirir. Bunu atlatacaksın ve o da seni eninde sonunda affedecek."

Ağrısı azalmadı. Beş gün sonra bile. Jamie hiçbir şey yapılamayan bir enkazdı ve öyle de kaldı.

Her gün en az bir kez Prof Lawrence'ın ailesine gidip onu tekrar bulmalarına yardımcı oluyordu. Her seferinde daha üzgün gözlerle dönüyordu. Artık ağlamıyordu ama acı içinde olduğunu görebiliyordum.

Onu bu şekilde görmek bana da artık saklayamayacağım bir acı verdi. Eskiden yaptığımız gibi saçma sapan konuşmak, sohbet etmek ve hayatın tadını çıkarmak yerine, bir yas partisi gibi her gün yan yana oturduk ve tek kelime etmedik.

Cat amfide yanımıza otururken, "Git bir psikoloğa görün, neredeyse dayanılmaz bir hal aldı," diye şaka yaptı. Prof Henderson, Prof Lawrence'ın bazı derslerini devralmıştı. Kimse bu durumdan pek memnun değildi ama başka alternatif de yoktu.

Prof Lawrence'ın gizli arzularının hikayesi tüm şehirde büyük yankı uyandırdı. Karısı ve oğlu haftalarca basın tarafından takip edildi ve pek çok tatsız soruya cevap vermek zorunda kaldı. Gerçekle bu şekilde yüzleştikleri için biraz üzıldüm ama bir yandan da sonunda gerçeği öğrenmeleri onlar için iyi oldu. Video ikinci gün çoktan silinmişti ve üniversite bu konuda herhangi bir şey bildiğini inkar etti. Ancak ağızda kalan soluk tat devam etti.

Profesörü çevreleyen skandalın yavaş yavaş güncel olayların gölgesinde kalması iki ay sürdü.

Jamie de uzun süredir gülmüyordu. Her şey aynıymış gibi günlük rutinine devam ediyordu ama gözlerindeki ışıltı gitmişti. Sanki yaşama sevinci Prof Lawrence'la birlikte yok olmuştu.

"Jamie, bu böyle devam edemez."

Sabah yoga seansını yaparken beni hiç dinlemedi. Sanki her şey olağanmış gibi davrandı ama öyle değildi.

"Hayat devam ediyor. Mutlaka biriyle tanışacaksın-"

"Saçmalamayı kes!" diye bağırdı bana, ayağa fırladı ve buzdolabına gitti.

Onun için oldukça alışılmadık bir şekilde, çikolatalarımdan birini aldı ve üç saniye içinde yedi.

"Jamie, sana gerçekten yardım etmek istiyorum."

"Bana yardım etmek istiyorsan, bana sürekli öyle bakmayı kes!"

Gözlerimi ayaklarıma indirdim. "Yapabilseydim, bunu çoktan yapardım."

Sütü doğrudan kutusundan iti. Bu umursamaz tavır onun tipik bir özelliğiydi ama bu pasif agresif tavır hiç de öyle değildi.

"Bu konuda hiçbir Şey yapamam. I ... senin için çok endişeleniyorum."

"Neden o zaman? Ben kimim ki biri benimle ilgilensin?"

Sözleri o kadar canımı yaktı ki kalbim duracak sandım.

"Sen harika bir insansın Jamie."

Acı acı güldü ve ellerini mutfak masasının üzerine koydu. Bakışları pencereden dışarı kaydı.

"Madem bu kadar harikayım, neden her Şey hep ters gidiyor?"

"Ama yle değil! İlk eyalet sınavını bu harika bir haber!"

"Shawn! Neden geçtiğimizi biliyor musun?! Kopya çektik, profesöre baskı yaptık, o da hayatından endişe edinceye kadar bize el salladı. Bu bir baŐarı değil!"

O haklıydı. Hikyenin böyle bir hal almasından ben de rahatsız olmuştum ama yapacak bir Şey yoktu. Prof Lawrence gitmişti ve muhtemelen geri gelmeyecekti, tabii hâlâ hayattaysa. lmcl bir kaza geçirdiğine dair söylentiler vardı. Ama cesedi henüz bulunamamıŐtı.

"O zaman bundan sonra daha iyisini yapmamız gerekecek! Kendimizi iyice kaptırıp derslerimizi geçeceğiz. Ve sonra avukat olarak hayatımız başlayacak. Geleceğin harika olacağı garanti."

"Geleceğin harika olacağı garanti!" diye taklit etti beni. "Bu dünyada neler olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Bir noktada, yeter artık! Her zaman bunu kabul edemezsin."

"İyi tarafından bakmaya çalışın, hala buradasınız ve okuldan atılmadınız. Bu sefer daha iyisini yapmak için hâlâ bir şansımız var. Profesör artık burada olmasa bile, bu sefer doğru yaparsak bizimle gurur duyacağından eminim. Bunu böyle görmeye çalışın."

"Profesörün bizim hakkımızda ne düşündüğü umurumda bile değil. Bir korkak gibi siktirip gitti!"

Sözleri beni rahatlattı. Görünüşe göre onu çoktan . Her halükarda, onunla arası iyi değildi.

"Bunun içinde ne bulduğuma dair hiçbir fikrim yok."

"Muhtemelen sadece bir dönemdi," diye açıklamaya çalıştım ona ve kendime. Şimdi daha iyi hissediyordum çünkü kalbinin yeniden özgür olduğunu fark etmiştim.

"Sana söyledim, bu aşk saçmalığının sana hiçbir faydası olmayacak. Sonunda sadece incineceksin."

"Her zaman böyle olmak zorunda değil Jamie." Ona yaklaşırken kalbim hızla çarpıyordu.

Saçlarını karıştırdı ve yüksek sesle nefes verdi.

"Hayatımı bir daha asla başkalarına bağımlı hale getirmeyeceğim. Tek başıma dürüst çalışarak para kazanacağım, böylece bir dairenin ve yemeğimin parasını ödeyebileceğim. Kimseye ihtiyacım yok."

"Belki bazen arkadaş istersin?" Şimdi onun tam yanında duruyordum.

"Belki de. Her halükarda, aynı hatayı bir daha yapmayacağım. Artık duygu yok."

"Peki ya gelirlerse? O zaman lütfen bana bir iyilik yapın ve en azından biraz dahil olun."

Sanki aptalca bir şey söylemişim gibi bana baktı.

"Kesinlikle olmaz. Bu iş benim için bitti." Jamie benden uzaklaştı, parmaklarına soğuk su döktü ve saçlarının arasından geçirdi.

"Benim için dener misin?" Sesim çok ince çıkıyordu ve kalbim bir ağaçkakan gibi çarpıyordu. Ona söylemek için asla mükemmel bir zaman olmayacağını biliyordum.

"Shawn..."

"Biliyor musun, sana söylemeye korkuyorum ama daha fazla sessiz kalamam. Seni böyle görmek kalbimi parçalıyor."

Lavaboya bakarak, "Lütfen söyleme," diye mırıldandı.

"Yapamam. Uzun zamandır bunu haykırmak istiyordum."

"O zaman sonunda söyle."

"Seni seviyorum Jamie. Muhtemelen tanıştığımız andan beri."

Gözleri kapandı. Bana dönmeden önce derin bir nefes aldı. Gözlerinde parlayan bir şey vardı, minik ve küçük. Ama oradaydı ve bana umut veriyordu.

"Biliyordun, değil mi?" diye fısıldadım elimi tutarken.

Başını salladı ve sanki bir şey arıyormuş gibi gözlerimin içine baktı.

"Ne oldu?"

"Kendine karşı dürüstsün. Korkmuyorsun," dedi takdirle. "En iyi arkadaşına böyle bir şey söylemek büyük cesaret ister Shawny."

Gülümseyerek omuzlarımı silktim. Yanaklarımdaki sıcaklık bütün başımın parlamasına neden oldu. Ama kendimi iyi hissediyordum çünkü bu düğüm sonunda çözülmüştü. Artık biliyordu ve ne olursa olsun, sonunda bu yükten kurtulmuştum.

"Gerçekleşiyorsun."

Kulağa öyle gelmese de bana iltifat etmek istediğinden emindim.

"En iyilerden öğreniyorum."

Yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. Çok heyecanlıydım çünkü hâlâ elimi tutuyordu.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum Jamie. Cevap vermek zorunda falan değilsin. Sadece bunu bilmeni istedim."

"Bunu geri söyleyemem, bunu biliyorsun. Ama belki ..."

Bunu düşünmeden onu öptüm. Dudaklarımızın dokunuşu içimde bir kasırgayı tetikledi. Kollarımı boynuna doladım ve sanki cankurtaran simidimmiş gibi kendimi ona doğru bastırdım.

"Belki... bir gün" diye bitirdi Jamie cümlesini.

Mutluydum çünkü benim için denemek istiyordu.

JAMIE

3 yıl sonra...

Wbitti." Hayallerim sonunda gerçek olmuştu. Yüzümdeki sırtımayı engelleyemedim.

"Jamie, bana sıkıca sarıl. Hala inanamıyorum!"

Nefes vermekle sırtıtmak arasında gelen Shawn'ın elini tuttum.

"Şu andan itibaren gerçek avukatlarınız Shawny."

"Şimdi hayat nihayet başlıyor!"

Birbirimizin kollarına uzandık, gülüştük. Yıllardır yaşadığım en güzel gündü! Tüm mezunlar *Sterling Hukuk Binası*'nın önündeki çimenlikte o anın gelmesini beklerken güneş tepeden aşağı vuruyordu.

Dean Johnson birkaç veda sözü söyledi, sonra bizi durduran olmadı. Önden biri bir şeyler bağırdı, ardından insanlar berelerini havaya fırlattı.

"Başardık, Jamie!" Shawn'ın gözleri yaşlarla doldu. Bu kadar mutlu olması çok tatlıydı.

"Bunu ."

"İşte şimdi hayat gerçekten başlıyor!"

"İşte başlıyoruz..." Bunun benim için ne anlama geldiğini hâlâ idrak edememiştim. Çok küçüklüğümden beri sadece hayatta kalmaya çalışmışım. Ertesi sabah uyanmak için ne gerekiyorsa yapardım. Ama artık bu sona ermişti. Artık bir avukattım ve önümde o kadar çok kapı vardı ki hangisinden önce geçmek istediğime karar veremiyordum.

"İşte buradasınız!" Kedi bize doğru zıpladı ve üçümüz de ne kadar aptal görünsek de olduğumuz yere atladık.

"Tüm bu sıkı çalışmaya gerçekten değdi!" diye haykırdı Shawn, yanakları heyecandan kızarmıştı. "Başardık!"

"," dedim, hâlâ kafam tamamen karışık.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Ne aptalca bir soru, Shawn! Kutlama, tabii ki!" diye bağırdı Cat, tam on ikiden vurarak.

"Ama ne olmuş yani!" Ona bir beşlik çaktım ve günün sonunda hepimizin masanın altında kalacağını zaten biliyordum.

Gecenin bu saatinde kulüpte pek bir şey olmuyordu ama biz harika bir atmosfer yarattık. Masamıza birbiri ardına kokteyller getirildi. Cat aslan payını içti.

Shawn bir kez daha, "Biz gerçekten en iyisiyiz," diye bağırdı. "Neredeyse hiç kimse bunu bizim kadar kendinden emin bir şekilde yapamadı."

Homurdandım çünkü iğnelemeyi açıkça duyabiliyordum.

"Ne oldu Jamie? Bunca zamandır iyi öğrenciler değil miydik?"

"İyi tanımla."

Bana sınırda bir sırıtışla baktı. "Ne fark eder ki? Başardık ve önemli olan da bu. Ve birbirimizin boğazına sarılmadık, yani bu da bir şeydir."

Bilinçli bir şekilde başımı salladım ve bardağımın geri kalanını yudumladım.

Shawn içten ve dıştan tanıdığım bir gülümsemeyle bana baktı.

"Gayet iyi gidiyoruz, değil mi?" diye sordum ve garsondan biraz daha içki sipariş ettim.

"Sadece güzel değil. Bizimle gerçekten gurur duyuyorum!"

İlişki yönündeki küçük kaymamız bile arkadaşlığımızı yok edememişti.

Shawn bana olan aşkını itiraf ettikten sonra ben de onunla denemiştik ama ikimiz de bir ilişki için fazla iyi arkadaş olduğumuzu hemen fark etmiştik. Arkadaşlığımızı riske atmak istemediğimizden, çok fazla fizikselleşmeden bu işin peşini bırakmıştık.

Shawn'ın bunu kabullenmesi biraz zaman almıştı ama birkaç ay sonra bunu aşmıştı. Ve şimdi her zamanki gibi çok iyi arkadaştık. Beş yıldır en iyi arkadaştık ve mesafelerin bile arkadaşlığımızı yok edemeyeceğinden emindim.

Daha sertifikayı eline almadan önce orada bir iş başvurusunda bulunmuş olan Cat, "New York'u şimdiden iple çekiyorum," diye heyecanlandı. Yargıç olmak istiyordu ve hepimiz bu işin ona çok uygun olduğu konusunda hemfikiridik. Tam ona göre biriydi, adalet onun en önemli önceliğiydi. Her ne kadar feminist çizgisi daha çok kadınların tarafında olacağı anlamına gelse de, bu ülke için kesinlikle bir avantajdı.

"Ne zaman ?" diye sordu Shawn.

"Gelecek hafta kadar erken. Dürüst olmak gerekirse, bir ilişkim olmadığı için oldukça mutluyum. Bunu kız arkadaşıma nasıl açıklarım? Bunun gibi hayat kararları genellikle sorun yaratır."

Rahatlayarak gülümsedi. Sally ile olan şey uzun sürmemişti.

"Bunu hep söylerim," dedim sırtarak ve onunla kadeh tokuşturdum. "İlişkiler sadece sorun yaratır. Çok fazla şey olmadan yaşayabilirsin"

daha kolay. Hiçbir şey için endişelenmeme gerek yok ve istediğim yere gidebiliyorum."

"Her ne sebeple olursa olsun bu kadar uzakta olmak zorunda," diye homurdandı Shawn, hassas bir noktaya parmak basarak.

"Ülkeyi terk etmiyorum," dedim gözlerimi devirerek, çünkü bu konudan çok sıkılmışım. Haftalardır bu konu hakkında konuşuyorduk ve kararımı çoktan vermişim.

"İkiniz de gidiyorsunuz ve beni burada mı bırakıyorsunuz?" Shawn suratını astı. "En azından birkaç ay daha birlikte olacağımızı umuyordum."

"Shawny, mezun olduktan sonra hayat daha yeni başlıyor. Başka birinin işimizi almasını mı bekleyeceğiz? Kesinlikle hayır."

"Hayır, ama... Bunu özleyeceğim."

"Ben de sizi özleyeceğim çocuklar." Cat aslında biraz hüzünlü görünüyordu. "Ama iletişim halinde olacağız. Birbirimizi düzenli olarak göreceğimize ve birlikte kutlama yapacağımıza dair bana söz vermelisiniz."

"Elbette, kardeşim!" Üçümüz kadehlerimizi tokuşturduk. "Seni unutamam."

Gerçekten unutmak istediğim şeyler olsa da, hafızam bunun için fazla iyiydi.

"Sana ve o Ian'a ne oldu Jamie?" diye sordu Cat eski küfürbaz tavrıyla.

"Bundan ne çıkacaktı ki, hiçbir şey tabii ki!" Sorunun tek başına aptalca olduğunu ona açıkça göstermek için gözlerimi büyüttüm.

"Ama onun gerçekten sevimli olduğunu düşündün, değil mi? Bu yüzden birkaç hafta boyunca onunla yattın ve onu hemen değiştirmedin."

"Evet, başlangıçta oldukça tatlıydı ama sonra biraz yapışkan oldu. Gerçekten sinir bozucu."

Shawn, "Aslında birinin bana sarılmasının hoş olduğunu düşünüyorum," dedi.

"O zaman neden onu denemiyorsun? Birlikte iyi görünürsünüz, kızıl saça kızıl saç. Bu arada, o da senin gibi İrlanda kökenli."

"Kulağa oldukça ırkçı geliyor," diye homurdandı Cat, parmağını yargıca doğru kaldırmıştı bile.

Onu yatıştırmak için kollarımı kaldırdım.

"Öyle demek istemedim, inan bana. Sadece küçük Shawny' ona ihtiyacı olanı verecek iyi ve nazık bir arkadaşına sahip olmasını istiyorum. Başka bir şey değil."

Toplu bir *Aaaawwww* sesi duyulabilir.

"Bunu çok tatlı bir şekilde söyledin," dedi Shawn bana sarılarak.

"Saf kişisel çıkar, en azından senden huzur bulacağım."

Nefesi kesildi. "Demek öyle, benden kurtulmak istiyorsun! Bu yüzden yarın gidiyorsun."

"O konuda değil."

"Gerçekten bu kadar hızlı sürmek zorunda mısın, Jamie?"

"Aslında istediğimden çok daha uzun süredir buradayım. Güneşte olmak istiyorum!"

"Ama Atlanta çok uzakta. Seni o kadar sık ziyaret edemeyeceğim."

Saçlarını karıştırdım.

"Buna gerek yok, birbirimize yazabilir ve telefonda konuşabiliriz. Ayrıca Cat hâlâ yanında, birbirinizden o kadar da uzakta yaşamıyorsunuz. Ve Ian'la işler yolunda giderse yakında evleneceksiniz."

Shawn kızardı. Bu konularda hâlâ bu kadar hassas olması çok hoştu.

"Evet, bekleyelim ve nasıl biri olduğunu görelim."

"Onu seveceksin, inan bana. O da bir şekilde sana benziyor. Her halükarda, o da sağlam bir şey istiyor ve sıkıcı değil. Benim gibi değil."

Güldüler çünkü bunun muhtemelen hep böyle olacağını çok iyi biliyorlardı. Ben de bundan emindim, çünkü benim için tek seçenek buydu. Bir daha kimsenin bana yaklaşmasına kesinlikle izin vermeyecektim. Kendimin de bir daha kullanılmasına izin vermeyecektim - hiç kimse tarafından.

"Ama eğer seninle birlikteyse, ben kesinlikle onun tipi değilim," dedi Shawn kararsızca.

"Onun tipi olduğumu hiç sanmıyorum. Kesinlikle denemeye değer. Ona senden bahsettim bile. Karşı çıkmadı."

Shawn sanki ruhunu satmışım gibi bana ters ters baktı.

"Beni biliyor mu?"

"Neden olmasın? Birinin kaputun altına girdiğinden emin olması gerekiyor. Eğer bunu kendiniz yapamıyorsanız, yardım etmeniz gerekir."

"Ama Jamie... Onu daha görmedim bile."

"Aslında hatırlıyorum. Partilerde birkaç kez karşılaşmıştınız ama o kadar yakındınız ki muhtemelen hatırlamıyorsunuzdur."

"Adı neydi Ian?" Shawn derin derin düşündü. "Gerçekten hatırlamıyorum."

"Belki onu gördüğünde hatırlarsın. Her halükarda, senin için bir buluşma ayarladım."

"Jamie!" Kolumun üst kısmına yumruk attı.

"Yarın zaten. Starksons'a kahve içmeye gidiyorsun. Sadece bir içki ve sohbet. Ve eğer ondan hoşlanmazsan, onu bir daha asla görmek zorunda kalmazsın."

"Sen gerçekten imkânsızsın." Shawn dehşete düşmüş görünüyordu ama onu tanıdıktan sonra bana minnettar olacağını biliyordum.

vardı. Bir falcı değildim ama bu ikisinin bir şey olabileceğinden yüzde yüz emindim. Olmazlarsa, kesinlikle bir daha kimseye tuzak kurmaya çalışmazdım.

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Jamie tam bir göt olabilir ama iyi niyetlidir," diyerek konuşmaya katıldı Cat.

"Bakalım sana tuzak kurduğunda onun hakkında ne düşüneceksin."

"Bunu unutabilirBen kadınlarımı kendim seçerim."

"Onunla hiçbir şey yapmıyorum," diye açıkladım. "Onun gözünde ben zaten şovenist, ırkçı ve acımasızca hoşgörüsüz biriyim. Ve eşcinsel bir erkek olarak bunu bir düşünün."

Benimle birlikte güldüler. Son birkaç yıldır hep yaptığımız gibi birlikte oturduğumuz için çok mutluydum. Kabul etmek istemesem de ikisini de özleyecektim. Onlara bir şekilde bağlanmışım.

"Evet çocuklar, ağzına kadar doluyum, yeterince içtim." Cat ayağa kalktı, sallanıyordu. "Anneme bugün onu ziyaret edeceğime söz verdim. Beni böyle görürse öldürür."

Güldük ve kucaklaşarak vedalaştık.

Ona "New York'ta iyi eğlenceler" diledim.

"Ve sen Atlanta'da."

Sırıtarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. "şey yoluna girecek. En kötüsünün geride kaldığını söyleyebilirim."

Cat dar koridorda tökezleyerek çıkışa doğru ilerlerken kıkırdadık.

Yanına oturduğumda Shawn bankta biraz eğri duruyordu.

"İçmeye devam edeceğiz, sadece sert olanlar bahçeye girecek," diye birinden alıntı yaptım ve kadehi arkama devirdim.

Shawny sessizce güldü, sarhoş hep böyle yapardı.

"Seni gerçekten özleyeceğim," diye inledi ve beni kendine çekti. "Beş yıldır her gün seninle olmaya çok alıştım."

Birdenbire orada olmadığınızda büyük bir şok yaşayacaksınız."

"Başlangıçta sana her gün telefonda konuşabileceğimizi söylemiştim."

"Ama bu aynı şey değil."

"Bunu da kimse söylemedi. Ama sana verebileceğim tek şey bu." Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlarken gözlerinin içine baktım. "Sadece buradan gitmek zorundayım, anlıyor musun? Kendi hayatıma başlamak istiyorum, sadece kendime. Ve tüm bunları arkamda bırakmak istiyorum."

"Beni de geride mi bırakmak istiyorsun?"

Boynunun arkasını ve alnımı onunkine dayadım.

"O kadar çok şey oldu ki, önce biraz mesafeye ihtiyacım var. Belki bir gün geri ."

"Bu güzel olurdu. Ama seni anlıyorum. Ve sana engel olmak istemiyorum."

SHAWN

E Jamie'nin gitmesine izin vermek benim için zaten acı vericiydi. Ama ikimiz de onu asla durduramayacağımı biliyorduk. Bu güç Kimsenin onun üzerinde bir etkisi yoktu. Jamie özgür olmak istiyordu, ancak o zaman bir gün mutluluğu bulabilirdi.

"Aramızdaki şeylerin yürümemesi iyi bir şey," diye hatırlattım kendime, her ne kadar zor olsa da. "Eğer şimdi birlikte olsaydık, beni burada bırakırsan kesinlikle öldürdüm."

"Senin için o kadar önemli değilim."

"Bir fikrin var mı? Bir zamanlar senin ilginden başka bir şey istemediğim zamanlar oldu."

"Biliyorum." Sanki bu aşamayı çok iyi hatırlıyormuş gibi başını salladı.

"Biraz utanıyorum çünkü aslında doğru olmayan şeyler söyledim."

Jamie ona el salladı ve kendine bir kadeh daha doldurdu.

"Unutun gitsin, o geçmişte kaldı. Artık sadece ileriye bakıyoruz."

Midemde bir boşluk yayıldı, bir kazanı patlatabilecek bir vakum gibi.

"Biliyorsun... Sana hiç söylemediğim bir şey var."

Jamie bana sanki zaten biliyormuş gibi baktı. Ama elimde değildi. Bunu uzun süre kendime saklamıştım.

"Biliyorsun... Sana o kadar aşıktım ki. Seni başka biriyle görmeye dayanamazdım."

"Bu bir sır değil," dedi . "Sadece beni paylaşmak istemedin."

"Hayır... Başka bir şey var..."

Jamie sanki şaka yapıyormuş gibi sırtarak, "Geceleri bana otuz bir çekiyorsun," diye sordu.

"Beni dinle," dedim ona.

Sırtışını bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

"I oldu Kıskanç. Bu yüzden korkunç bir şekildeKıskanç,
o I Korkunç bir şey yaptım."

"?" diye sordu, dudaklarındaki gülümseme hâlâ oradaydı. Bu haberi o kadar da kötü karşılamayacağını umuyordum.

"I ... Bir keresinde cep telefonuna bakmıştım," diye isteksizce itiraf ettim ve yakama bekledim.

"Ne olmuş yani? Bazı insanlar yapar, unut gitsin."

"O... *ondan* geldikten sonra." Jamie'nin sırtışı anında kayboldu.

"Gördüm... Videoyu. Profesör ..."

Jamie elini yukarı doğru kaldırdı ve yumruğuyla hemen sessiz olmamı işaret etti.

"Paylaştım Jamie," diye itiraf ettim gözyaşlarımla arasından. "Onun üniversiteden atılmasından ben sorumluyum. Seni onunla görmeye dayanamıyordum. Sen ona çok aşıktın ve ben de sana çok aşıktım."

Jamie sanki beni her an gibi bana bakıyordu. Köşedeki koltuğa büzüldüm ve ona her şeyi anlattım.

"Aslında bunu profesöre gösterip seni bir daha görmemesi için ona şantaj yapmak istedim. Ama ne kadar korkakmışım! Sonra ona ve sana o kadar kızdım ve o kadar kıskandım ki tekrar tekrar izledim. Sonra da yükledim. Gerçekten istemedim, seni incitmek istemedim! Ama ikinizin birlikte olduğu düşüncesine katlanamıyordum. Ben sadece seni istedim!"

Jamie ayağa kalktı. Bana bakmadan kulüpten ayrıldı.

Gözlerimden yaşlar akararak peşinden koştum.
Sokakta peşinden koştum.

"Jamie! Bekle, lütfen. Anlamak zorundasın."

"Hem de nasıl!" diye tersledi, gözleri öfkeden başka bir şeyle dolu değildi. "Onun hayatını mahvettin! Ve beni bundan sorumlu olduğuma inandırdın. Başından beri ben - sendin!" Ona sarılmaya çalıştığımda beni itti. "Dokunma bana!"

"Jamie, lütfen! Bana kızmakta sonuna kadar haklısın ama lütfen beni anlamaya çalış. Bunu gerçekten sadece sen başka bir büyük hata yapmayasın diye yaptım!"

"Başka bir hata yapmayayım diye mi?" diye sordu dehşet içinde, sesi çatlayarak. "Beni zarardan korumanın yolu bu mu? Ethan öldü!"

Gözlerindeki hüznün üç yıldan daha eskiydi ama onu hâlâ özlüyordu.

"Özür dilerim - çok özür dilerim! Bundan utanıyorum, bana inanmak zorundasın!" Koluna uzandım ama tüm gücüyle tokatlayarak uzaklaştırdı. "Jamie, lütfen..."

Tekrar denedim, bu sefer bileğimi tuttu, kolumu çevirdi ve gözlerimin içine baktı.

"Buna hakkın yoktu!"

"Biliyorum Jamie, lütfen benden nefret etme. Bundan çok utanıyorum ve elimden gelse bunu geri alırdım!"

"Ama sen yapamazsın. Kimse yapamaz!"

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, ellerim pantolonunun üzerindeydi. "Lütfen, affet beni! Bu şekilde bitmesini istemedim. Gerçekten sadece senden uzak durmasını istedim. Ama bir şekilde her şey kontrolden çıktı ..."

"Beni gerçekten bu kadar çok mu sevdin?" Sesi farklı bir tınıya bürünmüştü.

"Hâlâ seviyorum. Sen hayatımdaki en önemli insansın! Ve eğer şimdi gidersen ve benden sonsuza dek nefret edersen buna dayanamam. Lütfen, Jamie. Yaptığım şey için beni affet. Çok aptaldım."

Ellerini omuzlarımda hissettim. Beni nazikçe ayağa kaldırdı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken.

"Her şey yolunda..."

Umut dolu gözlerine baktım.

"Artık değiştirilemez..."

"Bir şeyler yapabilmeyi gerçekten çok isterdim," diye itiraf ettim ona. "Sence polise gitmeli miyim?"

"Peki ne anlamı var? Uzun zaman önce bitti. Ethan öldü, gerçek bile bunu değiştirmez."

Gözyaşlarına karşı koyduğunu açıkça görebiliyordum. Güçlü olmak istiyordu ve bunun için ona sonsuza kadar minnettar kaldım.

"Niyetinizi anlayabiliyorum. Muhtemelen beni gerçekten kurtardınız. Aksi takdirde onu karısından koparmaya çalışır ve bir noktada bunu kamuoyuna açıklardım çünkü buna dayanamazdım."

O derin bir nefes verirken nefesimi tuttum.

"Seni affediyorum," dedi sessizce, gözlerimin içine bakarak. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. Ama şimdi seninle parti yapmaya devam etmemi bekleme. Bunca zamandır bunu benden saklıyordun. Ben de ikimiz arasında en iyi yalancının ben olduğumu sanıyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onunla sana söylediğimden çok daha fazlasını yaşadım," dedi Jamie kararlı bir şekilde. "Başından beri oldukça çılgındık, ama seni incitmemek için hiç söylemedim. Çünkü benden ne kadar hoşlandığını çok iyi biliyordum. Görünüşe göre başka birinin hayatını mahvedecek kadar çok."

"Ah, Jamie..." Ağlamaktan onu tanıyamadım.
"Lütfen, affet beni, lütfen, lütfen, !"

"Sana daha önce de söyledim, seni affediyorum. Seni anlıyorum, her zaman anladım. Sadece şu anda daha fazla konuşamam ve şimdilik yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"İstediğin kadar kendin olabilirsin! Ama lütfen Atlanta'ya gittiğinde beni unutma. Lütfen, Jamie."

"Biliyorsun Ethan'la işim biteli çok oldu. Her şey çok uzun zamandır unutuldu. O artık benim için bir şey ifade etmiyor, zaten onunla bir şeyler başlatmakla aptallık ettim. Bu yüzden endişelenme. Ona hâlâ çok aşık olduğum için kendimi uçurumdan atacak değilim. Bu saçmalık."

Bunu duyunca rahatladım.

"Uzun zamandır bunu kabullendiğini biliyorum. Belki sana söylememeliydim ama dürüstçe ve kartlarımızı açık oynayarak vedalaşmamızı istedim."

"Başından beri aklının bir köşesindeydi, değil mi?"

Başımı salladım. "Bunu hep yanımda taşıdım ve bu kadar aptalca bir şey yaptığım için kendimden nefret ettim."

"Aslında her şeyin suçlusu kısmen benim. İlk eyalet sınavındaki olaydan sonra Ethan'a o kadar kızmıştım ki onu geri almak istedim."

beni baştan çıkarmak istedi. Aslında bunu herkesin içinde yapmaya niyetliydim, bu yüzden seni suçlayamam. İkimiz de aptalca şeyler yaptık..." diye itiraf etti ve hatta biraz gülümsedi.

"Evet, bir bakıma... Anlayışınız için teşekkür ederim. Kavga ederek ayrılmamızı istemedim. Bu benim için çok kötü olurdu."

"Kavga etmiyoruz. Merak etme, benden o kadar kolay kurtulamayacaksın."

Ona belli belirsiz sarıldım, o da buna izin verdi ve kollarını sırtıma doladı.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim. Artık bunun benim hatam olmadığını biliyorum."

"Bu seni biraz daha iyi hissettirdi mi?"

"Evet, öyle sayılır. Videoyu paylaştığımdan başından beri şüpheleniyordum. O kadar da aptal olmadığımı bilmek güzel."

"Ve şimdi ortaya çıktığı için rahatladım. Artık endişelenmene gerek yok ve sadece beni suçlayabilirsin. İkimiz arasında kötü olan benim."

"Bunu sadece duygularını başka türlü nasıl ifade edeceğini bilemediğin için yaptın. Ve dediğim gibi, ben de masum değilim."

"Beni bu kadar iyi anladığın için teşekkür ederim. Sen gerçekten benim en iyi arkadaşımsın." Ona olabildiğince sıkı sarıldım.

"Aramızda binlerce kilometre olsa bile ben öyle kalacağım."

"Yarın gerçekten gitmek zorunda mısın?" diye sordum, onu bırakmak istemiyordum.

"Evet, arabayı Theodor Amca'dan alacağım ve tüm hafta sonu boyunca araba kullanacağım, böylece Pazartesi günü işe başlayabilirim."

"Yani seni kabul ettiler mi?"

"Evet. Hemen başlayacağım. Bu bana iyi gelecek. Sonunda kendi paramı kazanacağım!"

"Senin için her şeyin en iyisini diliyorum Jamie. Gerçekten. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Ve eğer başka bir eyalette daha iyisini yapabilirsen, seni durdurmayacağım."

Kendimi yavaşça ondan ayırırken bana gülümsedi.

"Artık neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Kalbimi parçalayacak olsa bile gitmene izin vereceğim," diye itiraf ettim.

"Beni özlemeyin, kim bilir bir daha ne zaman görüşeceğiz."

Sözleri yine gözlerimi . "Çaba gösteriyorum. Belki Ian dikkatimi biraz dağıtabilir."

Ellerini enseme koydu ve gözlerimin içine baktı.
"Mutlu olmanı diliyorum Shawny. Sonunda sana ihtiyacın olanı verebilecek adamı bulmanı diliyorum."

"Teşekkür ederim."

Son bir kez alnımdan öptü, sonra gülümseyerek arkasını döndü.

JAMIE

I Artık bu acı hissini görmezden gelemezdim. Shawn'a gülümseyerek veda etmek, yapılması en zor şeylerden biriydi, Hayatımda hiç yapmadığım bir şeydi. Özellikle de bana gerçeği söyledikten sonra. Düşüncelerimi bir asit gibi kemiren bir gerçek.

Shawn kıskançlık yüzünden her şeyi mahvetti.

Bunu bana nasıl yapabildiğini anlayamıyordum ama sonunda öğrendiğim için mutluydum. Artık yeni bir başlangıç yapmak benim için çok daha kolay olacaktı.

Ethan ve ben hayatımıza devam edeli yıllar geçmiş olsa da, onu düşündüğümde hâlâ bir şeyler hissediyordum. Özellikle de onun ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgim olmadığından emin olduğum şu anda.

Shawn bizi ayırmak için videoyu yayınladı...

Saçlarımı tuttum ve gözlerimi kapattım. Önümde, Ethan'ın çaresizce ihtiyacı olan şeyi ona vermem için yalvardığını gördüm. Arkasında, gölgelerin içinde, elinde bir bıçakla Shawn duruyordu. Mutluluğu için Ethan'ı yok etmişti.

Nasıl bu kadar bencilce bir şey ?

Bu ona hiç uymuyordu. Ya da belki de yakışıyordu? Sadece ben mi hiç görmemiştim? En iyi arkadaşım gerçekten de bana haber vermeden arkamdan böyle bir şey yapabilecek kadar zayıf mıydı?

Lanet olası üç yıl boyunca Shawn beni videoyu benim yayınladığıma ya da en azından benim gönderdiğime inandırmıştı. Oysa başından beri oydu. Bana olan aşkını itiraf ettiğinde yüzüme pis pis gülümsemişti. Ve ben de bunu onunla denemekle aptallık etmişim!

Neyse ki daha fazlası olmamıştı. Görünüşe göre Shawn, Ethan'ı uzaklaştırıp onun yerini almaktan hiç çekinmemişti.

Kimse onun yerini dolduramaz.

Ethan'ı bulmak için elimden gelen her şeyi yapmış olmama rağmen. Şimdiye kadar onun gerçekten öldüğünden emindim. Bu yüzden ona gerçeği asla söyleyemeyecektim.

Özür dilerim.

Ev hâlâ aynı görünüyordu. Siyah Cadillac hâlâ garaj yoluna park edilmişti. Beyaz dış cephe güneşte parıldarken, bahçedeki birçok çiçek güzel bir gün vaat ediyordu.

Açık bahçe kapısından içeri girdim ve yerin kaydığını hissettim. Koyu renkli ahşap kapının önünde durduğumda nedense dizlerim titredi. Ellerim anormal derecede terlemişti.

Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu...

Kapı ziline artık *Lawrence* değil, *Smith* yazıyordu. Melodik ding-dong sesi kapının arkasından bile duyulabiliyordu ve kalbimin küt küt atmasına neden oldu.

Kısa bir süre sonra kapı açıldı. Arkasında oldukça uzun boylu, geniş omuzlu bir adam duruyordu.

"Evet?" diye gürledi derin sesi.

"Olivia orada mı?" diye sordum biraz sinirlenerek.

"Tatlım? Misafir mi bekliyorsun?" diye sordu mutfağa doğru.

"Beni beklemiyor. Ben sadece ... kendiliğinden uğradım," diye açıkladı.
Be

n. Adam bana pek de dostça bakmadı. Her halükarda kendi isteğimle eve girmeme izin vermedi.

"Kim var orada?" Olivia'nın sesi oturma odasından net bir şekilde duyuldu.

"Bilmiyorum, herifin biri. Eski bir mahkuma benziyor."

Bunun nedeni muhtemelen atleti nedeniyle çok net görülebilen dövmeleiydi. Son üç yıl içinde birkaç tane daha eklenmişti.

"Hank ... Kim var orada? Oh, bu ne sürpriz!" Olivia dışarı fırladı ve neredeyse beni deviriyordu.

"Hey, ben de seni sevindim."

"Jamie! Birbirimizi görmeyeli uzun zaman oldu. İçeri gelmek ister misin? Öğle yemeği hazırlıyorum."

"Hayır, hayır, o kadar zamanım yok. Doğruca Atlanta'ya gidiyorum."

"Ne istiyorsunuz orada? Orası çok uzak. Sen uçmuyor musun?"

"Uçmayı sevmem, arabaları tercih ederim. Theodor Amca bana arabasını ödünç vermek istiyor, umarım eski külüstür beni sağ salım indirir. Ama öyle olmasa bile, bir şekilde oraya varacağım."

"Artık bir avukatsınız ve çalışma hayatınıza başlıyorsunuz. Haksız mıyım?" Başımı salladım.

"Seninle gurur duyardı, bunu biliyorsun, değil mi?"

Benim için kolay olmasa da tekrar başımı salladım.

"Eminim cennetten izliyordur."

Olivia'ya göre Ethan üç yıl önce ölmüştü. *New Haven*'ın hemen dışındaki bir araba yangınında kimliği belirsiz bir ceset bulunduktan sonra, Ethan'ın o kişi olabileceğine dair söylentiler artmıştı. Olivia'nın bu habere ihtiyacı olduğunu biliyordum.

ondan ayrılmak ve yeni bir hayata başlamak için. Bu yüzden şüphelerimi ona hiç ifade etmemiştim. Gerçi her zaman şüphelerim vardı. Ancak artık onun öldüğünden de emindim. Çünkü kimse ondan bir daha haber alamamıştı. Ve o kadar uzun zaman geçmişti ki neye benzediğini unutmaya başlamıştım.

"Bu Hank, bu arada, benim kocam. Bir buçuk yıl önce evlendik," dedi Olivia, gözleri parlayarak.

Adam pek arkadaş canlısı görünmüyordu ama onu mutlu ettiyse kesinlikle doğru kişiydi. Bana biraz tanıdık geldi, üç yıl önceki düğünde olabilirdi. Ama onun gibi bir sürü adam vardı, bu yüzden emin olamadım.

"Tebrikler, işte bu yüzden Smith." Kapı zilini işaret ettim.

"Bu doğru. Artık Olivia Smith'im." Bana yüzük parmağındaki kalın mücevheri gösterdi.

"Dorian nasıl?" diye sordum.

"Çok iyi. Notları yükseldi ve yakında üniversiteye gitme şansı yüksek."

"Sevindim, ona en iyi dileklerimi iletin."

"Gitmeden önce yanına bir şey alır mısın lütfen?" Olivia aceleyle evin içinde kayboldu.

Çok acelem olmasına rağmen bekledim. Ama kabalık etmek istemedim.

Bu Hank bana sanki hemen tekrar ortadan kaybolsam mutlu olacakmış gibi baktı.

"Biraz tuhaf olduğunu biliyorum ama sanırım o da böyle olmasını isterdi."

Ben karşı koyamadan Olivia elime bir kol saati sıkıştırdı.

Kahverengi deri kayışlı eski bir *Bulova*'ydı. Hemen tanıdım.

"Bu onun en sevdiği saatti. Yanınıza almanızın bir sakıncası var mı? Nerede çalışırsanız çalışın, sizinle birlikte olacak ve size her şeyi hatırlatacaktır."

Boğazımdaki garip sıkışma hissine karşı yutkundum.

"Bilmiyorum Olivia. Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz. Oğlunun belki de ...?"

"Dorian'a ondan üç saat daha miras kaldı. Onlara gerçekten ihtiyacımız yok. Sende de hiç yok."

"Teşekkür ederim..." Bileğime bağladım. Tarzıma pek uymuyordu ama reddedemedim.

"Burada senin için biraz yiyecek de var." Olivia bana bir kâğıt torba uzattı. İçinde muz, elma ve sandviç vardı. "Böylece büyük yolculuğunda aç kalmazsın."

"Bu gerçekten çok hoş." Ona sarılıp vedalaştım. "Dorian'a benden selam söyle, bir ara görüşürüz."

Bahçe kapısından geçerken bana el salladı. Buraya bir daha asla geri dönemeyeceğimden emindim. Yine de bir gün tekrar karşılaşacağımıza inanmasına izin verdim.

Arabaya oturduğumda boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Boğazımdaki yumru o kadar sıkıydı ki yutkunarak çıkaramıyordum. Kendimi çok tuhaf, bir şekilde keyifsiz hissediyordum.

Büyülenmiş bir halde bileğimdeki saate baktım. Kadranın camını dikkatle okşadım. Saatin sessiz tik takları bana onunla Cadillac'ta uyuduktan kısa bir süre sonra yaşadığımız bir anı hatırlattı. Yavaşça kolumu kaldırdım ve deri kayışı kokladım. Saat uzun süredir öylece durmasına rağmen Ethan'ın kokusu hâlâ üzerine sinmişti. Gözlerimi kapatarak elime geçen her şeyi içime çektim.

Ne ben?

Kolumu aşağı çektim ve yola baktım. Gitme vakti gelmişti - hala gidecek çok uzun bir yolum vardı ve canım araba kullanmak istemiyordu.

geç kalmak. Ve gerçekten de geçmişİ arkamda bırakmanın zamanı gelmişti.

Ethan'ın çok yakınlaştığımız eski evine son bir kez daha baktım. Ondan sonra pek çok kişi gelmiş ve gelecek olsa da, onu kesinlikle unutmuyacaktım.

Elveda.

Atlanta'ya yolculuk uzun sürdü. Özellikle de kendimle, düşüncelerimle ve bir türlü çıkaramadığım saatimle baş başa kaldığım için. Arabada geçirdiğim on sekiz saat boyunca, molalar ve yolun yarısında bir motelde kısa bir uyku da dahil olmak üzere, sık sık Shawn'ın yaptıklarını düşündüm ve sürekli yeni bir başlangıca ihtiyacım olduğu ve tam olarak doğru şeyi yaptığım sonucuna vardım.

Pazar sabahı *Atlanta*'ya vardığımda gözlerim çekikti. geldi.

Bu şehri seçmiştim çünkü buranın iklimi *New York* ve çevresinden çok daha iyiydi ve yılın büyük bir bölümünde atletle dolaşabileceğimi umuyordum. Ancak burası Los Angeles ya da Miami değildi, şehir okyanus kıyısında değildi ve orada plaj voleybolu gibi bir şey bulamazdınız.

Ancak buraya eğlenmek için değil, çalışmak için gelmiştim. Mahkemedeki işi Prof Brown beni tavsiye ettiği için almıştım. Bağlantılarım olmasaydı kesinlikle bu kadar çabuk olmazdı. Ama bir sorun da vardı: Eşyalarımı çok hızlı bir şekilde toplamam gerekiyordu. Çünkü mümkün olan en kısa sürede, Pazartesi sabahı erkenden işe başlamamı istiyorlardı. Benden ne beklendiği konusunda hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Cep telefonumdaki navigasyon sayesinde yolumu kolayca bulabildim. Toparlayabildiğim son parayla en azından dairenin ilk kirasını ödeyebildim.

1295 Donnelly Ave SW yeni dairemin adresiydi. Kırmızı tuğlalı evler yeşil bir alanda birbirine yakın sıralanmıştı. En iyi mahalle değildi ve kesinlikle en zengini de değildi ama başlangıç için fazlasıyla yeterliydi.

Neyse ki ev sahibesi Bayan West'e hemen ulaştık. Birlikte siyah dış merdivenlerden birinci kata çıktık.

İçeride durduğumuzda, "Burası da entegre mutfaklı oturma odası," diye açıkladı.

"Hoşuma gitti," diye dürüstçe itiraf ettim, ilk kirayı ona uzattım ve eşyalarımı üst kata çıkardım.

Neyse ki daire zaten mobilyalıydı, yoksa yerde uyumak zorunda kalacaktım.

Günün geri kalanını bölgeyi tanıyarak, buzdolabı için birkaç şey alarak ve ardından televizyonun karşısında oturarak geçirdim.

Aslında ne kadar yorgun olduğumu ancak birkaç dakika sonra uyuyakaldığımda fark ediyorum.

Sabaha kadar uyudum. Çalar saatimin tiz sesi beni uyandırdı ve neden burada olduğumu hatırlattı.

Hemen banyoya girdim, giyindim ve kısa bir süre sonra işe gitmek üzere arabaya bindim.

Neyse ki *Fulton County Adliyesi* evime sadece on dakika uzaklıktaydı, bu yüzden acele etmeme rağmen zamanında geldim.

Arabayı park eder etmez hızla adliye binasına girdim. Çok büyüktü, gri cephesi her yerde pencerelerle delinmişti ve beş kat yüksekliğindeki beyaz sütunlar bir Yunan tapınağını andırıyordu. İlk bakışta bile bina oldukça göz korkutucuydu.

Burada mahkum edilen insanlar kendilerini nasıl hissediyorlar?

Yakında bunun bir parçası olacak olmam garipti. Çünkü bir hukuk firmasını tek başıma yönetecek, bir sekreter yetiştirecek, muhasebe yapacak ve televizyonda utanç verici reklamlar yayınlayacak bir tip değildim.

Uzun vadede çok para kazanma ihtimali olan kalıcı bir iş istiyordum.

Mahkeme kesinlikle daha iyi bir seçimdi. Birçok suçlunun kendi avukatı yoktu ve mahkeme onlara bir avukat sağlıyordu. Ve ben de şimdi tam olarak öyle olurdum.

Bina beni soğuklukla karşıladı. Tıpkı dış cephesi gibi içi de donuk bir griydi ve uzun koridorlar taş zeminde ayak seslerimi yutmuyor, aksine birkaç kez yankılanıyordu. Bir şekilde küçük hissettiriyordu ve çok sayıda kapı bunu daha iyi hale getirmiyordu.

Şimdi nereye ?

Prof Brown'dan sadece adres ve bir isim almıştım.

Neyse ki, oldukça merkezi bir konumda bulunan ve tavsiye isteyebileceğim bir sekreterlik vardı.

"Siz yeni kamu avukatı mısınız, Bay Turner?" diye sordu gözlüklü, zayıf bir kadın.

"Evet, bugün başlamak gerekiyor. Nereye gitmem gerektiğini söyleyebilir misiniz?"

"Ofisiniz üçüncü katta, C koridorunda, 317 B numaralı odada, sol taraftaki kapı."

Çaresiz bakışımı görmüş olmalı ki, öylesine açık ve dostça bir bakışa sahip olan genç bir adamı yanına çağırdı ki, kendimi biraz daha iyi hissettim.

"Chesterfield, lütfen genç beyefendiye yeni ofisine kadar eşlik et. Anderson'a da haber ver. Onu bilgilendirecektir."

Adamın peşinden usulca koştum. O da gözlük takıyordu ve bu binada çalışacaksam gözlüğe ihtiyacım olup olmayacağını merak ettim. Bu bir kıyafet kuralı gibi görünüyordu.

"*Fulton County Adliyesi*'ne ilk gelişiniz mi?"

Geniş basamakları tırmanırken ona ironik bir şekilde "O kadar kaybolmuş mu görünüyorsunuz?" diye sordum.

"Birazcık. Ama bu yakında geçecek. Binanın mantıklı bir yapısı var ve bir kez kavradığınızda, gerçekten çok kolay."

"Umarım öyle olur. Kendimi aptal durumuna düşürmek istemiyorum." Dişlerimi sıktım çünkü bunu söylemek istememiştim. Ne de olsa artık üniversitede değildim ve iyi seçilmiş bir telaffuz bir avukat için önemliydi. Bu kadar gevşek konuşmak doğru değildi - en azından birkaç kaynak tarafından bana söylenen buydu.

"Merak etme, öyle olsaydın yakışıklı bir maymun olurdun," dedi yaşını tam olarak çıkaramadığım adam. Benim gibi yirmili yaşlarının ortalarında da olabilirdi, otuzlu yaşlarının ortalarında da, o kadar genç görünüyordu ki anlayamıyordum.

"Ben Jamie, Turner. James Turner," diye kendimi tanıttım.

"Leonard Chesterfield." Dostça bir gülümsemeyle elimi sıktı. Bu onun normal ifadesi gibi görünüyordu, çünkü üçüncü kata çıktığımızda da değişmemişti.

"Burada kamu avukatlarının ve savcılarının ofisleri var. Üçüncü katta olduğumuz için hepsi üçle başlıyor. Sağda çift numaralar, solda tek numaralar var," diye açıkladı, ben umutsuzca her şeyi ezberlemeye çalışırken. "Bunlar tuvaletler, her koridorda birkaç tane var, böylece ihtiyaç duyduğunuzda her zaman boş bir tane var. İtiraf etmekten nefret etsem de, başlangıçta her saat onları kullandım. Oldukça heyecan verici."

"Ne yapıyorsun... Yani, sen. Özür dilerim."

"değil. Bana Leo diyebilirsin. En azından . Ama Bayan Robertson bunu öğrenmemeli."

"Tamamdır."

Leo beni bir sonraki koridora götürürken gülümsedi.

"Ofis bir sonraki köşede, yol her iki taraftan da aynı uzunlukta, bu yüzden bir yere gidip gitmemeniz gerçekten önemli değil."

sola ya da sağa."

Etrafa bakmaya devam ederken başımı salladım. Ofislerdeki numaralandırmayı takip ettim ve birkaç isme göz gezdirdim. Tabii ki hiçbirini tanıdık gelmiyordu. Sonra, bir sonraki köşede Leo durdu.

"İşte geldik."

Kapının kilidini açmadan ya da kapıyı çalmadan içeri girdi.

Arkasındaki odanın koridora hiç benzememesi beni şaşırtmıştı. Her yerde ahşap raflar, aynı büyüklükte ahşap bir masa ve yığınla dosya ve kitap vardı.

"Bazen benim gibi bir hukuk asistanından yardım alırsınız, ama genellikle burası boş olur. Soldaki kapı sizin ofisinize açılıyor."

Leo önce benim gitmeme izin verdi, odaya girdiğimde biraz gergindim. Tıpkı antre gibi döşenmişti, şehre bakan bir pencere, bol ışık ve hayatınız boyunca okuyamayacağınız kitaplar vardı.

Masanın üzerinde bir dosya vardı. Yapışkanlı bir notta *acil* yazıyordu.

"Ah, neredeyse unutuyordum. Ateşle imtihanınız yaklaşıyor. Saat 1'de birinci katta bir duruşma . Kamu avukatına yardım edeceksin. Yalnız değilsin ama savcı seni kesinlikle test edecek. Oldukça zeki bir köpektir, bu yüzden dava hakkında bilgi edinin, hala birkaç saatiniz var."

Tam gitmek üzereydi ki kolundan tutup geri çektim.

"Bir dakika, şimdi ne yapmam gerekiyor? Yani, işim tam olarak ne olacak? Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Merak etme, Anderson sana yardım edecek. Bu davada kamu avukatı . Ama ondan fazla bir şey beklemeyin, son zamanlarda biraz raydan çıktı."

"Öyle mi?"

"Bu sadece hırsızlık, ciddi bir şey değil. Zaten muhtemelen kaybedeceksin. Thornton'a karşı pek kimsenin şansı yok."

"Kim o?"

"Neredeyse her davayı kazanan savcı. Ama endişelenmeyin, deneyim kazanmak da şimdilik işe yarıyor."

Kapı arkasından kapandığında kendimi kaybolmuş hissettim. Benden ne beklendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek umudum Anderson'ın bir an önce ortaya çıkmasıydı.

JAMIE

NTabii ki Anderson gelmedi. Ofisi arayıp acilen yardımını istediğimde bile gelmedi.

Bir yığın dosyayı karıştırırken zaman su gibi akıp geçti. On ikiden kısa bir süre sonra, gerçekten gerildim. Bırakın konuşmayı, müvekkilimi henüz görmemiştim bile. Onu nasıl savunacaktım?

Neyse ki ben sadece savunma avukatının asistanıyım, cübbeyi giyerken kendimi cesaretlendirmeye çalıştım. Siyah bana her zaman yakışmıştı, geniş kollu bu cübbenin biraz abartılı olduğunu düşünsem de, altımdaki lacivert gömleğimden daha iyi hissediyordum. En azından bu şekilde herkesle aynı şeyi giymiş olacaktım ve çok fazla göze çarpmayacaktım. Çünkü dünyadaki hiçbir şey için ilk davamda bunu istemiyordum.

Birinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken dizlerim titriyordu. Birkaç kişiyle karşılaştım ama hiçbirini tanımadığım için selam vermekle yetindim.

Birinci kat üçüncü kattan farklıydı, daha az griydi ve mahkeme salonlarının kapılarında çok daha fazla sütun ve koyu renkli ahşap vardı.

Koridorda daha fazla insan vardı, bazıları da önlüklüydü. En azından Leonard'ı ya da resepsiyondan gelen korkutucuyu tanıyıp tanımadığımı görmek için etrafıma bakındım, ama şansım yoktu.

Zil çaldığında herkes mahkeme salonuna doğru ilerledi.

Dosyayı kolumun altına sıkıştırıp gözlerimi indirerek arkalarından yürüdüm. Herkes sağı sollu ahşap banklara yayılmıştı.

Birkaç izleyici de geldi, jüri üyelerinin sandalyeleri hâlâ boştu. Ama müvekkil zaten oradaydı.

Onunla birlikte masaya oturdum. Benden kısa bir süre sonra oldukça kısa boylu, kel bir adam geldi ve ben konuşmaya başlayamadan aramıza oturdu.

"Sen kimsin?" diye sordu bana.

"Bay Turner. Bu davada Bay Anderson'a yardımcı olmam istendi."

"Ben Anderson." Elimi sıktı. "Destek alacağımı zaten duymuştum. Bakalım neler öğrenmişsin. Brown?"

"Yale," diye açıkladım, bunun üzerine kaşlarını takdirle .

"O zaman en iyi eğitimi almış olmalısınız. İstersen önce senin gitmene izin vermekten mutluluk duyarım."

Kendimi hasta hissetmeme rağmen gülümseyerek başımı salladım. Dışarı koşup kusmak istedim. Ama bu biraz daha beklemek zorunda kalacaktı, çünkü salona biri girdiğinde kalabalıktan bir mırıltı yükseldi.

Kim olduğunu tanıyamadım ve seyirciler giderek daha da geriliyordu.

"Seni üzmesine izin verme Turner. Thornton'un ağzı bir bıçak kadar keskin."

Kalabalığın içinde bir şey tanımaya çalıştım. Leo bana bu Thornton'dan bahsetmişti. Görünüşe göre buranın en iyilerinden biriydi ve dikkatli olunması gereken biriydi.

"Onu bu kadar ateşli yapan ne?"

Savcı kapıdan içeri girdiğinde sorum gereksiz hale geldi. Onu tanıdığımda başımdaki tüm kan çekildi. Şok içinde Nefesimi tutarak ona baktım ve göz kırpmayı unuttum. Çenem açık kalırken kalbim pantolonumun içine düştü.

Hayır... Bu doğru olamaz. O öldü.

Ethan hayattaydı. Masasına doğru kasıla kasıla yürüdü ve suçlananlara gelişigüzel bir bakış attı. O soğukkanlı ifadeyi bir mil öteden tanıyordum. Yaptığı her hareket, her bakış, her jest, gözlüklerini her ayarlayışı bana tanıdık geliyordu.

Hiç şüphesiz oydu.

Sandalyemden düşmemek için ellerimi masanın üzerine koymak zorunda kaldım. Bir an için gözlerimden yaşlar süzüldü, sonra aceleyle onları kırıştırdım ve şimdi ve buraya konsantre olmaya çalıştım.

Bu o olamaz. Hayal görüyorum! Bu sadece hüsnükuruntu.

Anderson'dan sandalyesinde oturmuş, dehşet içinde ona kadar sayan müvekkilimize baktım.

Tekrar savcıya baktığımda Ethan hâlâ oradaydı. Yalnız da değildi, yanında benim kadar genç ve çok daha güzel bir asistanı var gibiydi.

Onlar ...?

Böyle düşündüğüm için kendimi tokatlamak istedim. Kiminle ya da neyle görüştüğü kesinlikle beni ilgilendirmezdi. Birbirimizi yıllardır görmemiştik ve aramızda hiçbir bağ yoktu. Beni fark etmemişti bile, o sarışın herifle o kadar meşguldü ki.

"Ringe kadar , düşündüğünüzden çok daha etkileyici." Anderson sanki benim için şimdiden üzölmüş gibi görünüyordu. Bunu çok iyi anlayabiliyordum.

Kendim için üzüliüyordum. Konuşma merkezim tamamen felç olmuştu. Hemen tek bir ses bile çıkaramayacaktım. Bunun yerine, sanki biri beynimi patlatmış gibi baktım.

Kendini topla Jamie. O olsun ya da olmasın, profesyonel kal!

Ethan'la göz temasını kestim, dosyalara baktım ve bir elimle yüzümü kapattım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki

keşke artık dursa.

Bu o olamaz... değil mi?

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden gözlerimi elimin arkasından kaldırdım ve ona baktım. Hâlâ beni görmemişti ve onun yerine yanındaki genç sarışınla birkaç kelime konuştu.

Bana bak, diye aklımdan geçirdim ve gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey istemedim. Ama hiçbir şey olmadı.

Kısa bir süre sonra on iki jüri üyesi odaya girdi ve yerlerini aldı. Onları yargıç takip etti. Yargıç duruşmayı açarken herkes ayağa kalktı.

Tekrar oturduğumda neredeyse sandalyeyi kaçırıyordum. Neyse ki, kendimi destekleyecek ve yavaşça koltuğa indirecek kadar güçlüydüm.

Ethan hâlâ beni fark etmemişti. Bakışları, savunmaya söz vermeden önce davayı birkaç anahtar kelimeyle özetleyen yargıçtaydı.

Anderson, "Başlayabilirsin," diye fısıldadı, sırtımı sıvazladı ve beni köpekbalığı akvaryumuna attı.

Ciğerlerimde neredeyse hiç hava kalmamışken sandalyeden kalktım. Boğazımı temizledim ve bacaklarıma hareket etmelerini söyledim. Ancak taraflar arasındaki boş alan o gün girmek isteyeceğim bir sahne değildi. Ne yazık ki başka seçeneğim yoktu.

Herkes bana bakıyor, bir şey söylememi bekliyordu. Savunmacıların tarafında kaldım, çılgınca düşüncelerimi düzenlemeye ve Ethan'ı görmezden gelmeye çalıştım. Şimdiye kadar beni gördüğünden oldukça emindim. Şu anda gözlerine bakmam benim sonum olabilirdi.

"Thomas Baker yoksul bir geçmişten geliyor," diye başladım mümkün olan en güçlü sesle. "Çocukluğundan beri dünyada kendine bir yer, çocuklarını büyütebileceği bir yer bulmak için mücadele etti. Karısını ve üç kızını çok seviyor ve aç kalmamaları için elinden gelen her şeyi yapıyor. Kızların her biri uzun zamandır kendilerine ait bir oda istiyordu."

"İtiraz ediyorum, savunma hikaye anlatmak yerine gerçeklere dayanmalı," diye öyle bir ki Ethan, kan ayaklarımdan yanaklarıma Bana bakmadı bile.

Yargıç, "Kabul edildi, lütfen konuya gelin Bay Turner," dedi ve bana tekrar söz verdi.

"Erm... Evet, şey... Müvekkilim mecburiyetten hareket etti. İşini kaybetti, karısı başka biriyle kaçtığı için çocuklarıyla yalnız kaldı ve... evini kaybetmenin eşiğinde."

Jüri üyeleriyle konuşmaya ve onların insanlığına hitap etmeye çalıştım ama Ethan'ın keskin bakışları öyle bir şiddetle içime işledi ki sanki binlerce bıçak saplanmış gibi hissettim. Gözlerinde ne nezaket, ne şaşkınlık, ne de şefkat vardı. Üniversitede, aramızdaki bu olay başlamadan önceki nefret dolu ifadenin aynısıydı.

"Sonra o Perşembe gecesi, ailesini geçindirmek için bir suç işlemeye karar verdi. Bay Grey'in benzin istasyonunu soydu, kasadan 1743 dolar ve birkaç çikolata aldı ve arabasıyla uzaklaştı. Bu planlı bir suç değildi, çünkü herkes bilir ki benzin istasyonlarında her zaman güvenlik kameraları vardır. O anın sıcaklığıyla ve iyi niyetle yapılmıştı, elbette Bay Baker bunun için cezalandırılmalıdır. Ancak ertelenmiş bir ceza yeterli olacaktır, ne de olsa bakması gereken bir ailesi var."

Savunmamı kekelemeden bitirebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Anderson'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, aslında oldukça iyi iş çıkarmıştım.

Tekrar yanına oturduğumda bana "Sağlam bir başlangıç," diye fısıldadı.

Müşteri rahatlamış görünüyordu. Başta onun için yapabileceğim tek şey buydu.

Jüri üyeleri haklı olup olmadığımı düşünüyor gibiydiler, en azından Ethan ayağa kalkana kadar.

"Bay Thornton," dedi yargıç, resmi olarak ona söz hakkı vererek.

Ethan taraflar arasındaki boş alanda benden çok daha kendinden emin görünüyordu. Jüri parmaklığı boyunca yürüdü, orta koridordan geçti ve bize katıldı. Beni tamamen görmezden geldi ve sadece müvekkile baktı.

"Paraya ihtiyacınız olduğunda hırsızlık yapmak serbest mi?" diye sordu gruba. Sesi vücudumdaki her gözeneğe nüfuz etti. " borcum olduğu için bugün bir banka soyabilir miyim?"

Kimse cevap vermedi.

"Büyükannem aç olduğu için yiyecek çalabilir miyim? Ya da işimi kaybettiğim için çocuklarıma kıyafet çalabilir miyim? Bu soruların yanıtlarını zaten bildiğinizi varsayıyorum." Ethan on iki jüri üyesine döndü. İki adım ötede durmasına rağmen kokusunu alabiliyordum. O sadece işleri daha da kötüleştirdi.

"Hırsızlık, arkasındaki niyet ne olursa olsun, cezayla sonuçlanacak bir suçtur."

Konuşma şekli beni donakalmış bir şekilde ona bakmaya itti. Daha o konuşmaya başlamadan kaybettiğimi anlamıştım.

Sonraki tanıklar ve Anderson'ın savunma girişimi bile bu durumu değiştirememiştir.

Her şey Ethan tarafından kolayca geri çevrildi. Yeterince açık olmadığımızda sözümüzü kesiyor ya da ifadelerimizi ikinci bir bakış atmadan görmezden geliyordu.

"Müvekkilimin zor bir dönemden geçtiğini bir kez daha göz önünde bulundurmanızı rica ediyorum."

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Savunma kendini tekrarlıyor," diye bağırdı Ethan, sözümü tekrar keserek.

"İtirazınız kabul edildi, Bay Turner, bu davaya ekleyeceğiniz başka bir şey var mı?"

Yargıcın yumuşak olduğumu düşündüğünü görebiliyordum. Hiçbir şey onu ya da jüriyi ikna edemezdi.

"Hayır, Sayın Yargıç," dedim ve tekrar oturdum.

"Kanıtlar bu kadar. Şimdi jürinin çekilmesini rica ediyorum." Tokmak masaya vuruldu ve herkes sandalyelerinden kalktı.

Anderson elini omzuma koyarak, "Merak etme, çoğumuz böyle hissediyoruz," dedi.

Ama kendimi başarısız hissediyordum. Özellikle de Ethan hâlâ bana bakmıyorken. Asistanıyla konuştu ve sonra odadan çıktı.

Son birkaç yıldır onu sık sık rüyamda görmüştüm, birbirimizi son kez tekrar görebilseydik nasıl olurdu diye hayal etmişim. Her şey rüyalarımda gerçekleşmişti ama hiç *böyle* hayal etmemişim.

Az önce beni ve Shawn'ı hayal kırıklığına uğratan Profesör Lawrence'ın zamanına geri dönmüş gibi hissettim. Bana bir ders vermeye kararlı olan sözde esprili profesör.

Neyse ki iradem hâlâ güçlüydü. Kendime güvenim olmamasına ve pantolonum dolu olmasına rağmen ayağa kalktım ve peşinden gittim.

"Neyin peşindesiniz Bay Turner? Savcılıkla konuşmanıza izin verilmiyor. O diğer taraf." Anderson bana bunun iyi bir fikir olmadığını hatırlattı.

"Biliyorum. Sadece ... tuvalete gitmek istedim."

Hafifçe gülümsedi. "Midenizi rahatsız edecek, değil mi? İşte, bunları al." Masanın altından bana bir tablet uzattı. "Mideyi sakinleştirir. Günde en az iki tane almalıyım."

Cebime attım ama almaya niyetim yoktu. Çünkü karnımın ağrısının bir nedeni vardı ve o da dışarı çıkmaktı.

Anderson'a "Jüri müzakereleri genellikle ne kadar sürer?" diye sordum.

"Bu durumda, üç dakika bile sürmeyeceğini sanıyorum. Thornton her zamanki gibi çok netti. Yine de savunmanızdan etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Bir şey olmaya devam edebilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Bunu bir iltifat olarak kabul ettim ama yine de bana bir yenilgi gibi geldi. Ethan pek çok kez benim sözüme inanmış ve bana hiç şans tanımadan yargıç ve jüriyi kendi tarafına çekmişti. Mahkemede çalışmak düşündüğümünden daha zordu.

Aslında jürinin duruşması uzun sürmedi. Sekiz dakika sonra mahkeme salonuna geri döndüler.

Yargıç, "Bir sonuca vardınız mı?" diye sordu.

", Sayın Yargıç," dedi jüri başkanı.
"Thomas Baker'ı suçlandığı gibi suçlu buluyoruz."

"Çok teşekkür ederim. Hepinizden ayağa kalkmanızı rica ediyorum." Şimdi sıra yargıçtaydı. "Georgia Mahkemesi Bay Baker'ı suçlu bulmuş ve şartlı tahliye olmaksızın üç yıl hapis cezasına çarptırmıştır."

Çekiç indiğinde kendimi o kadar kötü hissettim ki, var olmayan öğle yemeğimin geldiğini hissedebiliyordum.

Kalabalık memnun görünüyordu. Müvekkilim için üzüldüm ama artık önümüzdeki üç yılı hapishanede geçirmek zorundaydı.

"İyi çıkardın Turner. Seninle bir sonraki davayı dört gözle bekliyorum." Anderson gülümseyerek veda etti. Ben hâlâ orada oturmuş Ethan'a bakarken mahkûm çoktan dışarı çıkarılmıştı.

Bir saniye bile bana bakmayı düşünmedi. Asistanı onu zaferinden dolayı kutladığında biraz gülümsedi. Sonra

Başları dik bir şekilde ana koridordan dışarı çıkıyorlar.

Şimdi bu kadar olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun Ethan!

Aslında her zaman bir meydan okumayı kabul ettiğimi bilecek kadar beni iyi tanıyor olmalı. Ve bu daha yeni başlamıştı.

Leo'nun iyi bilgilendirmesi ve görünüşe göre o kadar da işe yaramaz olmayan hafızam sayesinde savcılık ofisine sorunsuz bir şekilde ulaştım. Benimkinden çok uzakta değillerdi, iki viraj daha ilerideydiler ve aslında biraz daha prestijli görünüyorlardı. Kapılar daha büyüktü, tabelalar daha kaliteliydi ve zemin daha parlak görünüyordu. Sanki kırmızı bir halı serilmiş gibiydi.

, Ethan?

Kapıdan kapıya koştum ve tabelaları okudum. Muhtemelen yapacak başka işlerim olsa da bunu halletmem gerekiyordu. Ona hâlâ ilgi duyduğumu düşünmesini istemiyordum. Sadece hâlâ hayatta olduğu için mutlu olduğumu bilmesini istiyordum. Bunun dışında birbirimizden uzak durabilirdik. Onun kendi hayatı vardı, benim de kendi hayatım.

Doğru kapıyı bulduğumda kalbimin neden neredeyse duracakmış gibi attığı benim için bir muammaydı. Ama attı. Boğuk pompalama sesi o kadar yüksekti ki kulaklarımda hissedebiliyordum. Yine de kapıyı çaldıktan sonra içeri girmeme engel olmadı.

"İster misin?" Sarışın adam antrenin ortasındaki masada oturuyordu. Her şey temiz ve düzenliydi, tam da Ethan'ın sevdiği gibi.

"Bay Thornton'ı görmek istiyorum," dedim güzel mavi gözlerinin içine. Onun gibi birini kesinlikle yatağın kenarından itmezdim. Ethan da muhtemelen yapmazdı...

"Onunla bir randevun var mı?" diye sordu o kadar net ve sıcak bir sesle ki kendimi oldukça farklı hissettim.

"Hayır, beni tanımıyor," dedim aceleyle, o aksini düşünmeden önce. "Kamu avukatı olarak işime bugün başladım.

başladı. Pantolonumuzu gerçekten çıkardı." Boğazımı temizledim çünkü yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa şakayı anlamamıştı. Yakışıklıydı evet ama gözlerinde ruh yoktu. Daha çok güzel bir heykele benziyordu. "Onu tanımak isterim... Ve ondan bir şeyler öğrenmek."

"Bay Thornton'ın günlüğü bütün hafta ."

Onu görmeme izin vermediği için yaladığı suratını parçalamak istedim. Bunun yerine gülümsedim ve dışarı çıktım. "Eğer yine de bir boşluk varsa, ona Bay Turner'ın kendisini görmek istediğini söyleyin."

"Ona söyleyeceğim, iyi günler."

ETHAN

D*Bu imkansız. Bu o olamaz.*

Hiperventilasyon tehdidi altında olduğum için nefesimi kontrol ettim. Bu bir hata, bir karışıklık ya da garip bir tesadüf olmalıydı. Bundan daha fazlası mümkün değildi. Bu James Turner değildi, onun soyadını taşıyor olsa bile. Beni bulmuş olması mümkün değildi.

Wolfgang Amadeus Mozart'ın Re Minör Requiem'i ofiste yüksek sesle yankılandı.

Önümdeki dosyayı açarken ellerim titredi. Tüm vücudum bir illüzyona o kadar şiddetli tepki vermişti ki buna sadece gülebiliyordum. Yıllar önceydi ve böyle davranmaya gerçekten gerek yoktu. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Artık yeni bir hayatım vardı ve o bunu benim için mahvedemeyecekti.

Kapının çalınması beni sıçrattı. Kendimi toparlamak için bir an gözlerimi kapattım. Derin bir nefes vererek müziğin sesini kısıtım ve sinirlerime hakim olmaya çalıştım.

"İçeri gelin," dedim normal bir ses tonuyla.

"Sizi rahatsız etmek istemem, Bay Thornton. Ama kamu avukatı Turner az önce buradaydı, sizi görmek istedi."

Hayır. Bu o olamaz.

"Onu gönderdin mi?" diye sordum soğuk bir yüzle.

"Elbette. Böyle bir aceminin, işinin ustası olan sizi ziyaret etmesine izin ."

Carter'ın iltifatına gülümsedim. Eski öğrencilerimin dediği gibi, tam bir yalakaydı. Ama asistan olarak oldukça faydalıydı.

"Eğer bir daha buraya gelirse, lütfen onu tekrar gönderin," diye onu bilgilendirdim ve bir sonraki dava için dosyaların üzerine eğildim.

Ama Carter henüz ortadan kaybolmamıştı. Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi hâlâ kapının önünde duruyordu.

"Başka bir şey var mı?"

"Bay Thornton... Merak ediyorum da, acaba bir yol mı?
... size aktif olarak yardımcı olabilir mi?"

Onu tam olarak takip edemediğim için gözlerimi yavaşça kaldırdım.

Masum gözleri bana yanımda taşıdığım suçluluk duygusunu hatırlattı.

"Bu Bay Turner bugün daha yeni başladı ve itiraf etmeliyim ki pek iyi olmasa da yeteneklerini sergilemesine izin verildi. Ama ringe girmesine izin verildi. Belki de
...?"

"Bir sonraki davayı benim yerime sen mi yürütmek istiyorsun?" diye doğrudan sordum.

"yoksa?"

Sandalyemde arkama yaslandım ve onu tepeden tırnağa inceledim. Aptal değildi ve görünüşü kusursuzdu, her ne kadar kibirle karakterize olsa ve yeteneklerini tamamen abartsa da. Herkes kendini kanıtlama fırsatına sahip olmalıdır.

"Bunu düşüneceğim. Gidebilirsin, Carter."

"Teşekkür ederim, Bay Thornton." Kapıyı arkasından kapattı.

Dosyalara bakışım o kadar donuktu ki tek bir kelime bile okuyamıyordum. Tek *düşünebildiğim* bana nasıl baktığıydı.

vardı.

Beni gördüğüne şaşırdı.

Yani nerede biliyor olamaz. Ya da çok iyi bir aktördü.

O her zaman bir aktördü, diye kendime hatırlattım, *o* zamanki acının beni tekrar ele geçirmesine izin vermedim. Onun gibi biri yüzünden yeterince acı çekmiştim. O kadar uzun zaman önceydi ki hatırlamakta güçlük çekiyordum. Hatırlamak da istemiyordum, kaçmamın bir nedeni vardı. *Atlanta*'da yeni bir hayata başlamıştım ve hiçbir şey ve hiç kimse bunu benden tekrar alamayacaktı.

Ellerim yumruk oldu.

Turner, eğer gerçekten sensen, buradan hemen gitsen iyi olur. Çünkü seni elime geçirir geçirmez.

Hala ödemediğim bir fatura vardı. Ve sonunda bu defteri tamamen kapatmak istedim.

Carter'ın eve gitmesine izin verdiğimde saat altıyı çoktan geçmişti.

"Bugünlük yeterince dosya karıştırdınız, evinize gidin."

Hava çoktan kararmıştı ama bu beni işimi bitirmekten alıkoyamadı.

"Peki ya sen?"

"Hâlâ yapacak işlerim var." Dosya yığınını küçülmüyordu ve benim görev anlayışım da küçülmüyordu. Hayatım işten ibaretti. Evde beni bekleyen boş bir daireden başka bir şey yoktu, o halde neden acele edeyim ki?

"Yarın görüşürüz, Bay Thornton."

"İzninin tadını çıkar, Carter."

Kapıyı arkasından kapattı. Sonunda yalnız kaldığım için mutluydum. Adliye binası genişti ve kendime ait bir ofisim vardı,

Bununla birlikte, resmi kapanış saatinden sonra başka bir şey oldu. İşte tam da bu durumda acilen biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacım vardı.

Bütün öğleden sonrayı duruşmayı kafamda gözden geçirerek geçirmiştim. Artık Turner'ın gerçekten de bana ulaştığından emindim. Çok özel de olsa bu bir tesadüf olmalıydı. Yine de açıklığa kavuşturulması gereken başka bir şey yoktu. Ondan uzak duracaktım ve onun da aynı şeyi yapacağını umuyordum. Onunla tek bir kelime bile konuşmak istemiyordum. Eğer yolumdan çekilirse, kalabilirdi. Aksi takdirde, ona acilen başka bir iş, hatta daha da iyisi başka bir şehir bulması gerektiğini açıkça söyleyecektim. Aramızda hiçbir zaman önemli bir şey olmamıştı. Ve asla da olmayacaktı.

İç çekerek, yanlışlıkla bir kâğıt daha yırttığımı fark ettim. O gün ellerimdeki gerilim özellikle yüksekti. Bedenim kargaşa içindeydi ve bunun nedenini çok iyi biliyordum.

Onu umursamıyorum. Onunla temas kurmayacağım. Ben ...

Ofis kapısının aniden çalınması doğrulmama ve dikkat kesilmeme neden oldu.

Saatime baktım, Carter on iki buçuk dakika önce ayrılmıştı, sadece bir şey unutmuş olabilirdi.

Kapıya gittim ve kilidi içeriden açtım.

"Girin," dedim ve arkamı dönüp masaya doğru yürüdüm.

Ama içeri giren Carter değil, Turner'dı. Ya da dönüştüğü şey. Sakalını eskisinden çok daha kısa kesmiş ve uzun saçları yerini modern, yetişkin saç kesimine bırakmıştı.

Kapıyı arkasından kapattığında vücudumdaki gerilim dramatik bir şekilde arttı. Yalnızdık. Adliye bu saatte neredeyse bomboştu. Kimse gelmeyecekti.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı Bay Turner?" diye sordum ona bakmadan. Dosyalarımı karıştırıyormuş gibi yapıyordum ama aslında

Ama her düşüncem ve tüm duyularım onunla birlikteydi. Onun varlığı kafamı o kadar karıştırdı ki başka hiçbir şeye konsantre olamadım.

"*Seni bıraktığımı* sanıyordum Ethan."

Bu ismi duymak göğsümü sızlattı. Gözlerimi kaldırdığımda soğuk ve sıcak yer değiştirdi.

"Adım John Thornton," diye açıkladım ve tekrar dosyalara baktım.

"Her, seni güzel."

Göğsümdeki dikişe yüzlercesi daha eklendi.

Seni görmek güzel...

"İstedığımı söyleyemem. Ne istiyorsun?"

Gerçekten de yaklaşmaya cesaret etti. Yüzüne bir göz boğazımda garip bir sıkışma hissettim. Gülümsüyordu. Gözlerinde gerçek bir sevinç parıltısı vardı. Hiç şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Beni nasıl buldun?" diye tersledim ve önümdeki masanın üzerinde duran dosyayı yumruğumla kapattım.

"O kadar kolay olmadı. Adliye oldukça büyük ve kafa karıştırıcı."

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum daha net ve aynı zamanda duyulabilir bir şekilde daha kızgın.

"Bilmiyordum." Omuz silkmesi her şeyi özetliyordu.

Hiçbir şey beni masanın arkasında tutamazdı. Dışarı çıktım ve aramızda sadece bir el genişliğinde boşluk kalana kadar ona doğru yürüdüm. Kendimi kontrol edemedim parmaklarım boynundaydı.

"Bana yalan söyleme!" diye homurdandım ve gözlerinin içine baktım. Gözlerinde korku yoktu, sadece mutlu bir ifade . Bir an için dengemi bozan bir sıcaklık.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye daha sessiz bir şekilde sordum.

"Hiçbir fikrim yoktu. Herkes senin öldüğünü sanıyor."

"Ben de öldüm," diye fark etmesini sağladım ve ellerimi boynundan çektim - en azından denedim. Ama bir şekilde parmaklarımı teninden çekemiyordum.

"Sen olmadığın için çok mutluyum," dedi doğrudan kalbimi hedef alan bir ses tonuyla.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, sonunda ellerimi onun üzerinden çekmeyi başarak.

"Seninle konuşmak istedim. Bu çok önemli," dedi ve yüzündeki ifadeye bakılırsa gerçekten ciddiye.

"Konuşacak bir şey yok. Eylemler, kelimelerin asla yapamayacağı her şeyi ortaya çıkardı," diyerek ona ve her şeyden önce kendime neler hatırlattım. O duyguyu bir daha asla yaşamak istemesem de, hala çok iyi hatırlayabiliyordum. Çaresizlik, umutsuzluk, acının nihayet sona ermesini dilemek. Ve hepsi *onun* suçuydu.

"Özür dilerim Ethan," diye fısıldadı, elini göğsüme koymaya cüret ederek. "Bunu yapmak istememiştim."

Tepki veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde, kolunu arkasından bükerek onu kendime çektim.

"Tek kelime daha etme!" diye homurdandım, o kadar öfkeliydim ki artık kendimi özellikle güzel bir şekilde ifade etme zahmetine girmiyordum. "Hayatımı mahvettin ve şimdi buraya gelip özür dilemeye mi cüret ediyorsun?"

"Ethan..."

Onu duvara o kadar sert ittim ki nefes .

"Bu konuda tek kelime daha etme yoksa seni öldürürüm."

"Ben yapmadım!" diye nefes nefese kaldı. "Ben yapmadım!"

"Yalancı!" diye kulağına tısladım ve onu tüm vücudumla duvara öyle bir bastırdım ki, çaresizlikten duramadım.

Nefes almaya çalıştığını hissedebiliyordum. Hâlâ çok atletikti ve saçları çok güzel kokuyordu.

"Lütfen beni dinle, Ethan."

Elimle ağzını kapattım. Umutsuzca havayı avucumun içine itti ve nefes almak için mücadele etti.

Vücudunun hareketleri bana yakın olduğumuz o anları hatırlattı. Ve hala bağımlısı olduğum o duyguyu.

Elimi ağzından çektim ve boynuna doladım.

Jamie nefes nefese kalmıştı ama gitmesine izin vermedim. Onun güzel vücudunun hatırası beni çok tahrik etmişti. Onu tam istediğim gibi içime aldığım da çıkardığı sesler.

"Beni kandırmak senin için kolay mıydı?" diye fısıldadım kulağına. "Sana aşık olmamı izlemek hoşuna gitti mi?" Başını salladı ama ben daha iyi biliyordum.

"Sen bir fahişeden başka bir şey değilsin."

"Ethan ... lütfen açıklamama izin ver."

"Gerek yok, ben zaten anladım. Sınavınızı istediniz ve her şeyinizi verdiniz, değil mi?"

Elimde ama onu acımasızca tuttum.

"Profesörünüzü bile baştan çıkardınız. Hiç utanmadan onun evliliğini mahvettin. Sonra da bunu herkesin içinde yaptın. Aynaya bakmaya utanmıyor musun?"

Jamie son gücünü de seferber ederek elimden kurtuldu, kolumun altına daldı ve aramıza mesafe koydu.

"Eğer beni dinlerseniz, size her şeyin nasıl olduğunu açıklayabilirim!"

"Açıklanacak ne var ki? Ben gerçeği biliyorum."

"Hayır, onları tanımıyorsun!" Gözlerindeki mutlu, sıcak ifade yerini öfkeye ve onda tanımadığım bir korkuya bırakmıştı.

"Seni kendi evime götürürken gizlice bir video çekmişsin."

"Bu doğru!" diye bağırdı ben devam edemedim. "Ben de bunu inkar etmiyorum, aptalca, küstahça ve tamamen uygunsuzdu. Ama bunu asla duyurmak istemedim, bana inanmak zorundasınız!"

Küçümseyerek homurdandım ve suratına yumruk atma isteğime direndim. Bir kere başladım mı, bu ofisten canlı çıkamazdı.

"Aslında öyle olması gerekiyordu, evet. Ama sonra bir şeyler değişti. Ben değiştim, seninle birlikte olmak o kadar iyi hissettirdi ki bunu asla duyuramazdım."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım.

"Lütfen inan bana, sana ihanet etmek istemedim. Aramızdaki ilişkinin çok daha ileri gitmesini istedim. Videoyu internette görmek beni incitti. Çünkü bunun senin için ne anlama geleceğini çok iyi biliyordum. Bunu gerçekten istemedim Ethan. Ama Shawn aramızdaki ilişkiyi o kadar kısılandı ki bunu ortaya çıkardı."

"Aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı," diye açıkladım o başka bir fikre kapılmadan önce. Konuşarak işin içinden sıyrılmaya çalışması gülünçtü. "Senin ya da Murphy'nin yayınlamış olması önemli değil. Profesör Ethan Lawrence o videoyla birlikte öldü ve John Thornton'ın da ölmesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden size bavullarınızı toplayıp derhal ayrılmanızı tavsiye ediyorum."

"Hayır, yaptığının arkasındayım."

"Dur!" diye tehdit ettim. Ama her zamanki gibi beni dinlemedi.

"Defol buradan yoksa seni öldürürüm."

"Bana istediğin kadar vur. Kaçmayacağım."

Ellerimi çoktan yumruk yapmışım ve ona vermeye hazırdım. Ama gözlerindeki bakış beni tereddüt ettirdi.

Birden eli yanağıma geldi.

"Benden kurtulamayacaksın Ethan."

Kolunu aşığı çektim. Ama bir şeyler garip geliyordu. Güçlü bileğindeki saate .

"Nereden aldın onları?"

"Onu bana Olivia verdi. Senin bunu benim almamı isteyeceğini söyledi. Çünkü çok iyi anlaşıyorduk."

"Buraya ver."

Bileğini geri çekti. "Hayır!"

"Saati bana ver." Onu odanın diğer ucuna kadar takip ettim. Ama saati bana vermeyi düşünmedi bile.

"Sonunda ortadan kaybolduğunda onları sakla," dedim ve onu bıraktım.

"Zaten buraya neden de bilmiyorum. Zaten beni dinlemiyorsun," diye cevap verdi teslimiyetle. "Seni zar zor tanıyorum."

Ben kapıyı yüzüne kapattığımda o çoktan kapıyı açmıştı. "Benden ne istiyorsun?"

"Senden mi? Hiçbir şey. Ethan'a sahip olduğum her şeyi verirdim. Ama sana? Hiçbir şey."

Önünde ve onu küçük göstermeye çalıştım ama bakışlarıma dayanamadı.

"Gitmemi istiyorsan kapıyı açmalısın," dedi sinirlenerek.

Yapılacak tek doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Ama onun gidişini dayanamıyordum. Hızlı bir hareketle kapı içeriden kilitlendi.

Jamie bana kuşkuyla baktı. "Madem beni öldürmek istiyorsun, neden kapıyı kilitliyorsun?"

Onu arkasındaki kitaplığa doğru ittim. Onu yönlendirmeme ancak isteksizce izin verdi. Direnişi beni istediğimden daha fazla heyecanlandırdı.

"Ne zaman gideceğinize ve ne zaman kalacağınıza ben karar veririm."

Küçümseyerek güldü ve beni geçmeye çalıştı ama kollarından tutup onu rafa doğru ittim. Zaten önünde duruyordum, bir dizim kalçalarının arasına girmişti. Sertliğim fermuarıma bastırıyordu, o kadar ki bunu hissedebiliyordu.

Boğazını kavradığımda bakışları yukarı doğru fırladı.

"Bana itaat edeceksin," diye fısıldadım ve dudaklarımı ağzına bastırdım. Sanki yıllardır yemediğim en tatlı ve en yasak meyveyi tadıyordum. Dilim ağzına girer girmez durdurulamaz bir hal aldı.

İrademi ona zorla kabul ettirdiğim her saniye direnci azalıyordu. İsteyerek ağzına girmeme izin verdi, vücuduma doğru eğildi ve ellerimin poposunu kavramasına izin verdi.

Merkezimde bir alev denizi gibi tüm vücuduma yayılan açgözlü çekişi hissettiğimde çılgına dönmüştüm. Çok uzun zaman olmuştu.

Onu kendime çektim, masadaki dosyaları süpürdüm ve vücudunun üst kısmını tabağın üzerine bastırdım. Pantolonumu hiç vakit kaybetmeden çıkarmıştım. Sikimi yanaklarının arasına bastırdığımda onunki çoktan inmişti.

İçine girerken onu "Sakin çılgılık atayım deme," diye tehdit ettim.

Vücudu bir sarsıntıyla sarsıldı. Parmaklarını ahşap masaya geçirdi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ama bana karşı hiç şansı yoktu.

Kabzasına kadar içine girdiğimde inledim. Bu duygu o kadar baskın bir şekilde iyiydi ki, onu çok özlemiştim.

"Hâlâ çok sıkısın," diye sayıklar gibi haykırdım ve içinde hareket etmeye başladım. Uzun süre dayanamayacağımı açıkça hissedebiliyordum, içimdeki tatlı karıncalanma bunun için çok güçlüydü.

Tekrar tekrar içine girdiğimde Jamie inledi. Güçlü vücudu bana karşı koymakta zorlanıyordu. Kendimi onun içine soktum.

Hayatım buna bağlıydı. Onu hissetmek, bu sıcak gerginlik, tenlerimizin birbirine çarpması, arzunun kokusu, tekrar cennetteydim.

"Oh, Ethan ... daha düşük."

Ve sonra sesi, bir melek gibi şehvetle şarkı söyledi ve beni baş döndürücü yüksekliklere fırlattı.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldadım ve hızımı artırdım.

"Evet... evet ... evet!" diye inledi parlak bir sesle, sanki buna inanamıyormuş gibi.

İkimizi de uçurumdan aşağı atarken tüm vücudum yanıyordu. Sert ve hızlı bir şekilde yolun sonuna ulaştık ve düştük.

İnleyerek son bir kez daha içine girdim, ellerim boynunda peneleşiyor ve ağır nefes alıyordum. Suyu kenarından akana kadar şehvetimi patlamalar halinde ona pompaladım.

Ne yazık ki bu harika kurtuluş hissi uzun sürmedi. Gerçeklik aklıma gelir gelmez, o zamanlar Yale'de onu boğmadığım için pişman oldum.

Pantolonunu yukarı çekerken küçümseyerek, "İşte koleksiyonun için yine yapıyorsun," dedim.

Başını sallayarak kemerini bağladı.

"Bana hala inanmıyorsun..."

Buna sadece glebildim. "Sana neden inanayım ki? Videoyu hemen Murphy'ye gndersen iyi olur, böylece izleyicilerin yine gülecek bir şeyler bulabilir."

Sonunda ofisten çıktığında başını sallamaktan hiç yorulmadı.

"Senin için üzülüyorum Ethan."

Kapı arkasından çarparak kapandığında gözyaşlarımı zorlukla bastırabildim. Gözlerimden süzülen yaşlara karşı savaşırken yüzümde acı izleri belirdi.

Hayır... Ona bu zevki !

Daha önce de içimde buna benzer duygular uyandırmıştı ve bunun bir daha olmasına kesinlikle izin veremezdim. Ölmeyi tercih ederim.

JAMIE

AEve dönerken, yıllardır kadar depresiftim. İçimde kurşuni bir ağırlık hissediyordum, buna karşı Midemde birkaç kelebek uçuşmasına engel olamadım.

Ethan'ı tekrar görmek, bende hâlâ uyandırdığı o duyguyu yaşamak çok güzeldi. Sanki o zamanlar aramızdaki bağ yıllar boyunca sürmüş gibiydi. Yine de artık her şeyin farklı olduğunu biliyordum. Ethan video olayından sonra bana olan güvenini kaybetmişti ve onu suçlayamazdım. Ben de özrüme inanmazdım. Ama başka ne yapabilirdim ki? Beni affetmesi için dizlerimin üzerinde ona yalvarmalı mıydım? Bunu asla yapmazdı. O kadar öfkeliydi ki ondan gelecek her şeye inanırdım. Video hayatını mahvetmişti ama yine de bir anlığına teslim olmuş ve yapmayı arzuladığı şeyi yapmıştı. Her ne kadar çok çabuk bitmiş olsa da çok güzeldi. Ama sözleri hala bana acı veriyordu.

Ethan'a ulaşamadım. O kadar uzaktaydı ki, sahilin diğer ucunda onu zar zor tanıyabiliyordum. Ve bana hiç dalacakmış ve soğuk suya ayak basacakmış gibi bir izlenim vermedi.

Bütün gece uyanık kalıp her şeyi düşündüm ama bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Ethan'ı tekrar kaybetmek istemiyordum ama benimle bağlantı kurmakla ilgilenmediğini çok açık bir şekilde ifade etmişti. Başka bir yerde iş aramayı ciddi ciddi düşünüyordum. Yine de bu kararı vermek zorundaydım.

Bu şekilde devam edemeyeceğini biliyordum.

Gözümü bile kırpmamış olmama rağmen ertesi sabah uyanıktım. Ethan'la karşılaşmam işe giderken aklımdan çıkmıyordu. Adliyeye girmek midemde ikinci günümde kesinlikle ihtiyaç duymadığım garip duygular yarattı.

Kendini topla, Jamie. Bu senin geleceğinle ilgili, dedim kendime bir kez daha, çünkü bir daha asla başkasına bağımlı olmak istemiyordum. O artık bitmişti, bu benim hayatımdı ve onunla ne yapacağıma ben karar verecektim.

Kamu avukatı olarak mahkemedeki görevlerimden dolayı biraz bunalmış olsam da. Leo o sabah ofiste bana destek olacak kadar nazikti.

"Olduğundan daha fazla görünüyor. Bu öğleden sonra sizin için gündemde iki müzakere var. Her ikisinde de Anderson tarafından destekleneceksiniz, yani tek başınıza değilsiniz."

"Cumhuriyet Savcısı kim?"

"Bilmiyorum, aralarından seçim yapabileceğiniz üç tane var ama işinizi buna dayandırmamalısınız."

"Sanırım öyle. Thornton geçen sefer beni oldukça yaşlı gösterdi." Sadece bir açıdan değil. Umutsuzca arzuladığı şeyi tekrar elde etmesine izin vermiştim. Ama bunu sadece kendisi için yapıyordu. Bencil herifin tekiydi, bunu şimdi daha iyi anlıyordum.

"Thornton'un da zayıf noktaları var. bilerseniz, kendi avantajınıza kullanabilirsiniz."

Onun zayıf noktasını çok iyi bildiğim için küçümseyerek güldüm. Ama kesinlikle onunla tekrar yüzleşmek gibi bir hata yapmayacaktım. Bu onun sorunuydu, benim değil.

"Sanırım dürüst çalışarak bir dava kazanmayı tercih ederim." Leonard başıyla onayladı. "İyi bir tutum."

"Öyleyse başlayalım."

Ögle yemeğine kadar dosyaları karıştırdık. Leo sayesinde sonraki iki dava hakkında genel bir bakış açısı edindim ve duruşmalarda nasıl ilerleyeceğime dair hızlıca stratejiler geliştirdim.

Kantine giderken, iyi fikirleri yakalamak için cep telefonuma küçük notlar aldım.

"Motivasyonun yüksek, bu iyi bir şey." Leo yemek odasının kapısını benim için açık tuttu. Saat tam on ikide tüm ev tatile giriyordu, bu yüzden zaten doluydu.

"Kaybetmeye niyetim yok," dedim sırtarak.

Yemek tezgahında bulunanlardan birkaçıyla selamlaştık. Hâlâ tüm isimleri hatırlayamıyordum ama yüzleri tanımakta oldukça iyiydim.

Önümüzdeki tabağı doldururken "Anderson," dedim.

"Afiyet olsun beyler. Turner, sonra mahkemede görüşürüz. İyi hazırlanın."

"Buna güvenebilirsiniz."

Tepsilerimizle en kenarda rahatsız edilmeyeceğimiz masa aradık.

Oturduğum yerden Ethan ve sarışın yardımcısının sessizce yemek yediğini görebiliyordum. Üç masa ötede oturuyorlardı, kesinlikle gözlerindeki soğuk ve aşağılayıcı parıltıyı görebilecek kadar yakındı.

Yemek boyunca onunla bir daha göz teması kurmadım ve davalarımı odaklandım.

Elbette, ilk duruşmada savcı Ethan'dı, ancak bu kez Anderson tarafından yürütüldü. Çünkü başarısızlıktan sonra onu suçlayamam.

Anderson'ın savunması oldukça sağlam görünüyordu. O konuşurken jüri üyelerini yakından izledim ve gelecekteki duruşmalarım için bir şeyler öğrenmek amacıyla tepkilerini analiz ettim. Ne yazık ki hepsi oldukça soğukkanlıydı. Özellikle uzaktan duygusal tepkileri ayırt etmek çok zordu, eğer varsa bile.

"Çok teşekkür ederim Bay Anderson, şimdi söz iddia makamında. Bay Thornton?" Yargıç Ethan'ı ringe çağırdı.

Bana baktığında gözlerimi Anderson'a çevirdim ve savunması için onu tebrik ettim.

Bütün duruşma boyunca her yere baktım ama Ethan'a bakmadım. Ne de olsa aramızda hiçbir zaman bir şey olmamıştı, beni bir fahişe olarak görüyordu, daha fazlası değil. Theodore Amca bile bana böyle bir şey söylememişti.

"Dinliyor musun, Turner?" diye sordu Anderson, ben uzunca bir süre masaya baktıktan sonra.

"Düşünüyorum," diye cevap verdim ve başımı kaldırdım.

Ethan yüzünde öyle tuhaf bir ifadeyle bana baktı ki bakışlarına karşılık veremedim. Onun yerine jüri üyelerine baktım, onları da anlayamıyordum.

"Başka sorum yok, Sayın Yargıç." Ethan monologunu bitirdi ve tekrar yerine oturdu.

Gözlerimle hareketlerini takip ettim, sırtından poposuna ve gerginlikle gerdiği parmaklarına doğru ilerledim. Onu hiç de soğukkanlı olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Dünyayı heteroseksüel olduğuna inandırmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, bu çabaları onu içten içe yiyip bitiriyordu.

İkinci davayı da kaybettikten sonra ofisime döndüğümde Leo "Duruşma nasıl geçti?" diye sordu.

Haftanın geri kalanı için benim için dosyaları hazırlamıştı bile.

"Beklendiği gibi, hepsi suçlu bulundu."

"Bunun için üzgünüm ama belki de en iyisi budur."

"Kesinlikle Suárez vakasında. Adam karısını bıçaklayarak öldürdü ve hiç pişmanlık göstermedi," diye hatırladım içim ürpererek.

Ethan onu çapraz sorguya çekmiş ve bunu o kadar iyi yapmıştı ki, ağzından çıkan her şeyi karalamıştı. Başka bir davayı kaybetmek anlamına gelse bile adamın hapse girmesi doğrudur.

"Thornton'ın çok iyi olduğunu duydum."

Anlamalı bir şekilde başımı salladım. "Onu görmeliydin, bir aslan gibi dövüştü ve kükredi."

"Herkesin onu sürekli hayvanlarla kıyaslaması çok garip, değil mi?"

Homurdandım çünkü bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Ama doğrudur, herkes ona keskin köpek, bulldog, aslan, kaplan ve daha bilmem ne diyordu.

O kadar da haksız sayılmazlardı, çünkü Ethan'ın içinde gerçekten de uyuyan bir hayvan vardı ve kendini zar zor dizginleyebiliyordu. O bundan çok nefret etse de ben onun bu yönünü seviyordum. Aslında aramızdaki ilişkinin iyi bitmeyeceği çok açıktı. Ama bu fikir yine de acı veriyordu.

"Söylesene, buraya gerçekten ne zaman geldi?" diye sordum Leo'ya hiç düşünmeden.

"Thornton? Sanırım üç yıl önce benden kısa bir süre sonra geldi. Sanırım yaz ayıydı, Temmuz olabilir, tam emin değilim. Ama sizin için önemliyse Bayan Robertson'a sorabilirim."

Ona el salladım. "Sadece ilgimi çekti çünkü burası onun adliyesi gibi görünüyor."

"Evet, kısa sürede adından söz ettirdi, hakkını vermemeliyim. Meslektaşları ondan pek hoşlanmasa da profesyonel uzmanlığını takdir ediyorlar."

"Daha önce neredeydi?" diye sordum, art niyetim yoktu.

"Bu konuda şimdiye kadar sadece spekülasyonlar yapıldı. Kendine çok güvendiği için her zaman mahkemede olduğunu söyleyenler var. Bazıları ise eskiden hukuk öğrettiğini, çünkü çok sayıda paragrafı ve dava örneğini ezbere bildiğini söylüyor. Onu çalışırken izlemek çok etkileyici."

"Bu doğru ve biraz da tuhaf," diye mırıldandım. Ethan işi konusunda her zaman çok tutkulu . Gerek üniversitede profesör olarak gerekse şimdi savcı olarak. Tam anlamıyla safkan bir avukattı ve ondan çok şey öğrenebildim. En azından işin teknik kısmında ustalaşmıştı. Gerisi tam bir felaketti.

Leo yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle, "Onunla ilgileniyor musun?" diye sordu.

"Beni etkilediğini itiraf etmeliyim."

"Bu konuda iyidir. Ama dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Profesyonel konularda çok kibirli olduğunu söylüyorlar. Asistanı için çok uzun bir başvuru süreci olmuş. Carter sadece ona tamamen teslim olduğu için işi almış, öyle diyorlar."

Sözleri düşüncelerimin içine istediğimden çok daha derin bir şekilde sızdı.

"İnsanlar onun hakkında başka ne diyor?"

Leo masaya yaslandı ve düşünürken havaya baktı. "Birkaç şey var. İlk davasını çok parlak bir şekilde kazandığından beri mahkemenin ana konusu o oldu. O zamanlar Bayan Bennet'la olan cinayet davasıyla ilgiliydi, eminim duymuşsunuzdur. Her halükarda, hiç kimse bu güzel ve zarif bayanın mahkum edilebileceğini beklemiyordu. Mazereti su götürmezdi ve

Bu arada defans oyuncusu Anderson zaferden emindi. Ama sonra Thornton başladı ve hepimizi şaşırttı. Bir yıldırım zaferiydi, çünkü sanık ağlamaya başlamış ve itiraf etmişti. Her şey o kadar çabuk oldu ki kimse inanmadı. İnsanların ruhlarının derinliklerine nüfuz etme ve onlar kendisine teslim olana kadar üzerinde çalışma konusunda bir yeteneği var."

"Bana da geliyor," dedim pencereden dışarı bakarak.
"Peki ya bu Carter? Onu hiç mahkemede gördünüz mü?"

"Asla. Brown'da okumasına rağmen onun asistanı. Sınıfının en iyisiydi, sanırım bu işi alması için yeterliydi."

"Ya da bilmediğimiz başka özellikleri var," dedim yüksek sesle.

"Peki bunlar ne olabilir?" diye sordu Leo ilgiyle.

Örneğin kuyruk emme.

"Bilmiyorum, belki de komiktir?"

"Carter ve komik mi? Daha çok kışındaki meşhur sopa gibi."

"Leo! Senin iyi bir çocuk olduğunu sanıyordum."

Bana sıırttı. "Gerçekten burada olmana sevindim. Birçok insan benim için biraz fazla ciddi. Sen de iş yerinde eğlenmelisin."

"Kesinlikle katılıyorum."

"Şimdi başlayalım ve yarının bir sonraki vakasını küçük bir skeçle canlandıralım."

"Bunu şimdi mi oynamak istiyorsun?" Onun çılgın düşünce tarzını seviyordum.

"Neden olmasın? Kendi aramızdayız. Belki faydası olur?"

"Eğer Thornton olmak zorunda değilsem."

"Tabii ki hayır. Ben Thornton olacağım, sen sadece kendin ol."

Zihnimde hızla bastırđđđm çok tuhaf bir görüntü belirdi.

Leo kesinlikle iyi bir arkadaş olma potansiyeline sahipti.

Ethan söz konusu olduğunda, zaten büyük bir adım atmıştım. Artık gelecekte ondan uzak durmayı başarabileceğimden emindim. Artık göz teması yok, konuşma yok, dokunma yok ve her şey normale dönecekti.

ETHAN

JAmie'yi aklımdan çıkaramıyordum. Ortaya çıktığından beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Sürekli onu, onun sözlerini, onu öpmenin, ona derinden sarılmanın verdiği hissi düşünüyordum. ve ayrılırken gözlerindeki bakış.

Senin için üzülüyorum Ethan.

Ondan ilk kez gerçekten nefret etmişim. Kimseden merhamet görmek ! Özellikle de ondan.

Olivia onunla geçirdiğim tüm hayatım boyunca bana acımişti. Bundan bıkmışım. Onun gözünde neydim ben? Bakılması gereken küçük bir çocuk mu? Gülünecek bir eğlence figürü mü? Kimse benim gerçekte kim olduğumu fark etmemişti. Jamie'nin nasıl hissettiğimi en azından biraz olsun anlayacağını ummuştum.

"Bay Thornton, içeri girebilir miyim?" Annesinin oğlu Carter'ın tekrar konuşmaya ihtiyacı vardı.

"Ne oldu?"

"Önceki gün söylediklerim hakkında düşündün mü?"

Ona boş boş baktım.

Sanki seni dinleyecektim gibi!

"Ne demek istiyorsun?"

"Mahkemede sizi desteklemek isterim. Şu yeni adam gibi, Turner sanırım adı."

"Adının ne olduğu umurumda değil," diye homurdandım, tekrar sinirlenmeye başladığımı fark ederek. Ona içimde daha fazla duyguyu tetikleme fırsatı vermek istemiyordum. "Bana uyar, ama çaba göster, bunun bir felaketle sonuçlanmasını istemiyorum."

"Teşekkür ederim, Bay Thornton. Bu benim için gerçekten çok anlamlı. Şimdiden iyi hazırlandım. Bugün ilk davayı alabilir miyim?"

"Benim için sorun değil. Ama tekrar otursanız iyi olur. Sanırım dosyalar sizde?"

"Dün öğrendim, çok teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sonunda kapıyı arkasından kapattı.

Ellerimle alnımı destekledim. O sabah o kadar yorgundum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. İşim aslında benim için en önemli şeydi. Ama Jamie buraya geldiğinden beri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Duruşmaların sonucunun ne olacağı umurumda değildi. Tek düşünebildiğim oydu. Rüyalarım bile giriyordu. Her zaman onu karşımda görüyordum, sesini duyuyordum, yanağıma dokunuşunu hissediyordum. Çaresizdim.

Boğazımdaki kocaman yumruyu yuttum. Sadece bir anlığına huzur bulmak istedim. Bu düşünceler durmalıydı, beni deli ediyorlardı. Çünkü hiç durmuyorlardı.

Alnıma birkaç kez vurdum ama işe yaramadı.

Nasıl daha iyi olabilirdi ki? Jamie buradaydı, aynı katta çalışıyordu. İstemesem de o sabah ofisini bulmuştum. İki koridor aşağıda, tabiri caizse bir taş atımı uzaktaydı. Her an tekrar buraya gelebilirdi ve sonra...

Bu böyle devam edemez. Bir şeylerin acilen değişmesi gerekiyor!

Henüz nereden başlayacağımı bilmiyordum. Davalarımda, uzaktan nesnel yargılarda bulunabiliyor, mantıklı sonuçlar çıkarabiliyor, araştırma yapabiliyor ve sonra da davamı savunabiliyordum. Ama Jamie ile bunların hiçbirini yapamıyordum. Onun varlığı sadece beynimin kapanmasına ve vücudumun tepki vermesine neden oluyordu. Her zaman aynıydı.

Neden o? Ve neden ben?

Saatime baktım ve öğle yemeği vaktinin çoktan geldiğini fark ettim.

Günümün bir saatini daha zihnimi dağıtmaktan başka bir şey yapmadan geçirmiştım. İlk denemeyi Carter'ın yapacak olması kesinlikle bir avantajdı, çünkü hala ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yemek boyunca tek bir lokma bile yiyemedim. O iki masa ötede oturup sürekli gülerken nasıl yiyebilirdim ki? Chesterfield ile çok iyi anlaşıyorlardı. Çalışmak yerine sadece şaka yapıyorlardı.

Anderson bile sinirli görünüyordu, bu da beni onunla temasa geçmeye sevk etti.

"Yeni köpeğini eğitmelisin, Anderson."

"Bu havlama sesi senin için çok mu yüksek Thornton?" diye her zamanki yerinde sözleriyle karşılık verdi.

"Burada çalışmak isteyen insanlar var."

Kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Olumlu bir ruh hali iyidir, ancak fazlası sadece işe zarar verir, katılıyorum."

"Peki, neden çocuğa bir ip takmıyorsun?"

"Sen de , tam şurada oturuyor." Anderson sanki olaydan sıyrılmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"O bir kamu avukatı, tıpkı senin gibi. Senin işin bu."

"Her yeni geleni tanımanın benim görevlerimden biri olduğunu bilemezdim. Genç adam kolaylıkla sizin bölümünüze girebilir."

"Umarım böyle bir şey olmaz."

"Yeteneği var, bunu inkar edemezsiniz."

Dışlerimi sıktım çünkü ona katılmak zorundaydım.

"Gördün mü? Öyleyse neden yavrulardan rahatsız oluyorsun? Nasıl olsa mahkemede yine kazanacaksın. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Demek istediğim bu değil." Bu fikrin benim için ne kadar önemsiz olduğunu dehşet içinde fark ettim. Kazanmak, kaybetmek, ne fark ederdi ki?

"Aslında genç Turner'ı asistan olarak işe almadığınıza şaşırdım, ne de olsa o da Carter gibi yılın en iyisiydi."

"O değildi," dedim sinirlenerek.

"Evet, öyleydi. Yale'de ve ikimiz de orada ilk eyalet sınavını geçmenin bile ne kadar zor olduğunu biliyoruz. Profesörler de en az senin kadar zorlu, Thornton."

Buna bir şey ekleyemem.

"O yüzden çocuğa fazla yüklenmeyin. O bu iş için savaştı."

Bakışlarım Jamie'de sabit kaldı. Pudingini yerken mutlu bir şekilde gülümsüyordu. Kaygısız ve mutlu görünüyordu.

Her şeyin daha farklı olabileceğini fark ettiğimde ciğerlerime kramplar girdi. Eğer o video olmasaydı, Olivia'yı onun için terk edebilirdim.

Kalbimden garip bir duygu yayıldı. Jamie derslerini bitirmekle kalmamış, onları başarıyla tamamlamış ve sınıfının birincisi olarak mezun olmuştu. Yani gerçekten de kendini toparlamış ve tavsiyeme kulak vermişti.

Onun dönüştüğü genç adama bakarken içimi gurur gibi bir şey doldurdu. Artık o zamanlar olduğu kadar arsız ve maceracı değildi. Gerçekten de hayatını kendi ellerine alan ve dürüst çalışarak kendisi için bir şeyler inşa etmek isteyen bir adam olmuştu.

"Bay Thornton? Konuşabilir miyiz?" Jamie gözlerini kaldırıp bana bakarken Carter görüş alanıma girdi.

Aptal asistanımın aptal mavi gözlerine bakarken içimde öfke kabardı.

"Hadi şu işi bitirelim."

Carter her yönüyle başarısız oldu. Anderson'ın davası olmasına rağmen, Jamie jüriyi sanığın lehine ikna etmeyi başarmıştı.

Jamie Carter'ın duvara karşı tartışmasını hayranlıkla izlemiştim. Öğle yemeği sırasında kantinde gülme krizine girmesine rağmen, görünüşe göre araştırmasını iyi ve eksiksiz yapmıştı. Argümanları sağlamdı ve sonuçta gurur duyabileceği bir beraat kararı almıştı. Her halükarda gurur duyuyordum. Tüm bu hikayenin iyi bir yanı varsa, o da onu ileriye taşımış olmasıydı. Jamie artık o zamanki dengesiz öğrenci değildi. Ve itiraf etmeliyim ki onunla gurur duymaktan daha fazlasını yapıyordum. Sadece okulunu bitirmenin değil, sonrasında iş hayatına başlamanın da ne kadar zor olduğunu bildiğim için azmine hayranlık duyuyordum.

Artık resmileşmişti, Jamie'nin artık bana ihtiyacı yoktu. Muhtemelen hiç olmadı. Ona hala tutunan tek kişi bendim.

Duruşmadan sonra dışarıdaki koridorda karşılaştık ama bana bir saniye bile dikkat etmedi. Onun yerine Chesterfield'in yanında merdiven boşluğuna doğru yürüdü.

Bir sonraki köşeyi dönene kadar bakışlarım onu takip etti.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Carter yanıma gelerek. "Jüriyi bir şekilde etkilemiş olmalı. Özetlemem o kadar iyi hazırlanmıştı ki, yine de kazandı. Bunu anlamıyorum."

"Bazen mesele sağlam argümanlar değildir. Duygular mahkemede çok büyük bir rol oynar, Carter. Bunu bildiğini sanıyordum."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve ofisime geri koştum.

"Ne demek istiyorsun? Duygusuz davranmadım, değil mi?"

"Sadece yargıyla konuşmak yerine insanlarla konuşun. Duyguları uyandırmaya çalışın. Ancak bunu yapmayı öğrenemeyeceğinizden şüpheleniyorum."

"Öğrenmek istiyorum, bana öğretin Bay Thornton, lütfen!"

Elini kolumda hissettim.

"Artık sana ihtiyacım yok, Carter. Kendine başka bir akıl hocası bul. Senden bıktım."

"Ama... Bay Thornton?"

O salaktan için kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Dişlerimi sıkarak başka bir asistan istediğimi fark ettim. Jamie çok daha iyi bir seçim olurdu.

Hayır, bunu asla kabul etmez.

Ayrıca bütün gün etrafımda olmasını da istemiyordum. Beni tekrar baştan çıkaracaktı ve ben de normal bir şekilde çalışamayacaktım. Yani bu kesinlikle bir seçenek değildi.

Ya da belki öyledir?

Bir şekilde beni topraklayacağını umarak derin nefes alıp verdim. Ne yazık ki, kesinlikle hiçbir işe yaramadı. Jamie ile çalışma fikri zihnimi daha da alevlendirdi. Ondan sadece fiziksel olarak etkilenmediğimi fark ettim. Bizi birbirimize bağlayan çok daha fazla şey vardı ve bunu daha fazla görmezden gelemedim.

Bana inanılmaz zararlar vermiş olsa bile, onu affetmenin bir yolunu bulacaktım. Çünkü belki de gerçekten bana söylediği gibi olmuştu ve Murphy bize ihanet etmişti.

Ona asistanım olmasını teklif etmeyi düşündüğümde içimde küçük bir umut kıvılcımı çaktı.

Ya öğrenirlerse?

İş arkadaşlarımanın önünde bu şekilde ifşa edilmeye bir daha tahammül edemezdim. O tek sefer zaten çok fazlaydı. O anı bir daha asla yaşamak istemedim.

Sonraki birkaç gün boyunca Jamie'yle irtibata geçmek için çok düşündüm. Ancak onunla yalnız konuşma fırsatı bulamadım. Çoktan pes etmiş olmama rağmen benden kaçmaya devam ediyordu. Tamamen gülünç olmasına rağmen, sık sık tuvalete gitmek için ofisinin önünden geçiyor, pencereden dışarı bakıyor ve sırf onunla karşılaşmak için gelip gittiği zamanları not ediyordum.

Ama ona ne kadar küçük sinyal gönderdiysem, sanki ben yokmuşum gibi hepsini görmezden geldi.

Sonra Cuma akşamı daha fazla bekleyemedim.

Onu görmek zorundayım.

Elimi alnıma bastırarak göğsümdeki acıya karşı savaştım. Ama o kadar bunaltıcıydı ki yavaş nefes almak bile yardımcı olamadı. Başka bir seçenek olmadığını fark ettim. Onunla hemen konuşmalıyım.

Panik içinde saatime baktım, saat altıyı geçiyordu. Genelde bu saatte işi biterdi.

Hemen pencereye koştum ve dışarı baktım. Hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Hiç tereddüt etmeden ceketimi kaptım ve ofisten hışımla çıktım. Kapıyı kilitlemek çok uzun sürdü ve merdivenlere giden yol

Koşmak istemedim. Ne de olsa dikkat çekmek istemiyordum ama yine de acele etmek istiyordum.

Sekreterin ofisinin önünden geçerken Jamie'nin kapıdan çıktığını görünce adımlarımı yavaşlattım. Bayan Robertson'a el sallayarak onu takip ettim. Adımlarını çok yakından takip ederken saatime bakıyormuş gibi yaptım.

Otoparkta bulunan ve perişan görüntüsünden dolayı daha önce fark ettiğim bir arabaya yöneldi.

O geçerken bir kamyonetin arkasına saklandım. Sonra aceleyle arabama . *Atlanta*'da akşam trafiği oldukça yoğun olmasına rağmen gözümü ondan ayırmadım. Benden üç araba boyu öndeydi ve kesinlikle hiçbir şeyden haberi yoktu.

Onu gizlice takip etmek yanlış ama yine de kendime engel olamıyordum. Onu görmeli, onunla sakince konuşmalı ve ona bu önemli soruyu sormalıyım.

Onu yoldan çıkarken gördüğümde içimi heyecanlı bir ürperti kapladı. Arabasını bir evler kompleksine ait bir otoparka .

Bir sonraki sokağın köşesinden döndüm ve geri geldim. Sonra biraz daha uzağa park ettim.

Arabasına giden yolda yürürken hava kararmaya başlamıştı.

Delirmiş olmalıyım.

Davranışımın başka bir açıklaması yoktu. Çünkü geri dönmek için hiçbir çaba sarf etmedim. Bunu asla yapamayacağımı fark ettim çünkü onu görmek zorundaydım. Şimdi! Ona yakın olmalıyım, aksi takdirde gerçekten delirecektim.

Neyse ki otoparka ulaştığımda arabası hâlâ oradaydı.

Yani bu evlerden birinde yaşıyor.

Etrafa hızlıca bir göz attığımda etrafta beni izleyecek kimsenin olmadığını gördüm. Böylesi daha iyiydi, çünkü kapıdan kapıya yürürken ve kapı zillerini kontrol ederken kendimi biraz tuhaf hissediyordum.

Aradığım şeyi birinci katta buldum. Zil düğmesinin üzerinde örümcekli bir el yazısıyla *Turner* yazıyordu.

Zili çalmak yerine kapıyı çaldığımda kalbim oldukça güçlü atıyordu. Üç kez sertçe ve bir kez de çok yumuşak bir şekilde.

Ben burada ne yapıyorum?

Gergin bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçtim. Kapıyı açana kadar geçen süre bana sonsuzluk gibi geldi.

Jamie beni tanıdığı anda şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Ethan?"

"Beni içeri alacak mısınız?" diye sordum sabırsızlıkla.

Yarım adım geri çekildi, ben de bunu bir davet olarak . Aceleyle içeri girdim ve kimse bizi görmeden kapıyı arkamdan kapattım. Onun evine gelmek tamamen çılgıncaydı ama daha fazla dayanamadım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jamie, görünüşüme şaşırdığı belliydi.

"Hayır."

Kaşları kızgınlıkla kalktı ama bana yaklaşmak için hiçbir harekette bulunmadı.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

Bu konuda sessiz kaldım çünkü bir şey yoktu.

"Beni takip mi ettin?"

"Sana bir şey sormam gerekiyor." Cesaretim tamamen tükenmeden önce kelimeleri söylemek zorundaydım. "Asistanım olmak ister misin?"

"Asistanınız mı?" Jamie'nin dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.
"Neden?"

"Çok fazla potansiyelin var ve benden çok şey öğrenebilirsin." Açık sözlülüğüm onun pek hoşuna gitmemiş gibiydi, isteksiz görünüyordu.

"Bunu istediğimi sana düşündüren nedir?"

"Seni mahkemede izledim, biraz pratikle çok iyi bir savcı olursun."

Nemli ellerimi arkama sakladım. Üzgün olduğumu görmesini istemiyordum.

"Ya da çok iyi bir savunmacı olacağım," diye karşı çıktı Jamie, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Bu bir hayır mı?" Beni yine bir oyuna dahil etmeye çalıştığına dair huzursuz bir his vardı içimde.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yani evet."

"Ben de öyle bir şey demedim."

Ona ne anlatmaya çalıştığımı hâlâ anlamadığını hissediyordum.

"Ben... çok mutlu olurum."

Yüz ifadesi değişti. Kollarını indirdi ve bana doğru açıldı. "Gerçekten neden buradasın Ethan?"

Dişlerimi sıkarak bakışlarımı ondan başka yöne çevirdim. Vücudumdaki gerilim neredeyse dayanılmazdı. Ona bu kadar yakın olmak ama o olmamak içimi parçalıyordu.

"I ... seni görmek zorundaydım," dedim biraz zorlanarak.

Jamie hafifçe gülümsedi ve bana doğru yarım adım attı. "Ortadan kaybolmamı istediğini sanıyordum."

Boğazımdaki bir gıcırtı beni susturdu.

"Şimdi de benim daireme mi geliyorsun? Bu biraz ürkütücü, sence de öyle değil mi?"

Tamamen nutkum tutulmuş bir halde vücuduna baktım. Ceketini çoktan çıkarmış ve gömleğini yarı açık giymişti, kollarını dövmelelerini görebileceğiniz şekilde kıvrırmıştı. Ön kolları daha da güçlenmişti, sırtı da öyle. Kısa saç kesimi ona uzun saçından bile daha çok yakışıyordu. Onu kendime doğru çekmekten başka bir şey istemiyordum.

"Bir içki ister misin?" diye sordu bana çok .

Kokusu burnuma çarptığı anda, iyi kilitlenmiş tüm kapılar bir gürültüyle açıldı.

Onu kolundan tuttum ve kendime doğru çektim. Kahverengi gözlerindeki belirsiz titreşim içimdeki ateş i körükledi. Hiç tereddüt etmeden yakasına yapış tım ve ona bir öpücük kondurdum. Bu içimdeki açgözlü ateş i o kadar körükledi ki etrafımdaki her şey i unuttum. Dilim açgözlülükle ağ zına girdi. Sonunda onu tekrar tattığımda duyumlar beni boğ du. Baş ını tuttum, sanki vahş i sulardaki tek çapa oymuş gibi kendimi vücuduna bastırdım.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım öpücüğün içine ve pantolonumu açmak için acele ettim.

"Ethan..."

Titreyen parmaklarımla gömleğimin düğmelerini aç tım. Daha fazla bekleyemezdim, arzum çok büyüktü.

"Ethan, bekle..."

Jamie elini koluma koyduğ unda pantolonumun yarısını çıkarmış tım.

Gözlerine bir bakış ım bana en kötüsü hakkında ipucu verdi.

"Artık bunu istemiyorum." Sözleri sanki yıllar önce söylenmiş bir şey gibi odada çınladı.

Gözlerinden ciddi olduğunu okuduğ unda içimi bir soğukluk kapladı.

Beni istemiyor.

Yerçekimi beni aşağı çekiyordu, birden baş ımın döndüğ ünü hissettiğ im için ekmeceli sandığ a yaslanmak zorunda kaldım.

"Artık saklanmak istemiyorum Ethan. Eş cinsel olmak utanılacak bir şey değ il, bunu kabul ediyorum ve senin de kabul etmeni çok isterdim," sesi uzaktan çınladı.

"Ben senin gibi değilim," diye mırıldandım ama başım döndüğü için hiçbir şeyi seçemiyordum.

Binlerce yumruk zar zor atan kalbime vuruyordu. Nefes nefese kalmıştım ama ciğerlerim o kadar sıkıştı ki hiçbir şey geçmiyordu.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Senin için kolay olmayacak ama sence de zamanı gelmedi mi?"

"Anlamıyorsun."

"İnanın bana, düşündüğünüzden daha fazlasını anlıyorum. Ama benim istediğim bu değil. Açıkça yaşayabileceğim bir ilişki istiyorum. Partnerimle sokakta görölmekten utanmak istemiyorum. Gerçek bir şey istiyorum..."

Sözleri göğsümün derinliklerine öyle bir işledi ki kalbim duracak gibi oldu.

"I ... yapamam," diye mırıldandım elimi tutmaya çalıştığında.

"Bunun senin için büyük bir engel olduğunu biliyorum, ama sana yardım edeceğim... eğer izin verirsen."

"Hayır."

"O zaman burada bitiyor." Jamie bir adım geri çekildi. Duruşu kesin görünüyordu.

Sanki üzerime bir kaya düşüyormuş gibi hissettim. Son bir kez gözlerinin içine bakarken başımı zorlukla dik tutabildim.

"I ... daha fazla dayanamıyorum."

JAMIE

EOnun böyle acı çektiğini görmek beni çok incitti. Ama onunla bu saklambaç oyununu devam etmek çok acı vericiydi. I artık kullanılmak istemiyordum, istediğim hayat bu değildi. Özellikle de Yale'de olanlardan sonra. Onun çaresizliğini izlemeye dayanamıyordum.

Yine de o anda her şeyden çok yaydığı şey tam olarak buydu. Onu itmemem için gözleriyle bana yalvaran kırık bir adam.

Boğazımdaki yanma o kadar güçlüydü ki boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Gözlerim sulanmadan önce kenara bir adım attım ve kapıyı açtım.

"Şimdi gitseniz daha iyi olur."

Ethan'ın gözlerindeki acı neredeyse dayanılmazdı. İçindeki kargaşa hâlâ o kadar güçlüydü ki bu önemli adımı atacak cesareti kendinde bulamıyordu.

Bana son bir kez ciddi olup olmadığını sordu, sonra dışarı çıktı.

Hızlıca nefes alarak kapalı kapıya yaslandım. Ayak sesleri merdivenlerden yukarı doğru uzaklaşırken duygular üzerimden akıp gitti. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Vücudum şiddetli bir sarsıntıyla sarsıldı.

Ethan'ı böyle görmek beni çok incitti. Ama yapılması gerekiyordu, kendi rızasıyla bir adım atmazsa ona yardım edemezdim.

bana doğru yaptı. Ona sınırlarımı göstermek doğruydı ama yine de kendimi bir köpek gibi hissettim. Hiç bu kadar çaresiz görünmemişti. Onu göndermemem için neredeyse gözleriyle bana yalvarıyordu.

Ona çok mu sert davrandım?

Kafam o kadar karıştı ki artık ne yapacağımı bilemiyordum. Onun bu şekilde acı çektiğini görmek dayanılmazdı. Birkaç açık söze ihtiyacı vardı ama nedense bunun doğru bir şey olup olmadığından emin değildim.

Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi tarif edilemeyecek kadar acı vericiydi. Onu zaten bir kez kaybetmişim. O dehşeti tekrar yaşamaya dayanamazdım. Onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordum. Ama bunu ona söylemek için artık çok geçti.

Ben tam bir aptalım!

Kapıyı yırtıp açtım ve hışımla dışarı çıktım.

"Ethan!" diye seslendim gecenin içinde.

Ama o çoktan ortadan kaybolmuştu. Açıklanamaz bir korku kalbimi sardı, zihnimde beni dışarıya sürükleyen garip görüntüler .

Kapıyı kilitledim, sonra peşinden koştum.

Merdivenlerin dibinde her tarafa baktım. Nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama otoparkın arkasındaki sokakta karar kıldım.

Donnelly Ave SW, o akşam gri görünen çok uzun bir caddeydi. Sokak lambaları bile karanlığı dağıtmaya yetmiyordu. Her şey kasvetli ve ıssız görünüyordu.

Yine de bir şey beni güneye doğru çekiyordu. Hareket halindeki arabaların yanında oldukça hızlı bir tempoda yürürken, Ethan sonunda kendi gölgesinin üzerinden atladığında onu gönderecek kadar nasıl aptal olabildiğimi düşündüm.

Beni görmek onun için o kadar önemliydi ki, nerede yaşadığımı için beni gizlice takip bile etmişti. Bu

rahatsız edici ama bir şekilde de tamamen görmezden geldiğim bir itiraf.

Beni gerçekten üzüyor.

Özellikle de bariz olanı fark edememesi. Yine de peşinden koşmayı bırakamıyordum. İleride, karanlıkta bir yerde, tanıdık gelen bir figür fark ettim. Serap bile olsa, daha da hızlı koştum.

Neden durmuyorsun, Ethan? Zaten peşinden koşuyorum!

Ama durmadı, adımları oldukça hızlıydı. Hala seslenemeyecek kadar uzaktaydım. Bu yüzden peşinden sabit bir tempoyla koştum ama bunu uzun süre devam ettiremeyecektim. Kalbim zaten bunun için çok hızlı atıyordu. Onu tekrar kaybedeceğimi düşünüp duruyordum. Bu düşünce o kadar acı veriyordu ki daha da acele ettim.

Siluet büyüdükçe hayal kırıklığım da büyüyordu. Çünkü bu Ethan değildi. Sadece ona biraz benzeyen trençkotlu bir adamdı.

İç çekerek durdum ve etrafıma bakındım. Ethan'dan hiçbir iz yoktu.

Seni nasıl bulacağım?

Bir an için eve ve yarın iş yerinde onunla tekrar konuşmayı düşündüm. Ama içimdeki her şey buna karşıydı ve onu aramak için geri döndüm.

Her şeye rağmen Ethan'a yetişmeyi umarak bir süre sokaklarda dolaştım.

Bir noktada o kadar yorulmuştum ki *Murphy Ave SW* üzerinden geri döndüm. Yola paralel uzanan büyük otoyol köprüsünün altından geçtim. Ayaklarımın altındaki taşların çıtırtısı

Geçen arabaların gürültüsü dışında tek ses tren raylarından geliyordu.

Tüm bu süre boyunca Ethan'ın çaresiz yüzü gözümün önündeydi. İlk kez nasıl biri olduğunu açıkça görmeme izin vermişti. Benden yardım istemişti ve ben bir aptal olarak onu göndermişim!

Muhtemelen çoktan yeni bir şehre doğru yola çıkmıştır...

Ethan'ın gizli serviste ya da onun gibi bir yerde iyi bağlantıları olmalı çünkü yeni kimliği su götürmezdi, aksi takdirde mahkemedeki işi asla alamazdı. Tekrar yeni bir kimliğe bürünmesi kesinlikle kolay olurdu. Ve bu sefer onu kesinlikle tekrar bulamayacaktım.

Gururum yüzünden saçımı başımı yolmuştum. Ethan'ı hiç önemsememiştim. Aradan geçen bunca zamana ve yaşanan onca şeye rağmen onu düşünmeden edemiyordum.

Tam çakıl yatağından ayrılıp işlek yoldan karşıya geçmek üzereydim ki gözümün ucuyla bir şey hareket etti.

Sağa döndüm ve tren raylarının yanında bir figür gördüm.

Ethan mı?

Bacaklarım kendiliğinden ona hareket etti. Yaklaştıkça daha da emin oluyordum.

Kalbim daha da hızlı çarpıyordu çünkü tam rayların üzerinde duruyordu.

İstemiyor mu...?

Son düzlükte ona doğru koştum.

Beni göremiyordu çünkü sırtı bana dönüktü. Benden bir daha kaçamasın diye bu avantajı kullandım.

"Ethan!"

Karanlıkta sadece başını bana doğru çevirdiğini tahmin edebiliyordum.

Zayıf bir sesle, "Beni rahat bırakın," dedi ve raylar boyunca sürünerek ilerledi.

"Özür dilerim. Söylediklerimi unuttum ve tekrar huzur içinde oturup konuşalım."

Cevap vermedi ve yürümeye devam etti. Tamamen çünkü duruşundaki umutsuzluğu görebiliyordum. Tren raylarının üzerinde dengede durması tesadüf değildi. Sarhoş da değildi, ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Ethan... Lütfen aşağı in. Bunu izleyemem."

"Defol!" diye öyle bir küçümsemeyle bağırdı ki bir an durakladım.

"Kesinlikle yapmayacağım. Hemen in oradan!"

Aldırmıyor gibi görünüyordu. Uzakta bir trenin ışıklarını fark ettiğimde korku tüm bedenimi sardı.

"Lütfen, Ethan! Bunu başka bir yerde konuşalım."

"Konuşacak başka bir şey yok."

Tren büyük bir hızla yaklaştı.

Hemen harekete geçmem gerektiğini biliyordum, biraz koştum ve onun önünde, yüzüne yakın bir yerde raylara atladım.

Ethan durdu, gözlerindeki donuk parıltı en kötü önsezilerimi gerçekleştiriyordu. Gerçekten de hayatına son vermek için buradaydı. Gerçek onu bu kadar incitmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu zayıf bir sesle, gözleri bana odaklanamıyordu bile.

"Ay ışığında raylar üzerinde bir yürüyüş," dedim gökyüzündeki yuvarlak topu işaret ederek. "Sen ne düşünüyorsun?"

Trenin ayaklarımın altına yaklaştığını hissedebiliyordum. Ethan da bunu fark etmiş gibiydi çünkü ifadesi sertleşmişti.

"Bu saçmalık da ne? Hemen raylardan çıkın," diye emretti şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle. Yani henüz tamamen ortadan kaybolmamıştı.

"Sadece benimle gelersen!"

Kıçım buz tutmuştu çünkü trenin giderek yaklaştığını duyabiliyordum. Arkamdaydı, farları geceyi aydınlatmaya başlamıştı bile. Artık bizi ezip geçmesi uzun sürmezdi.

Farlar bizi yakaladığında Ethan, "Raylardan çıkın, hemen!" diye bağırdı. Tıkırtılar artık o kadar yüksekti ki onu zar zor duyabiliyordum.

"Hayır!"

"Jamie!" diye tehdit etti güçlü bir sesle.

Tren sürücüsü bizi fark etmiş olmalı, çünkü yüksek sesle korna çaldı.

"Unut gitsin! Kendini öldürmen için seni burada bırakmayacağım! Ayrıca, benim de kendimi öldürmek için yeterince sebebim var!" Vücudum korkudan titriyor olmasına rağmen kararlılıkla bağırdım. Tren o kadar yakındaydı ki her an bize çarpacağını düşündüm.

Korku içinde başımı çevirdim ve dev canavarın giderek yaklaştığını gördüm.

Daha hızlı.

Kocaman.

Korkunç derecede parlak farlara bakarken gözlerim büyüdü.

Tren sağır edici bir gıcırtyla bize doğru hızla ilerliyordu.

Öleceğiz.

"Seni aptal!" diye bağırdı Ethan.

Başımı ona doğru çevirdiğim anda, yana doğru çekildim.

Tren nefes kesen bir hızla yanımızdan geçip gitti ve yeryüzünü titretti.

Nefes nefese ve kalbim hızla çarparak rayların yanındaki balastta Ethan'ın üzerine uzandım ve kılımı bile kıpırdatmadım.

Tren yanımızdan geçene kadar geçen süre bana sonsuzluk gibi geldi. Tüm bu süre boyunca Ethan'ın gözlerinin içine baktım, artık hiçbir acı hissetmiyordum, sadece rahatlamıştım.

Tren çoktan hareket etmiş olsa bile, hala birbirimizin üzerinde yatıyorduk, nefeslerimiz iç içe geçmişti.

O beni kurtardı.

Her şey bana o kadar gerçeküstü geliyordu ki, az önce ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum. Tek bildiğim doğru zamanda tepki verdiğiydi.

Yavaşça üzerinden yuvarlanırken soğuk sesi "Ne düşünüyordun?" diye çınladı.

"Bunu bana ciddi ciddi mi soruyorsun?" diye karşı çıktım sesimde daha az şiddet olmadan.

Hâlâ şoktan titriyordum.

"İkimiz de neredeyse ölüyorduk!"

"Burada ne işin var senin?" Ağrıyan sırtını ovuşturdu.

"Cidden bunu bana mı soruyorsun? Senin peşinden koştum!"

"Neden? Ne yaptığımdan sana ne?"

"Seni seviyorum, seni aptal. Eğer bunu hala anlamadıysan, körsün demektir!"

Sustu ama bu beni daha iyi hissettirmedi.

Sözlerimin doğru biliyordum. Bunu kendime hiç itiraf etmemiş olsam da, bundan emindim. Ethan'a karşı hissettiklerim diğer herkese karşı hissettiklerimden daha güçlüydü. Bu sadece aşk olabilirdi.

"Hayal görüyorsun..."

"Senin yüzünden neredeyse ölüyordum, senin hakkında ciddi olduğuma dair daha ne kadar kanıtı ihtiyacın var?"

Ayağa kalktı ve pantolonunu sıvazladı.

Ayağa fırladım ama kan dolaşımım bozuldu. Sendeleyerek yana düştüm ve neredeyse devriliyordum. Ethan beni son anda yakaladı. Kokusu burnuma geldi ve bana ona yakın olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlattı. Yine de onu kendimden uzaklaştırdım.

"Bana bırak."

Beni göğsüne bastırdı, kolları sırtıma dolandı. Hareket edemedim. Onun yakınlığını hissetmek ve yaşadığım şok beynimdeki sigortaları attırdı.

"Bunu bana gerçekten yapmak istedin mi?" diye sordum titreyen bir sesle. "Bir kere öldüğünü sanmıştım."

Sesimin korkunç derecede ağlamaklı çıkmasına engel olamadım. Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı ve dudaklarımı birbirine bastırarak onu bastırmaya çalıştım. Kollarımı ona doladım ve olabildiğince sıkı sarıldım. "Bunu bir daha asla yapma."

"Pekala."

"Burada her şey ne demek? Hiçbir şey yolunda değil!"

Karanlığa rağmen bana diğer günlerin toplamından çok daha dostça görünen yüzüne dehşet içinde baktım.

"O zaman gerçekten senin arabasıyla alev alan adam olduğunu düşünmüştüm. Senin için lanet bir cenaze töreni düzenlenmişti! Sonra da hiçbir şey olmamış gibi Atlanta'da ortaya çıktın." Kendimi daha fazla tutamadım. Kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Beni tanımıyormuş gibi davranıyorsun! Kimse bu kadar soğuk, bencil bir pislik olamaz! Aslında senden nefret etmeliyim! Beni mahvettin! Senin yüzünden artık kimseyle öpüşemiyorum."

Bir elini enseme, diğeriini çeneme koydu ve beni ona bakmaya zorladı. Sıcak gri gözlerinin içine bakarken sessizliğe gömüldüm.

Belli belirsiz bir gülümsemeyle dudaklarını ağızıma bastırdı.

Dizlerimin bağının çözülmesi için sadece bu kadarı yetti. Yıllardır unutamadığım Ethan'ı nihayet yeniden hissettiğimde düşüncelerim sabun köpüğü gibi havaya karıştı.

Düzgün bir şekilde ayağa kalkmaya çalışırken ayağım büküldü. Bileğime bir ağrı saplandı. Ethan düşmemi engellemek için hemen oradaydı.

"Kahretsin, daha önümüzde uzun bir yol var."

Dairem buradan en az çeyrek saatlik bir yürüyüş mesafesindeydi. Şu anki halimle bunu başarabileceğimden emin değildim.

"Bir taksi çağırayım."

"Hayır, Ethan, bunu yapma ... Ben iyiyim."

Her zamanki gibi beni dinlemedi ve bir şoföre buradan çok uzak olmayan bir kavşağa gitmesini emretti.

Sonra beni kolumu omuzlarına dolamaya zorladı, belimden tuttu ve sallanan taşların üzerinden atlamama yardım etti.

Şoför aslında on dakikadan daha kısa bir süre sonra geldi ve bizi aldı.

Vagonda ayağımın hareket kabiliyetini kontrol ettim ve ayağımı biraz daha ciddi bir şekilde incitmiş olmam gerektiğini hemen fark ettim. Muhtemelen raylardan atladığımda olmuştu.

Ne çılgın bir akşam.

Göz ucuyla Ethan'ın diğer taraftaki pencereden dışarı baktığını gördüm.

Bir süredir araba kullanıyorduk ve nedense bölge hiç tanıdık gelmiyordu.

"Bekle, bu yanlış yön."

Ethan başını bana doğru çevirdi. "Benim evime gidiyoruz."

Bir şey söylemek istedim ama yorum yapmaktan kaçınarak pencereden dışarı baktım. Az önce *bizden* ettiğimde nedense yüzümde bir gülümseme belirdi. Taksi şoförü bir erkekti ve istediğini düşünebilirdi. Ethan gibiydi, beni dairesine geri karar vermişti. Bunu doğru yönde atılmış ilk küçük adım olarak görüyordum.

ETHAN

J*Peachtree St NE 867* numaradaki binanın önünde arabadan indiğimizde Amie'nin yüz ifadesi harikaydı. *Midtown Atlanta*, şehrin merkezinde yer alan lüks bir semtti. Burası Binanın cam cephesi, bina sakinlerinin yaşamları hakkında oldukça fazla fikir vermekte ve lüks ve çok para hissi uyandırmaktadır.

Taksi şoförüne yeterince ödeme yaptıktan sonra Jamie'nin arabadan inmesine yardım ettim ve onu kapıya kadar götürdüm.

"Burada mı ?" diye sordu, cam ön kapıyı iterek açtığımda gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti.

Daha önce hiç kimseyi evime olmama rağmen, ona dört duvarım arasında bakmakta bir an bile tereddüt etmedim.

On ikinci kattaki daireme girdiğimizde Jamie'nin gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Ceketimi düzgünce askıya astım ve o topallayarak oturma odasını incelerken ceketini elinden aldım.

"Oldukça gösterişli. Aslında ahşaptan hoşlanıyorsun," diye hatırladı.

"İç tasarım seçiminde çok az etkim oldu. Bu daire bana mahkeme tarafından verildi. Buna alıştım."

"Sana bir daire mi buldular? Ben kendim bir tane bulmak zorunda kaldım."

"Benim kariyerim biraz farklıydı."

"Oh, . John Thornton. Bu nasıl ortaya çıktı?"

Bir noktada bu konuyu açacağından şüphelenmişim. Neyse ki, açıkça konuşabileceğim bir yerdeydik.

"Tahmin edebileceğiniz gibi yeni bir kimliğe büründüm."

"Ben zaten o kadar uzağa gittim," diye karşılık verdi her zamanki küstah tonuyla.

Benden uzak durduğunu açıkça hissedebiliyordum, çünkü ona her yetişmeye çalıştığımda geri çekiliyordu.

"Ama bu nasıl işliyor? Ben bunu sadece tanık koruma programından biliyorum. Bir banka soygununun görgü tanığı mıydınız?"

"Ayrıntılarına girmeme izin verilmeyen bağlantılarım var. Ama New Haven'dan bir saat içinde ayrılmamı mümkün kıldılar."

"Kimseye bir şey söylemedin." Suçlayıcı ses tonu gözümden kaçmadı.

"Başka bir yolu yoktu. Kimsenin bunu bilmesine izin verilmiyordu, aksi takdirde işe yaramazdı. Arkamdaki tüm köprüleri yakmak zorundaydım, anlaşma buydu."

"Bunu neden yaptığını anlıyorum. Ama..."

Başka bir şey söylemedi ve söylemesine de gerek yoktu. İkimiz de ne söylemek istediğini biliyorduk.

"Bileğini kontrol edeyim." Ona kanepeye kadar yardım ettim. İnatla yere çöktü ve acı dolu bir iniltiyle ayakkabısını . Bileğini dikkatlice yokladım ve hareket kabiliyetini test ettim.

"Kırık yok. Muhtemelen sadece bir burkulma, biraz soğutacağız."

"Senin de doktor olduğunu biliyorum. Ama siz de doktor musunuz?" diye sordu dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Orduda sıhhiyeciydim."

"Benim bilmediğim başka ne yaptın?"

"Belki bir ara bu konuyu konuşuruz." Tek düşünebildiğim daha önce tren rayları üzerinde söyledikleriydi.

Benim de kendimi öldürmek için yeterince sebebim var.

Midem sarsılarak gerildi çünkü onu hiç düşünmemiştim. Sonuçlarını düşünmeden kendimi bu acıdan kurtarmaya karar vermiştim.

Gözlerinden neredeyse yaptığım şey karşısında hâlâ şokta görebiliyordum. Bana karşı dürüst duygular besliyordu ve ben bunlarla nasıl başa çıkacağımı henüz bilmiyordum.

Dondurucudan soğuk kompres çıkardım ve ayak bileğine .

"Aç mısın? Sandviç yapabilirim. Ya da içecek bir şeyler?"

Her ikisini de teşekkür ederek kabul etti.

Kısa bir süre sonra kanepede yanıma oturmuş, sessizce dudaklarını şapırdatıyordu.

Durum garipti çünkü daha önce birbirimize düşmeden onunla bir odada hiç yalnız kalmamıştım. Aramızdaki çekimi açıkça hissedebiliyordum, sanki farklı kutuplara sahipmişiz gibi birbirimize çekilip duruyorduk. Yine de düşündüğünüzden çok daha fazla birbirimize benziyorduk.

Dizimin onunkine çarpana kadar dışarı doğru düşmesine izin verdim.

Jamie üzüntüsünü örtmek için gülümseyerek, "Yemek yapabiliyorsun," dedi.

Onu, gerçek duygularını bir şaka maskesinin ardına saklamaya çalıştığında anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Sandviç öğle yemeği değildir, ama beğenmenize sevindim."

"Oldukça iyi. Ne oldu?"

"Lahana salatalı biftek."

"Bunu unutmamalıyım."

Şok hâlâ kol ve bacaklarındaydı. Sakin ve neşeli görünmek için her türlü çabayı göstermesine rağmen, vücudunun her yerindeki işaretleri fark ettim. Onun bu savunmasız yanı, bana ondan neden bu kadar etkilendiğimi bir kez daha kanıtladı.

"Çok acıyor mu?" diye sordum ona yaklaşırken.

Gülümsemesi boğazında düğümlenen bir yudumla örtüldü. Gerginliği onu sadece daha sevimli yapıyordu. Kızardığında daha da fazla.

"Merak etme, bugün bir daha üzerine gelmeyeceğim," diye mırıldandım ve içecek bir şeyler almak için kalktım.

"I ... Şey, aslında ... Oh, bilmiyorum." Tekrar yanına oturduğumda kekelemesi beni gülümsetti.

"Gerçekten Murphy miydi?" diye sordum hiç uyarmadan, bu da Jamie'yi tamamen şaşırttı.

Ondan şüphe etmemem gerektiğini açıkça belirtmek için birkaç kez başını salladı.

"Ve senin bundan haberin yok muydu?"

"Bunu bana ancak mezun olduktan sonra anlattı," diye hatırlıyordu gergin bir sesle.

"Yani senin hatan ," dedim, özellikle kendime açıklık getirmek için.

Bu düşünce beni son derece sakinleştirdi ve sonunda öfkem dağıldı. Geriye kalan tek şey şefkat duygusuydu.

"Eğer durum buysa, sizi dışarı atmak için daha fazla nedenim olduğunu sanmıyorum."

Ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi.

"Bana bir şeyi açıklamak zorundasın: Senin hikayen ne? Rayların üzerinde önümde durdun ve en az benim kadar iyi bir nedenin olduğunu söyledin."

Jamie gülümsedi ama bunun sahte olduğunu çok net bir şekilde anladım. Bu onun mükemmelleştirdiği bir savunma mekanizmasıydı.

"Çünkü bu doğru."

Onu takip edemediğim bir noktaya bakarken bakışları içeriye doğru kaydı.

Derin nefes alıp verdi, gözlerini kapattı ve konuşmaya başlamadan önce saçlarını okşadı.

"Aslında bu konuda konuşmuyorum. Ama şimdi sanırım başka seçeneğim yok, çünkü ben başlattım ..."

Bakışlarım, diliyle ıslattığı dudaklarında oyalandı.

"Geçmişimin bir kısmını biliyorsun. Yani Theodor Amca o zamanlar beni sokaktan almıştı."

Başımı salladım.

"Düğünde yaptığı konuşmaları hatırlıyorsunuzdur, uyuşturucu bağımlısı ailemden, pislik, açlık ve hastalık dolu bir hayattan uzakta iyi bir yuva kurmam için beni kurtardığını söylemişti. Bu pek de doğru değil."

Yüzündeki hiçbir hareketi kaçırmamak için dik oturdum. Çünkü kendisiyle mücadele ettiğini açıkça hissedebiliyordum.

"Para kazanmak için sokakta dans etmedim ya da şarkı söylemedim. Ailem ... Beni lanet bağımlılıkları için çalıştırdılar."

Ne demek istemiş olabileceğini düşünürken gözlüğümü burnumun üzerinde düzelttim.

"Çocukken zaten çok becerikliydim. Ve erkeklerin ne istediğini çok çabuk öğrendim. Söylentiler yayıldı. Bunun için fazla para almadım, bu yüzden çok yapmak zorunda kaldım."

Ne ima ettiğini anladığımda birkaç kez göz kırptım.

"Bana öyle bakma Ethan. Hoşuma gittiğinden değil. O zamanlar hayatım buydu. Her gün bir mucize için dua ederdim,

Böylece tüm bu saçmalıklar sonunda sona erecek." İçmeye kısa bir ara verdiğinde derin bir iç çekti.

"Aileye getirdiğim paradan üniversitem için hiçbir şey biriktirmediler. Buzdolabına yiyecek bile almadılar, kirayı ya da elektriği ödemediler. Hepsini kendileri için, eroinleri için, her gün yeni bir uyuşturucu almak için kullandılar. Sık sık kaçmayı düşündüm. Ama olacaklardan çok korkuyordum. Bu yüzden daha fazla dayanamayana kadar bekledim." Hâlâ kuru olan gözlerini sildi.

Bir volkan gibi kaynıyor olmama rağmen onu dikkatle dinlemek için çaba sarf ettim.

"On birinci doğum günümden kısa bir süre sonra ayrıldım. Aptalca bir fikirdi çünkü kış mevsimiydi ve bırakın uyuyacak kuru ve sıcak bir yeri, yeterince kıyafetim bile yoktu. Günlerce şehirde dolaştım, çöp kutularını karıştırdım ve insanlardan para dilendim. Bir noktada, en iyi yaptığım şeyi yapmaya geri döndüm. Benim gibi küçük çocukların takıldığı bir sokak vardı. Her akşam, yaşlı çantalar arabalarıyla gelip bizi alırlardı."

Omzuna dokunabilmek için elimi kanepenin arkasına koydum. İrkildi ama izin verdi.

"Hepsi benden aynı şeyi istiyordu. Ben de bir şekilde yemeğimi ödeyebilmek için bunu yaptım. İçlerinden biri önce haftada birkaç kez geldi, sonra her gün, hep aynı saatte."

"Hayır," dedim, çünkü bunun doğru olmasını istemiyordum.

Jamie donuk gözlerle bana baktı ve en kötü şüphelerimi doğruladı. "Theodore Amca bana hep iyi davrandı ve istediğimden fazlasını verdi. Bana iyi bir çocuk olduğumu ve iyi bir aileyi hak ettiğimi söylerdi. Bu saçmalığa inandım ve sonunda hep aileye kavuşacağım umuduyla onunla gittim. Ve şimdi tahmin edin hikaye nasıl devam ediyor."

"O domuz..."

"Benim için o kadar normaldi ki bu konu hakkında hiç düşünmedim. Ta ki on dört yaşına geldiğimde vücudum aniden dramatik bir şekilde değişene kadar. Sesim kalınlaştı, saçlarım uzadı ve neredeyse onun kadar uzun oldum. Artık bundan zevk almıyordu ve bir noktada tamamen durdu. Çok sonraları bunun hiç de doğru olmadığını fark ettim."

"Çocuk istismarı, onun hapse gireceği bir suçtur," dedim soğukkanlılıkla. "Pedofili önemsiz bir suç değildir."

"Ben çoktan hayatıma devam ettim. Artık bana yaklaşılamaz ve ben de buna izin vermeyeceğim. Yıllardır ne yapacağıma ve kiminle yapacağıma ben karar veriyorum." Jamie gülümsedi ama kırmızı gözleri tüm bunları inanmamı istediği kadar rahat karşılamadığını gösteriyordu.

Ona doğru kaydım ve elimi ensesine koydum.

"Sorun değil, bunların hepsi uzun zaman önceydi. Tabiri caizse köprünün altından çok sular aktı. Ama şimdi cevabınızı aldınız."

Ona bakmaya devam ettim çünkü sadece örtbas etmeye çalıştığını biliyordum. Yanında olduğumu hissettirmek için tenini okşadım ama beni silkeleyip ayağa kalktı.

"O kadar da kötü değil. Bunu atlatalı çok oldu, biliyor musun?" Gözlerindeki yaşlar yalan söylediğini ortaya koyuyordu.

Yavaşça kalktım ve geceye baktığı pencereye kadar onu takip ettim.

Hiçbir şey söylemeden kolumu arkadan göğsüne doladım. Jamie kaskatı kesildi ve yutkunarak gözyaşlarını tutmaya çalıştığını gördüm.

"Bunca zamandır beni kullanıyormuş..." diye fısıldadı ve midemde müthiş bir kasılmaya neden oldu. "Bunca yıl..."

"Bunu hak etmiyorsun."

Jamie bana yaslandı ve sonunda bıraktı. Şu anda onun desteğe ne kadar ihtiyacı olduğunu ve benim de başka bir şeye ihtiyacım olmadığını çok net hissedebiliyordum.

onun için orada olmaktan daha iyi.

"O ... her zaman çok güzel şeyler söylerdi," diye hatırladı titreyen bir sesle. "Ve sonra ona yetişkinlerin yaptığı gibi dokunmam gerekiyordu."

Vücudu titremeye başladı, ona sıkıca sarıldım ve diğer kolumu da ona doladım. Jamie anılarının karanlık derinliklerini karıştırırken parmaklarını kollarımın arasına soktu.

"Akşamları uyuyor olmam gerekirken odama geldiğinde yüzünde hep böyle bir ifade olurdu... Benimle birlikte uzanır, elimi tutar ve ..." Boğazından bir hıçkırık kaçtı. Artık gözyaşlarını tutamıyordu.

Onun acısını kendi acımmış gibi hissettim. Hikâyesini dinlemek beni o kadar öfkeliendirdi ki sehpayı devirmek istedim. Ama onun için kendimi toparladım ve sadece oradaydım.

Jamie sessizce ağladı, göğsü kabarıyordu, parmakları sanki tek desteği benmişim gibi tenime gömülüyordu.

O anda neredeyse ciddi bir hata yapmak üzere olduğumu fark ettim. Jamie'nin bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı.

"Artık ne kadar kırıldığımı biliyorsun. Bu yüzden mücadele eden tek kişinin sen olduğunu düşünme."

Sözleri doğrudan kalbime işledi ama niyet ettiği şekilde değil. Çünkü onun için gerçekten üzüliyordum ve bu utandığım bir şey değildi. Geçmiş acımasızdı ama o asla pes etmemiş ve hayata geri dönmek için savaşmıştı.

Hıçkırıklar arasında, "Beni şu anda kesinlikle istemiyorsun, o yüzden beni hemen dışarı at," dedi.

"Saçmalama," diye karşılık verdim ve bana döndüğünde bile ona sıkıca sarıldım.

"Bu pisliği üzerimden asla temizleyemem Ethan."

"Üzerinde hiç kir görmüyorum," diye açıkladım ve elimi ensesine koydum.

"Benden kurtulmak istemiyor musun?"

"Seni raylardan boş yere çekmedim."

"Ama artık hep benim hikayemi düşüneceksin ve o olmadan bana bir daha asla dokunamayacaksın..."

"Jamie," dedim sertçe, o karanlık fanteziler içinde kendini kaybederken. "Gitmeni istemiyorum."

"Gerçekten mi? O zaman düşündüğümde daha da delisin," dedi gülümseyerek. Gecenin bir yarısı olmasına rağmen gözlerinde güneş parlıyordu.

"Belki de durum budur. Ya da belki de beni daha iyi bir insan yapıyorsundur."

"Çok tuhafısın."

Gülümsedim çünkü espri anlayışını henüz kaybetmemişti. Böyle bir geçmişe sahip bir çocuğun büyüüp onun gibi genç bir adam olabilmesi inanılmazdı. Cehennemi yaşamıştı ama yine de ileriye bakıyor, hayatını inşa ediyordu. Ona verdiğim değerden çok daha güçlüydü.

Başını göğsüme yasladım ve yavaş, hayali bir ritimle hareket ettirdim. Jamie isteyerek onu yönlendirmeme izin verdi.

"Tüm bunlardan nasıl kurtuldun?" diye sordum kısık bir sesle, aramızda bir süre sessizlik olunca.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tüm bunlardan sonra ileriye bakma ve kendi yoluna gitme gücünü nereden buluyorsun?"

"Sanki o pisliğin hayatımı mahvetmesine izin verecekmişim gibi."

Sözlerine gülümsedim çünkü içindeki meydan okuyan genç adamı tanımıştım.

O zamanlar ofisimde bana saldıran adamı tanıdım.

"Daha fazlasını istemediğim birkaç an oldu ... ama her seferinde buna karşı karar verdim, çünkü aksi takdirde o ve

diğer iğrenç tacizciler. Artık kimsenin hayatım üzerinde kontrolü yok. Yüksek hedeflerim var ve o zamanlar ne olursa olsun onlara ulaşacağım. Artık bu saçmalığın beni üzmesine izin vermeyeceğim. Şu anda farklı görünse bile."

Bu gerçekten mümkün olmasa da onu kendime daha da yaklaştırmak istedim.

"Hadi yatağa gidelim," diye önerdim ve onu yatak odasına doğru yönlendirdim. Jamie kendisini çekmeme izin verdi. Ben gömleğimin düğmelerini açıp çıplak göğüsle ona yaklaşıırken tereddütle yatağın önünde durdu.

"Ethan... Yapabilir miyim bilmiyorum..." Gömleğini üzerinden sıyırırken kararsızca gözlerimin içine baktı.

"Merak etme, sadece seninle yatmak istiyorum."

"Erm..."

"Yan yana," diye sırtarak açıkladım ve onu elinden tutarak yatağın üzerine çektim.

Başının altındaki yumuşak yastığı hissettiğinde yüzünde yorgunluk okunuyordu.

Sırt üstü uzandım, bir kolumu onun omuzlarına doladım.

"Sarılmaktan nefret ederim," dedi onu doğru çekerek başını göğsüme yaslamasını sağladığımda.

"Ben de." Ama onunlayken durum farklıydı. Vücut ısını, kaslarının sertliğini hissetmek, şu anda daha iyi bir şey hayal edemiyordum.

"Sabah orada olmasan iyi olur..." diye mırıldandı, zaten yarı uykuluydu.

Jamie o kadar bitkin düşmüştü ki hemen göğsümde uyuyakaldı. Nefes alış verişimin ritmine göre başı aşağı yukarı hareket ediyordu. O kadar huzurlu görünüyordu ki bir an için onunla yaşamının nasıl bir şey olabileceğini hayal ettim. Garipti ve aslında imkansızdı. Ve bir şekilde... değildi.

Jamie tanıdığım en etkileyici adamdı. Onun gücü ve iradesiyle yarışamazdım. Başıma gelen onca şeyden sonra, en derin korkularıyla yüzleşmeyi neredeyse imkânsız buluyordum. Asya'ya bir bilet almak ve yeniden başlamak için Karl'ı tekrar aramanın eşiğindeydim. Yine de bunu yapmadım ve onun yerine benim yakınlığımdan başka hiçbir şeye ihtiyacı olmayan Jamie'nin yanında oldum.

O uykuya dalmışken omzunu hafifçe okşadım.

Merak etme, hiçbir yere gitmiyorum.

JAMIE

A Bilincim yerine geldiğinde, onun kokusu beni sardı. Her şey Ethan kokuyordu. Yattığım yastık, altındaki çarşaf. Bedenimi, beni pamuklara saran battaniyeyi.

Cennetteydim ve iç çekerek kollarımı ve bacaklarımı uzattım. Önceki gecenin anıları yavaş yavaş geri geldi. Ama bunun iyi ruh halimi bozmasına izin vermek istemedim. Onun yatağında kendimi çok rahat hissediyordum ve bir daha hiç kalkmak istemiyordum.

Sırıtarak yan tarafına döndüm, çünkü kokusu orada daha da güçlüydü. Burnumu yastığının derinliklerine gömdüm çünkü kokusuna doyamıyordum.

Bir insan nasıl bu kadar güzel kokabilir?

Gözlerimi yarı açtım ve odaya baktım. Ethan'dan bekleyebileceğiniz gibi, her şey düzenli ve temizdi. Sanki uzun zamandır burada kimse yaşamamış gibiydi.

Bu düşünce aptalcaydı ama nedense birdenbire yalnız olduğumu hissettim. Yatakta doğruldum ve kapıdan koridora baktım. Her yer karanlıktı, çok sessizdi.

Gitti mi?

Kan dolaşımım henüz tam olarak sağlanmamış olmasına rağmen yataktan aceleyle çıktım. Yürümekten çok sendeleyerek oturma odasına girdim ve Ethan'ı mutfak adasında oturmuş, dikkatle dizüstü bilgisayarına bakarken gördüğümde büyük bir rahatlama hissettim.

"Hafta sonu çalışıyor musun?" diye sordum mutfakta ona katılırken. "Sen gerçekten bir işkoliksin."

"Bu bir iş değil," diye cevap verdi sertçe ve tuşlara vurmaya devam etti.

Onu izlemek için omzunun üzerinden eğildim. Ama ilk kelime beni dondurdu.

"Neyin peşindesin?"

"Bu pii ihbar edeceğiz ve mahkemeye çıkaracağız. Ben senin savunma avukatın olacağım, onu adalete teslim edeceğiz."

"Ethan..."

"Yaptığı şey için en ağır cezayı hak ediyor."

"İşte bu yüzden bu konuda hiç konuşmuyorum, insanlar bunu düşünmeden edemiyor." Az önce hissettiğim iyi duygu bir anda yok oldu.

Ethan elimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Tutuşu da bakışları gibi sıkıydı.

"Bunu yanına bırakmayacağım."

"Peki kan davası gttğnz bana ne zaman bildirmeyi planlıyordunuz?"

Gözlerimde cevaplar arıyordu.

"Bu benim başıma geldi, senin değil. Bu konuda polise gidip gitmeyeceğime ve ne zaman gideceğime ben karar veririm."

Dizüstü bilgisayarını onun önünde kapattım. Ethan tepkime şaşırmış .

"Jamie, bundan kurtulamaz."

"O da . Ama ben henüz hazır değilim. Bunu herkesten daha iyi anlamalısn."

Bundan pek memnun görünmese de başını salladı.

"Bu arada, arabayı ona geri götürmek için hemen gitmem gerekiyor."

Ethan'ın çenesi düştü. "Affedersiniz?"

"New Haven'dan Atlanta'ya taşınmak için eski arabasını ödünç aldım. Bende kalabileceğini söyledi ama istemiyorum. Bana onu hatırlatan hiçbir şeyi artık hayatımda istemiyorum. O yüzden bugün geri getiriyorum."

"Neden hurdaya çıkarmıyorsun?"

"Bu da bir olasılık ama bunu yüzüne söylemek istiyorum, anlıyor musun?"

Başını salladı, ama aynı fikirde değilmış gibi görünüyordu. "Ben de seninle geleceğim."

"Gerçekten gerek yok. Bunu kendi başıma yapabilirim."

"Mesele bu değil. Size eşlik etmek isterim."

Delici bakışları midemde hafif bir karıncalanmaya neden oldu.

"Çok tatlısın."

Kaşları sinirlenerek birbirine yaklaştı.

"Bu benim özdeşleşebileceğim bir sıfat değil."

"Şu andan itibaren size istediğim kadar sıfat vereceğim gerçeğini kabullenin."

Ethan benim için hazırladığı sandviçi göstererek, "Aç mısınız?" diye sordu.

"Dünküyle aynı mı?" diye sordum ağzım sulanırken.

"Pastırmalı ekstra ama evet."

"Kulağa lezzetli geliyor." Tek parça halinde mideye indirdim.

"Sen aslında vejetaryen değil miydin?" diye sordu.

"Bir yıl önce bundan vazgeçtim ve saçlarımı da kestirdim. Bir şekilde artık ben değildim."

Başını salladı ve kahvesinden bir yudum aldı.

Kahve makinesini işaret ederken ona meydan okurcasına .

Kendime bol sütlü ve şekerli bir kahve yaptım ve bar taburesinde yanına oturdum. Bu arada dizüstü bilgisayarını tekrar açmış ve yazmaya devam ediyordu.

"Ne zaman ayrılmak istiyorsun?" diye sordu bana, dikkatle ekrana bakarak.

Bu arada başka bir şey yazıyordu. Omzunun üzerinden çok fazla bakmak istemedim, bu yüzden sadece ona bakmakla yetindim. Gözleri ileri geri hareket ederken koyu renk gözlükleri burnunun üzerine dikilmişti. Yazarken dudakları da biraz hareket ediyordu. Sanki kelimeleri yazmadan önce sessizce kendi kendine mırıldanıyordu.

"Yakında."

Tezgâha yaslandım ve hülyalı bir şekilde ona baktım.

Ethan kaç yaşında olursa olsun çok çekici bir adamdı. Onun güzel yüzünü gözlerimle taramaktan hiç bıkmadım.

"Yeterince içtin mi?" diye homurdandı, muzip bir ifadeyle kenara bakarak.

"Henüz uzun bir süre değil," diye itiraf ettim, öne doğru eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

Aslında bir kahve daha almak istiyordum ama o beni durdurdu ve kendine doğru çekti. Yüzlerimiz sadece santimetrelerce ayrıydı ama yine de beni öpmedi. Ben de onu . Onun yerine sııttım ve gözlerinden beni omzuna atıp yatak odasına sürüklemekten çok mutlu olduğunu .

"Bu gece," diye mırıldandım ve kendime bir kahve doldurmak için kendimi onun elinden kurtardım.

"Yolculuk ne kadar ?" diye .

"Ne kadar ilerleme bağlı olarak 10-12 saat. Arabanın da en yenisi olması gerekmiyor. Daha sonra trenle geri dönüyorum."

"Biz," diye açıkça belirtti.

"Evet, benim için sorun yok, biz." Henüz onu orada istediğimden emin olmasam da ona gülümsedim. Ethan oldukça çabuk sinirlenen biri olabiliyordu ve Theodore Amca ile aramızdaki sorunları kendim çözmek istiyordum. Elbette Ethan yaptıklarının cezasını çekmesi gerektiği konusunda haklıydı. Ve belki de artık bu adımı atmaya hazırdım. Ne de olsa artık kendi hayatımı yaşıyordum, param ve onun artık yerinin olmadığı bir geleceğim vardı.

Ethan için hala biraz yerim var.

Bu düşünce iyi hissettirdi. Sonunda artık bir ilişkiye girmekten korkmuyordum. Özellikle de onunla. Üniversiteden beri ona aşıkım ve onu asla unutamamıştım. O, her zaman gizlice istediğim adamdı. Ayrıca çok da ateşliydi. Onunla hayat kesinlikle sıkıcı olmayacaktı.

Sonunda yeniden kendisi olduğu için inanılmaz derecede mutluydum. Açıkça ve dürüstçe konuştuğumuzdan beri dengeli görünüyordu. Sanki tam da ihtiyacı olan şey buydu. Tüm o acılar ve binlerce soru sona ermişti. Ethan nihayet bir ilişki için hazırdı. Ve belki de yakında sokakta el ele tutuşarak yürüyebilecektik. Bunu kesinlikle istiyordum.

"Kendini erkek arkadaşım olarak tanıtmak ister misin?" diye sordum kollarımı omuzlarına dolayıp harika kokusunu içime çekerken.

"Kendimi avukatınız olarak tanıtmayı tercih ederim."

"Ethan... Ben de bir avukatım. O da bunu biliyor."

"Bir avukatın bile kendisini savunacak bir avukata ihtiyacı vardır."

Sol kulağına doğru eğildim ve kulak memesini yaladım.

İrkildi, beni kendine doğru çekti ve tezgâha doğru bastırdı. Dudaklarıma kondurduğu öpücük sahiplenici ve oldukça baskındı.

Sırıttım çünkü onu kızdırmak çok kolaydı.

"Gerçekten çalışmaya devam etmek istiyor musun?"

"Hâlâ biraz zaman var," diye mırıldandı, tabureden kayarak sırtımı öyle bir kuvvetle kavradı ki ondan kurtulamadım. "Ama önce kendime çeki düzen vereceğim."

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordum muzip bir sırıtışla.

"Bu sefer değil."

"Tamam o zaman. Seni yatak odasında bekleyeceğim. Acele etme."

Banyoya girmeden önce ona göz kırptım.

Acele etmeyin...

ETHAN

U Duşta suyun son birkaç günün yorgunluğunu atmasına izin verdim. Sıcaklık bana iyi geldi ve kendimi biraz rahatlıyorum ve düşüncelerim sessizleşiyor.

Duşta planladığımdan daha uzun süre kaldım ve ardından tıraş oldum. Biraz abartılı olsa da Oi de Toilette sürdüm ve saçlarımı şekillendirdim.

Sonra kalçalarımaya bir havlu dolayarak oturma odasına döndüm. Jamie orada değildi, bu da beni gülümsetti.

Yatak odasına giden karanlık koridora girdiğimde kalbim beklentiyle daha hızlı atıyordu. Onu yatağında çıplak bulmayı bekliyordum. Güzel, biçimli vücudu yatağında kesinlikle güzel bir figür oluşturacaktı. Yatak odasının kapısını iterek ağıtımda ve havluyu çıkardığında çoktan tahrik olmuştum.

Ama Jamie orada değildi.

Bu yeni bir oyun mu olacak?

Yatağın diğer tarafına ve gardırobun içine baktım. Ama perdelerin arkasında da yoktu.

Yaşam alanında da yoktu, ne mutfakta ne de kanepede. Çalışma odamı ve balkonu kontrol ettim. Ama orada da yoktu.

O gitti.

Öfkeyle gardırobuma koştum, elimden geldiğince hızlı bir şekilde pantolonumu giydim, gömleğimi ve ceketimi giydim ve daireden çıktım.

Asansör o gün acınacak derecede yavaştı. Sokaktan bir taksi çağırdım ve onun dairesine gittim.

"Jamie, kapıyı aç!" diye bağırdım, komşuların hakkımda ne düşündüğünü umursamadan. "Sakın ona yalnız gitmeye cüret etme!"

Ama üçüncü çekiç darbesinden sonra bile açılmadı.

Korkuluklardan aşağıya, dün hurda arabasını park ettiği otoparka baktım. Araba gitmişti.

Yani çoktan yola çıktı!

Onun düşüncesiz hareketine duyduğum öfke beni koşmaya itti. Arabam hala köşede park halindeydi ve benzin deposu doluydu. Arabaya bindim ve uzaklaştım. İnternette yaptığım kısa bir araştırmadan sonra nereye gittiğini biliyordum. Amcasının Lewistown'da küçük bir dükkânı vardı, bu yüzden adı internette vardı. O bölgede yaşıyor olmalıydı ve bunu da öğrenecektim.

Şehirden çıkıp otoyola girer girmez Karl'ı aradım.

"Karl Meyer?" diye cevap verdi diğer hattan.

"Karl, yardımına ihtiyacım var. Lütfen bana Theodor Smith'in adresini bul. Bu çok önemli."

"Ethan, bu numara sadece acil durumlar içindir."

"Bu acil bir durum!" diye bağırdım ve kırmızı ışıktaki geçtim.

Derin bir nefes alarak trafiğe konsantre olmaya çalıştım ama Jamie'nin inatçı tavrına duyduğum öfke neredeyse beni ele geçiriyordu.

"O zaman polisi ara. Senin için her zaman suçu üstlenemem."

"Bu gerçekten önemli!"

"O ne yaptı?"

"Şu anda açıklamak için çok fazla şey var. Ama ona gitmeliyim çünkü ortağım büyük bir tehlike altında."

Ortağım mı?

"Sonunda dolaptan çıktın mı?" diye sordu Karl sakince, bu yüzden onu yumruklamak isterdim.

"Şimdi bunu konuşmanın zamanı değil! Bana adresini verin ya da bu konuyu kapatın."

" değil! Bakalım onun hakkında bir şey bulabilecek miyim? Bir çukura girme."

Kahkahasını duyamadan telefonu kapattım.

Karl. Peşini bırakamıyor.

Karl ve Jamie birçok yönden birbirlerine benziyorlardı. İkisi de inatçı, çok açık ve erkeklere ilgi duydukları gerçeğiyle başa çıkmakta iyidiler. Ve bunu bana hissettirmekten asla yorulmadılar.

Karl hukuk eğitiminden sonra farklı bir kariyer yolu seçmişti. Bir FBI ajanı olmuştu ve çok da iyi bir ajan değildi, zaten bana yardım ettiği kadar sık yardım etmemişti, her ne kadar bunu yapması kesinlikle yasak olsa da. Ancak eski dost olduğumuz ve aynı kaderi paylaştığımız için her zaman iletişim halindeydik.

Partideki öpücük uzun zaman önceydi. Karl uzun yıllardır bir partnerle birlikteydi ve çok mutluydu. Küçük bir kız bile evlat edinmişlerdi. Kendisiyle açık olma cesaretine sahip olduğu için bunca yıl içten içe onu kıskanmıştım. Çünkü ben bunu hiç yapamamıştım. Ta ki şimdiye kadar.

Gaza bastım ve bir arabayı solladım. Yolun sonuna odaklanarak daha da hızlandım.

Başka bir şey olmadan önce Jamie'ye yetişmeliydim. Geç kalırsam kendimi asla affedemezdim.

On saat sonra nihayet *Pennsylvania*'daki *Locke Mills*'e ulaştım. Hiç mola vermeden yol almıştım ve yavaşladığımda bacaklarımı zor hissediyordum.

Son birkaç metrede kaza yapmamak için konsantre olmak zorundayım.

Karl bana adresi vermişti ve ben de navigasyon cihazımı takip ederek şehri geçtim.

Theodor Smith kuzeydoğu tarafında, ormanın hemen kenarında yaşıyordu. Sokak bir çıkmaz sokakta son buluyordu ve her şey oldukça bakımsız görünüyordu. Komşu evlerde hâlâ birilerinin yaşıyıp yaşamadığını söylemek zordu.

Yolun diğer ucunda Jamie'nin arabasını fark ettiğimde öfkem geri döndü.

O zaten burada.

Gaza bastım ve külüstür arabasının hemen yanına park ettim.

Hiç tereddüt etmeden arabadan indim ve kapıya . Zili çaldım ve gerekirse kapıyı tekmelemeye hazırdım. Ama neyse ki buna gerek kalmadı, çünkü Theodor Smith kısa bir süre sonra oldukça sinirli bir ifadeyle kapıyı açtı.

"Evet? Ne ?"

Onun yüzünü görmek bile içimde öyle bir öfke uyandırdı ki artık kendimi kontrol edemiyordum.

"Nerede o?" diye tüm mahallenin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdım.

"Sorunuz nedir bayım?"

"Benim sorunum sensin," dedim yüzüne bakarak. "Seni lanet olası pislik!"

Başka bir şey söyleyemeden yüzüne öyle sert bir yumruk attım ki sendeleyerek geri çekildi. Elime acı saplandı ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Jamie önümde durana kadar ona tekrar, tekrar ve tekrar .

"Ethan?"

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki yeterince hızlı tepki veremedim. Theodore'un yumruğu bana öyle bir güçle çarptı ki ayaklarım yerden kesildi.

Yıldızlar gördüm ve kısa bir süre sonra kendimi çimlerin üzerinde buldum. Burnumdan ve ağzımdan ılık bir şey akıyordu. Kırmızı yeşil çimenleri ıslattı.

Ayağa kalktım, olduğum yerde sendeledim ve bulanık çevrede düşmanımı aradım. Theodor'u tanıdığımda ona doğru hışımla yürüdüm. Jamie'ye onca yıl yaptıklarının cezasını çekmeliydi.

"Senin derdin ne, göt herif?" diye bağırdı Theodor, ama ona cevap vermeyi düşünmedim bile ve onu dövmeye devam ettim.

Ne yazık ki o kadar güçlüydü ki darbelerim neredeyse hiçbir şey yapamıyordu. Orada bir kaya gibi durdu ve o kadar sert vurdu ki her seferinde yere düştüm.

"Nesi var bilmiyorum, hasta!" dediğini duydum kan öksürürken.

Bir an Jamie'nin verandada Theodor'un arkasında durduğunu ve hareket etmediğini gördüm. Hâlâ onun pençesinde gibi görünüyordu.

Onu serbest bırakmalıyım!

Son gücümle ayağa kalktım ve yumruğumu kaldırarak Theodor'a doğru sendeledim.

Ama ona ulaşmadan, bir şey bana öyle bir güçle çarptı ki bilincimi kaybettim.

Ethan... bir ses geldi. Beni saran sessizliğin içinde .

Ethan, uyan.

Yavaşça ona doğru ilerledim. Ses yükseldikçe içimdeki his de yükseliyordu.

"Ethan, beni korkutma."

"Uyandım," dediğimi duydum gerçekliğe geri adım atarken. Çimlerin üzerinde yatıyordum, kurumuş kanım ve camları tamamen kırılmış gözlüklerim önümdeydi.

Başımdaki ve karnımdaki ağrı sadece saniyeler sonra başladı.

"Şükürler olsun. Seni hastaneye götürmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

Jamie yanımda yere diz çöktü ve alnıma bir buz torbası tuttu.

"?"

"Bugün benim günüm değil." Yönümü bulmaya çalıştım. Ancak görevimin anısı geri döndüğünde nerede olduğumu fark ettim.

Nefes nefese ayağa kalktım ve Jamie'nin iğrenç amcasını aradım.

"Nerede o? O lanet piç hapiste olmalı!"

"Ethan..."

"Sana ne yaptı? Sana... yaptı mı?"

"Sakin ol. Bana hiçbir şey olmadı. Buraya sizden önce geldim ve siz geldiğinizde arabayı park ediyordum."

"Nerede o?"

Jamie çimlerin üzerinde yanımda duran büyük bulanıklığı işaret etti.

"Ne oldu?"

"Kızartma tavası," dedi Jamie, dökme demir bir tavayı tutarak. "Çok büyük bir gürültü oldu. Sanki çökmüş gibi

bir jackknife. O zamandan beri hareket etmiyor."

İnleyerek doğruldum. Başım zonkluyordu ve çok iyi göremiyordum ama Theodor gerçekten de bayılmış gibi görünüyordu.

"Onu bayılttın mı?"

"Bana başka seçenek bırakmadın, yoksa seni öldürene kadar tekmeleyecekti."

"Ne utanç verici. Seni kurtarmak için peşinden ve sonunda sen beni kurtarıyorsun."

"Ödeştik diyebilirim."

"Telefonum nerede?"

"İşte, toprağa düştü ama belki hala çalışıyordur. Ne yapmak istiyorsun?"

"Polisi ara." Bu sefer caydırılamazdım.

"Buna ihtiyacın yok." Jamie akıllı telefonu elimden aldı.

"Onu bana geri ver."

"Hayır."

"Jamie, polisi aramalıyız, öylece ortadan kaybolamayız."

"Biliyorum. Bu yüzden onları çoktan aradım. Yakında burada olurlar."

Sözlerine şaşırarak gözlerinin içine baktım. Gözlerinde garip bir ışıltı vardı.

"Beni gerçekten takip ettin," dedi yumuşak bir sesle. "Ve amcamın seni dövmesine izin verdin."

"Planladığım şey tam olarak bu değildi. Aslında ona bir ders vermek istiyordum."

"Dövüş oldukça etkileyiciydi," diye itiraf etti Jamie ve ayağa yardım etti.

Birlikte set Biz kendimiz üzerinde ve adımlar,
o için verandaya kadar.

"I olur değil beklenen o sen böyle darbeler üzerinde
." Sesinde tanıma duygusu ve biraz da gurur yankılanıyordu.

"Yaşıma göre mi diyorsun?"

"Bu şekilde ifade etmek istememiştim..."

Başını okşadım, bunun üzerine sırttı.

"Barışsever bir insan rağmen benim için savaştın."

"Doğru motivasyonla her şey mümkündür."

"Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey ." Jamie yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

Ona karşı öyle bir sevgi hissettim ki onu kendime çektim ve dudaklarından öptüm.

Jamie'nin nefesi kesildi çünkü bu tepkinin geleceğini tahmin etmemişti.

"Birinin bizi görmesinden korkmuyor musun?"

"Hayır... Burada bizi kimse tanımıyor."

Jamie sırtarak başını salladı.

Onu ensesinden tutmaya devam ettim ve ısrarla ona baktım.

"Ayrıca, senin için her zaman tekrar savaşırım."

"Yapmasan iyi edersin," dedi öyle arsız bir sırıtışla ki kafasının arkasına bir tokat attım. Bir kahkahayı bastırırken yanakları kızardı. "Özür dilerim ama bu o kadar sertti ki kendimi tutamadım."

Hâlâ kafatasıma bowling topuyla vurulmuş gibi hissettiğim başımı salladım.

Bir süre öylece oturup uzaklara baktıktan sonra Jamie, "Sana kızgın falan değilim bu arada," dedi. Köyün polisleri bir noktada ortaya çıkmak zorundaydı.

"Neden sen ki?"

"Ben sormadan beni yine takip ettin ve ailemden birine saldırdın."

"Çok iyi bir nedenden ötürü," diye hatırlattım, o da hafifçe gülümsedi.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum ve dürüst olmak gerekirse, aslında memnunum. Çünkü bu benim için gerçekten bir şeyler hissettiğin anlamına geliyor."

Bu konuda bir şey söyleyemezdim, çünkü haklıydı.

"Sensiz seyahat ettiğim için üzgünüm. Seninle gerçekten çok daha eğlenceli olurdu."

Kafasının arkasına tekrar vurdum çünkü daha azını hak etmiyordu.

Jamie küçük bir çocuk gibi kıkırdadı. Polis arabası köşeyi döndüğünde neden gerçekten onunla birlikte olmak istediğimi merak ediyordum.

"Şimdi bunu nasıl açıklayacağız?" diye sordu Jamie, baygın haldeki amcasına bakarak.

"Merak etme, halledeceğim." Yapabileceğim bir şey varsa, o da inandırıcı bir yasal argüman oluşturmaktı. Ve polise, Theodor Smith'i sonsuza dek parmaklıklar ardına göndermek için duymaları gerekenleri açıklamaktan çekinmiyordum.

JAMIE

E Ethanın içindeki avukatı harekete ve insanları sadece birkaç kelimeyle tam olarak istediğı şeyi yapmaya ikna etmesinin ne kadar kolay olduğı her zaman etkileyiciydi. Üç polis memurunun yüzlerinden açıkça görebildiğim gibi, mahkemedeki savcı pozisyonu her davada yardımcı oldu

Onlara kimliğini gösterdiğinde.

Onlarla üç dakika konuşmamıştı ve Theodor Amca çoktan arabalarının arkasında kelepçeli bir şekilde oturuyordu. Gözlemlerimi sormamışlardı bile. Görünüşe göre Ethan'ın ifadesi onlar için yeterliydi.

Polis arabası bir toz bulutu içinde hızla uzaklaşırken Ethan'ın yanına gittim.

"Onlara para sözü mü verdiniz yoksa neden bu kadar hızlı gidiyorlardı?"

"Rüşvet suçlular içindir. Ben gerçeğe sadık kaldım."

Kalbim pantolonumun içine kaydı. "Sen gerçekten...?"

"Çalışanımı almaya gittiğimde Theodor Smith bana kızartma tavaşıyla saldırdı," dedi ben daha onun boğazını sıkamadan.

"Ve sana inandılar mı?"

Olmayan gözlüklerinin üzerinden baktı. "Birkaç paragraf sonra kuzu gibi uysal oldular."

"Ethan!" Şaşkınlık içinde ağzımı açtım. "Bu hiç de asilce bir davranış değildi. Yalancı şahitlik yaptın."

"Mahkemede değiliz Jamie, ayrıca duruşma adalet sisteminin dönmeye devam edeceği bazı çarkları harekete geçirecek. Önemli olan şu anda hapiste olması ve yakın zamanda çıkamayacak olması."

"Tuhaf, beyaz atlı şövalyeyi hep farklı hayal etmişimdir," dedim sırtarak ve gözlerimin onun kanlı ve kötü muamele görmüş bedeninde aşağı yukarı dolaşmasına izin verdim. "Ama seni böyle alacağım."

Gözlüklerini burnuna sokmak istedi gözlüklerinin olmadığını fark etti.

"Hava kararıyor ve geceyi arabada geçirmek istemiyorum, hadi gidelim," diye önerdim, geçerken Theodor Amca'nın külüstürünün tamponunu tekrar tekmeledim.

Ethan arabasını çoktan açmıştı. Sürücü koltuğuna atladım ve elimi ona uzattım. "Anahtarlar."

"Ben süreceğim. Diğer tarafa kay," diye emretti Ethan.

"Birincisi, muhtemelen kafatasına aldığın darbe yüzünden beyin sarsıntısı geçiriyorsun ve ikincisi, gözlüğünü takmamışsın," diye hatırlattım, elimi tam burnunun altında tutarak.

Homurdanarak anahtarı çıkardı ve bana uzattı.

"Sakin çizeyim deme. Yeni boyandı."

"Bakalım daha ne kadar süreceksin," diye bağırarak motoru çalıştırdım ve Ethan'ın sıkı sıkı tutunması için arabayı geri geri sürdüm.

"Jamie!"

Sadece güldüm ve tekerleklerin dönmesi için gaza bastım. Onu kızdırmak çok eğlenceliydi.

Sakalina sinirli bir şekilde homurdanan Ethan yolcu koltuğunda yanıma oturdu ve önüne baktı.

Arabanın radyosunda bir koro *Mozart'ın Requiem Lacrimosa'sını* çalıyordu ve Ethan muhtemelen bütün gün bu şarkıyı dinlemişti. O kadar hüzünlü bir parçaydı ki artık neden bu kadar nadir güldüğünü merak etmiyordum.

Sırtımdan duramıyordum çünkü sonunda nehri geçmişti. Diğer kıyıdaki beni kurtarmak için bir sıçramayla suya atlamıştı. Yıllardır ayak başparmağını suya sokmaya bile cesaret edememişti ve şimdi sadece yüzerek karşıya geçmişti. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, yüzerek geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildim. Ama bununla bile başa çıkabilirdim, çünkü artık gitmesine izin vermeyeceğimi biliyordum. Ethan artık bana ait.

Otoyolda tekrar gaza bastım ve göz ucuyla Ethan'ın yapay olarak heyecanlanmasını izledim. Onun sinir bozucu yorumlarını görmezden geldim. Zaten bu konuda yapabileceği bir şey yoktu, önümüzdeki on iki saat boyunca onun arabasını ben kullanacaktım.

Bir noktada Ethan uyuyakaldı, onu uyandırmadım ve doğruca *Atlanta*'ya geri döndüm.

Akşam saat ondan sonra vardık ve sokaklarda pek bir şey yoktu.

Dairesine girdiğimizde Ethan biraz daha dinç görünüyordu. Gözlerinde bir açlık belirtisi vardı, ben de doğruca buzdolabına gittim.

"Bu sefer bize sandviç , ne ?"

Ethan kapıyı önüme kapattı ve beni tezgâha doğru itti.

"Yemek istemiyorum," diye mırıldandı, gözleriyle beni yutuyordu.

Kalbim heyecanla çarptı çünkü onun yerine neye iştahı olduğunu tam olarak biliyordum.

"Burada mı istersin, duşta mı yoksa yatak odasında mı?"

"Seni yatağında istiyorum."

Bilmiş bir sırıtışla beni yatak odasına yönlendirmesine izin verdim.

"İlk kez bir yatakta olacağımızın farkında mısın? Şimdiye kadar hep başka bir yerde yaptık."

"Kapa çeneni," diye emretti ve dudaklarını ağzıma bastırdı.

Ben havayı içime çektim, onun dili de dudaklarımın arasına öyle bir hırsla girdi ki nefesim kesildi.

Onu tatmak, kendini bedenime bastırırken tutkusunu hissetmek hala o kadar heyecan vericiydi ki midemi karıncalandırıyordu.

Aynı zamanda çoktan sertleşmiştim çünkü beni nasıl çıldırtacağını çok iyi biliyordu. Ve elleri henüz bana dokunmamıştı bile.

Sırtımı dolabın duvarına dayadım ve dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında aceleyle nefes aldım. Yanaklarımdaki allık onun gözünden kaçmamıştı. Çünkü memnuniyetle gülümsedi ve pantolonumu açtı. Hiç vakit kaybetmeden popomdan çekip çıkardı. Bacaklarımı gerdim ve gömleğimi çıkardım.

Ethan da sadece boxer şort giyiyordu ve beni sertçe yatağa yönlendirdi. Açgözlü bir sırıtışla beni yatağın üzerine itti.

Ürkek bir kahkaha attım ve o üzerime eğilirken geriye doğru eğildim. Gri gözlerindeki açlık titreşimi her zaman en güzel andı. Ethan neye ihtiyacım olduğunu, neyi sevdiğimi ve bana her şeyi unutturmayı nasıl başardığını biliyordu.

Ama bu sefer beni şaşırttı, çünkü beni öpmek, bacaklarımı ayırmak ve içime yerine geri çekildi ve

kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi.

Dindar bir şekilde sikime baktı, eline aldı ve parmaklarını ucunda gezdirdi. Bana daha önce birçok kez dokunmuştu ama hiç bu kadar bağlılıkla dokunmamıştı.

Alt dudağımı dişlerimin arasında emdim ve kalbim çarparak onun eğilmesini izledim. Sonra sıcak dudaklarını hissettim. Neredeyse şefkatle, ucumu ağzına aldı ve başını aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı.

Dili dikiş yerime doğru bastırmaya devam ederek vücudumda sıcak rpertilerin oluşmasına neden oldu. Ethan'ın ne kadar tutkulu bir şekilde işe koyulabileceğini neredeyse unutmuştum. İşi çabucak kavradı, bir elini tuttu ve sikimi öyle bir şehvetle emdi ki kendimi daha fazla tutamadım.

Parmaklarımı yatağın başına doğru kıvırdım, sırtımı ittim ve inledim çünkü çok iyi hissettiriyordu.

Boşalmak üzereyken tüm ciddiyetiyle "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Devam et," diye nefes nefese kaldım ve elimle başını tekrar sikimin üzerine ittim.

Diğer eliyle ansm okşadı.

Ucumu emerken, parmağı içime girdi.

"Oh, Tanrım!" Duygularımın fırtınasına karşı koyamadığım için gözlerim kapandı. Tüm vücudum, tüm mantığı yıkayan sıcak bir su seli tarafından yutuldu.

Ethan'ın daha fazlasını yapmasına gerek yoktu. Sikimi yarısına kadar ağzına aldığında o kadar sert boşaldım ki nefes almayı unuttum.

Suyumu aldı ve ucumdaki kalıntıları yaladı. Onu yutarken gördüğümde inanamadım.

Nefes almakta zorlandım ve güldüm çünkü bu çok iyiydi. Ethan şimdiye kadar sadece kendi ihtiyacı olan şeyleri almıştı. İlk kez benim için bir şey yapmıştı. O kadar etkilenmişim ki neredeyse gözlerim yaşaracaktı. Bunu önlemek için onu kolundan tutup kendime çektim ve suyumun hala dudaklarında olmasına aldırmadan öptüm. Onun için önemli olduğumu o kadar çok şekilde göstermişti ki elimde olmadan onu kendime doğru çektim.

"Seninle işim henüz bitmedi," diye mırıldandı nefes nefese.

"Sadece hızlıca bir teşekkür etmek istedim," diye cevap verdim ve alt dudağını şefkatle ısırdım.

Üzerimdeki sıcak, ağır bedeni o kadar iyi, o kadar koruyucu hissettiriyordu ki sonsuza kadar onun altında yatabilirdim. Her şey onun kokusunu taşıyordu, o oradaydı ve bana göz kulak oluyordu. Hayatım boyunca aradığım aile oydu - sonunda ona ulaşmıştım.

Öpüşmemiz daha samimi hal aldı ve bedenlerimiz birleşti. O kadar yakındık ki kalp atışlarını hissedebiliyordum. O da benimkiyle aynı anda atmaya başlayınca bacaklarımı açtım. Ethan dizlerimi kaldırdı ve sertliği sorunsuzca içime kaydı.

İçime sonuna kadar iterken alt dudağını ısırdım.

Hırlayarak ağız boşluğumu ele geçirdi, dili de siki kadar içimdeydi.

Mutluluktan neredeyse bayılacaktım çünkü görüşüm bulanıklaştı. Ethan'ı içimde bu kadar derinde hissetmek kalbimin çarpmasına neden oldu. Kollarımı sırtına doladım, onu kendime doğru çektim ve içimde hareket ederken ağzına doğru inledim. Her zamanki gibi nazik değildi, ama bu tam da onun en çok sevdiğim yönüydü. İçime her girdiğinde yüzünün zevkle buruşması beni deli ediyordu. Alnındaki ve gözlerinin etrafındaki hafif kırışıklıklar, bu duyguya en az benim kadar bağımlı olduğu için ortaya çıkmıştı.

Ethan hızını artırdıkça vücutlarımızdan çıkan ısı yatağı neredeyse ateşe veriyordu. Bacaklarımı o kadar yukarı doğru bükmişti ki dizlerimin arkasını ellerimle kavrayabiliyordum, böylece içimde daha da derinlere inebiliyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, şehvetten gözü dönmüş bir halde.

"Durma... Evet... oh ... Evet!"

Her itişinde, içimde her seferinde havai fişeklere neden olan o tek noktaya dokundu. Ethan'ın alnı çoktan terden boncuk boncuk olmuştu ama ara vermeyi aklından bile geçirmedi. Tekrar tekrar öyle şehvetli bir iniltiyle içime gömüldü ki, sadece izleyerek ve dinleyerek boşalabilirdim. Ama kendimi biraz daha tutmak istedim, çünkü bu harika anın bitmesine asla izin yoktu. Sonunda birleşmiştik ve bizi bir daha ayırabilecek hiçbir şey ve hiç kimse olmayacaktı.

"Sen... delisin." Ethan , sesleri de hareketleri gibi kesik kesik çıkmaya başladı.

Daha fazla dayanamayacağını biliyordum. Sıcak gelgit dalgaları tarafından yutulduğu anda, iniltisini yakalamak için dudaklarımı ağzına bastırdım. Dillerimiz birbirini buldu, o kendini içime akıtırken sıkıca tutundu.

Seğirerek suyunu içime pompaladı ve kısa bir süre sonra karnına boşaldım.

Ethan o kadar bitkin görünüyordu ki kendini üzerimde zorlukla tutabiliyordu.

Dudaklarını öptüm ve uzanabilmesi için onu kenara ittim. Ne de olsa yorucu bir gün olmuştu ve bugün benim için savaşmıştı bile. Vücudundaki izler hala görülebiliyordu, ancak bir şekilde onu daha da ateşli gösteriyorlardı.

Ethan nefes nefese kalmıştı ama yüzündeki ifadeye bakılırsa çok mutluydu.

Gülümseyerek alnından öptüm ve sonra gözlerinin derinliklerine baktım.

"Artık benden farkında mısın?"

"Ben de bundan korkuyordum," diye karşılık verdi oldukça imalı bir sırıtişla.

"Ciddiyim, buraya taşınacağım Ethan. Çünkü bunu her gün istiyorum." Aramızda bir parmak işaret ettim.

"Yaşlı bir adamdan çok şey istiyorsun."

"Hiç de yaşlı değilsin!"

"Altı ay sonra elli yaşında olacağım," hatırlattı, ben de omuz silkmekle yetindim.

"Endişelenmenize gerek yok, performansınızdan fazlasıyla memnunum."

Aynı ses tonuyla, "Memnun olmaktan daha fazlası mı?" diye sordu.

"Yaşınıza göre tabii ki." Bana bu fikri o vermişti.

"Benim yaşımdaki bir adamın hâlâ neler yapabileceğini göstereyim mi?" Gözlerindeki meydan okuyan ışıltı o kadar hoşuma gitmişti ki onu daha da kışkırttım.

"Bundan daha fazlası olduğunu sanmıyorum ama yanıldığımın kanıtlanması beni mutlu eder."

Aletin hâlâ öylece durduğunu hissedebiliyordum. Benimle işi bitmemişti.

Hiç vakit kaybetmeden beni döndürdü, bacaklarımı ayırdı ve içime girdi.

Gözlerimden yıldızların patlamasına neden olan içimdeki tam noktaya vurduğunda nefes nefese kalmıştım.

Eli boğazımı sıktı.

"Arsızlığın için seni cezalandırmam gerekecek," diye mırıldandı kulağıma, içimde derinlere doğru ilerlerken.

"Ama Profesör," diye homurdandım sırtarak.

Aramızdaki bu oyun muhtemelen hiç bitmeyecekti.

O akşam üçüncü seferden sonra ikimiz de o kadar bitkin düşmüştük ki daha fazla dayanamadık. Ağır ağır nefes alıp terleyerek birbirimize yakın uzandık ve birbirimizin gözlerinin içine baktık.

"Ne zaman taşınıyorsun?" diye sordu Ethan ve beni bir kez daha suskun bıraktı.

"Yarın sabah," diye fısıldadım ve onu öptüm. "Yedek anahtarı şimdi bana verebilirsin."

"İhtiyacın yok, yatağımdan çıkmama izin vermeyeceğim."

"Peki ya iş?"

"Sen benim yeni asistanımsın, terfin için tebrikler," dedi kararlı bir şekilde.

"Bizim hakkımızda konuşacaklar."

"Bırak konuşsunlar." Öpücüğü bir sözdü. Bize gerçekten bir şans verdi.

Bu konuda o kadar mutluydum ki, tüm bu kitsch yüzünden kalbimin duracağını düşündüm.

"Zor olacak Ethan, ama orada olacağım ve seni bırakmayacağım."

"Zaten fazla uzağa gidemezsin. Seni bulur ve kendim öldürürdüm."

Şaka yapmadığını bildiğim halde sııttım. Bu, onun için ne kadar önemli olduğunu bana gösterme şekliydi.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım ve onu öptüm. O da bana öyle şefkatle karşılık verdi ki, hissettiklerini kelimeler daha iyi ifade edemezdi.

En kötüsünün artık geride kaldığını biliyordum. Bir sürü gidip gelmeden sonra nihayet birbirimizi bulmuştuk. Ve şimdi ne tür engellerle karşılaşsak karşılaşalım, hepsinin üstesinden gelecektik çünkü aramızdaki bağ daha güçlüydü.

ETHAN

5 hafta sonra...

I Terlemeyi durduramıyordum. Denediğim üçüncü tişörttü ama bununla bile birkaç dakika sonra kendimi çok ıslak hissediyordum. dakika Koltuk altlarında hilal şeklinde izler.

"Yine üstümü değiştirmem gerekiyor," diye mırıldandım ve gardıroba yaklaştım.

Jamie yatakta uzanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, sırtarak beni izliyordu. Yanıma taşındığından beri hayatım 180 derece dönmüştü. Her şey kolaylaşmamıştı ama çok daha tatmin edici hale gelmişti. Jamie'nin tam da yanımda olması gereken kişi olduğunu her geçen gün daha net hissediyordum. Ve beni genç tutuyordu, çünkü çarşafın içinde dönüp durmadığımız bir akşam neredeyse yoktu. İnsanların içinde hâlâ çekingendim ama işler yavaş yavaş daha iyiye gidiyordu.

Jamie'nin şu anda benim antremde oturuyor olması kimsenin umurunda değildi. Mahkemede önemli olan tek şey yetenektir ve bu açıdan çoğu insandan çok daha ilerideydim. Jamie aslında bir savcı olarak büyük bir potansiyel gösteriyordu, bu yüzden ortağım olarak kesinlikle uygundu.

Dördüncü gömleği giydiğimde ona ve kendime "Koyu gri olur mu?" diye sordum.

Kendimi onun önüne sunduğumda Jamie'nin bakışı çok lezzetliydi.

"Koyu renkli gömleklerde lekeleri o kadar çabuk göremezsiniz." Bu, en azından o gün bana yardımcı olacak bir farkındalıktı.

"Merak etmeyin, kimse ter lekelerinizle ilgilenmeyecek."

"İyi bir şey, alnınızdan su damlamıyor."

Bizi neredeyse hiç kimsenin tanımadığı *Atlanta*'da onunla şehirde dolaşmak başka bir şeydi ama *New Haven* benim şehrimdi. Büyüdüğüm, üniversiteye gittiğim ve profesyonel kariyerimin çoğunu tamamladığım yerdi. İnsanlar beni ve tabii ki üç yıl önceki skandalı tanıyordu. Aslında oraya geri dönmeyi hiç düşünmemiştim. Ama artık geri dönüş yoktu.

"Gitmeliyiz, yoksa çok geç olacak," diye hatırlattı Jamie bana kaçınılmaz olanı geciktirdiğimi acı bir şekilde.

Büyük gardırobun kapağını kapattım ve başım dik bir şekilde yatak odasından çıktım. O gün dış görünüşümün gerçekten bir önemi yoktu. Doğru kelimeleri bulmam çok daha önemliydi. Çünkü bir özrün zamanı çoktan gelmişti.

Arabayla yolculuk on saatten fazla süreceğinden, bizim için *Atlanta*'dan *New Haven*'a hiç vakit kaybetmeden ulaşmamızı sağlayacak bir uçak bileti ayırtmışım.

Taksiyle evin önüne geldiğimizde saat öğleden sonra üçtü.

Bahçe kapısından içeri adım attığımızda yine ter içinde kaldım. Jamie bizi gördüğüne sevinmiş ve güzel bir akşam geçirmeyi umuyormuş gibi kendi kendine mırıldanarak önden koştu.

Benim değerlendirmem çok daha az olumluydu.

Ön kapıya vardığımızda ona "Yine terliyorum," dedim.

"İyi görünüyorsun, Ethan."

"Beni ilgilendiren görünüşüm değil."

"Biliyorum. Ama bu konuda endişelenmeye devam edersen daha iyiye gitmez. Güven bana, bunu iyi karşılayacaklar."

Jamie için bunu söylemek kolaydı, sonuçta bu onunla ilgili değildi ya da sadece küçük bir ölçüde ilgiliydi. Elbette onun orada olması önemliydi. Benim argümanıma destek olacaktı. Ve umutsuzca desteğe ihtiyacım vardı, çünkü Jamie kapıyı çaldığında gerginliğim panikle doruğa ulaştı. Ses üç yıl önceki sesin aynısıydı.

Olivia kapıyı açarken nefesimi tuttum, gerildim. Yüzünden gülücükler saçılıyordu.

"Sonunda buradasın, içeri gel!"

Kısa bir süre sonra Jamie ve o birbirlerinin kollarındaydılar. Kaçıp kaçmamam gerektiğinden emin değildim. Ama onu ziyaret etmek benim fikrim olduğu için vazgeçemezdim.

"Olivia," diye elimi uzatarak onu selamladım.

"Ethan, seni gördüğüme sevindim." Sanki uzun zamandır eski arkadaşmışız gibi bana baktı. Bana sitem etmediğine şaşırmışım. Bu muhtemelen daha sonra olacaktı. Elim sıkılamak yerine tereddütle bana sarıldı.

"İçeri gel, umarım açsındır."

"Ne var ne yok?" diye sordu kendini evinde gibi hisseden Jamie.

Onu ve karısını bu evde görmek eski anıları canlandırdı - güzel anıları.

"Ah, misafirler geldi." Uzun boylu, iri yarı bir adam merdivenlerden inerken biraz tanıdık geliyordu.

"Jamie, Hank'i zaten tanıyorsun. Ethan, sen de onunla düğünde tanışmıştın."

El sıkıştık, tutuşu oldukça sıkıydı ve bana bakışı açıkça bir uyarıydı.

Hatırladığım kadarıyla Hank, Olivia'nın kuzeninin kocasıydı. Şimdi kadın değiştirmiş olması onun iyi bir karaktere sahip olduğunu göstermiyordu. Ama onu yargılayacak durumda değildim. Çünkü yıllarca hiç istemediğim bir hayat sürmüş olmaktan gurur duyduğum söylenemezdi. Gençliğimde, kendimi savunacak ve şimdi ancak çok sonra ulaştığım bu yola girecek cesarete sahip olmalıydım.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu Olivia'nın yeni kocası, kapı zilineki işarete bakılırsa onunla çoktan evlenmişti. Yas dönemi uzun sürmemişti.

"Olaysız," diye cevap verdim, mağrur bakışlarına çalışarak. Hakkımda nasıl bir imaja sahip olduğunu şimdiden tahmin edebiliyordum. Jamie'yle birlikte olduğumuz video ortalıkta dolaşmıştı ve kesinlikle onun gözünden kaçmamıştı. Ama ona bana tepeden bakma fırsatı vermedim. O noktayı çoktan aşmıştım.

"Peki o zaman, oturalım."

İsteğini yerine getirdim ve kanepeye oturdum, Jamie de hemen yanımdaydı. Hank'in gözlerini hâlâ üzerimde hissederken o Olivia ile konuşuyordu. Gözlerine karşılık verdiğimde gülümsedi ama pek de dostane bir şekilde değil.

"Yolculuğa şaşırdım.
O zamanki hikayeden sonra oldukça cesurca."

"Gizlice kaçmak benim tarzım değil," dedim ve alaycı bir kaş kaldırışı kazandım.

"Ama ben farklı şeyler duydum."

Sırtımı gerdim ve gözlerinin içine sertçe baktım.

"Yaptığının arkasındayım. Ve eğer herhangi bir sıkıntıya neden olduysam bu vesileyle özür dilemek istiyorum." Son sözlerimi, konuşmayı dinlemekte olan ve beklentiyle bana bakan Olivia'ya yönelttim. "Tek kelime etmeden ortadan kaybolduğum için çok özür dilerim. Ama bu şartlar altında başka bir seçenek göremedim. Burada kalıp... Burada kalıp insanların konuşmalarına katlanmak zorunda kalmak beni mahvetti. Ben de

Teması sürdürmek istemezseniz bunu tamamen anlarım."

"Bizim için kolay olmadı ama hâlâ hayatta ve iyi olduğun için çok mutluyuz." Olivia kin tutuyormuş gibi görünmüyordu. Olayı kabullenmiş gibi görünüyordu. Hank'in bunda büyük bir rol oynadığından emindim. Muhtemelen ben kaybolduktan kısa bir süre sonra ortaya çıkmış ve Olivia ona alışıp onunla evlenene kadar onu teselli etmişti. Bunun için ona minnettar olmalıydım ama aralarındaki ilişki konusunda hâlâ biraz kuşkuluydum.

Jamie gerginliğimi hissetmiş gibiydi çünkü Olivia'yla konuşmaya devam ederken hafifçe bana yaslandı.

Tadı hâlâ eskisi gibi olan kahvemi tercih ettim.

Bir ara "Dorian orada mı?" diye sordum, çünkü aşağı inmemişti.

Olivia biraz utanarak, "Bir arkadaşıyla birlikte," diye açıkladı. "Sanırım biraz utanıyor. Muhtemelen hâlâ biraz da kızgındır. Bunu atlatmak için biraz zamana ihtiyacı olacak."

"Bunu anlayabiliyorum. İhtiyacı olan zamanı ayırmalı." Babasını üç yıl önce kaybettiği ve bir hafta önce ölmediğini öğrendiği ve onu ziyaret etmek istediği için ona tamamen sempati duydum. Onun yaşındaki genç bir adam için bu kesinlikle kolay değildi.

"Notları nasıl?"

"İyiler, son birkaç yılda kendini geliştirdi. Kısa süre önce üniversite başvurularını gönderdik. Dorian'ın şansı yüksek."

"Bunu duyduğuma sevindim." Oğlumun kendi yolunu bulacağından emindim. Ben yanında olsam da olmasam da. Dorian parlak bir genç adamdı ve potansiyelinin tamamını gerçekleştirmesi için sadece birkaç yıla daha ihtiyacı vardı.

Dikkat çekmeden yanımda oturan ve gerçekten muhteşem bir gelişim gösteren Jamie'ye baktım. Onu ilk fark sadece gözlerimi devirebilmiş ve asla bir avukat emin olmuşum. Şimdi ise çoktan en iyi avukatlardan biri olmuştu.

tanıdığım en iyi savcılardı. Bazı şeyler sadece zaman alır.

"Aşağı inmeden önce, işte boşanma kağıtları." Hank önüme bir deste koydu. "Bu örtbas yüzünden her şey biraz karmaşık ama siz avukatlar bir açık bulursunuz sanırım."

"Çok teşekkür ederim." Evrakları cebime koydum ve evde dikkatlice kontrol etmeye karar verdim. Elbette Olivia ile evliliğimin bittiğini ilan edecektim. Yıllar önce benim tarafımdan serbest bırakılmıştı ve yeni kocasıyla mutlu olduğu belliydi. İkisine de engel olmayacaktım. Hank hakkındaki kişisel görüşüm tartışmaya açık değildi.

"Saklanmayı nasıl başardığınızı merak ediyorum. Bunca medya şamatasından sonra kolay olmamış olmalı?"

Olivia yeni kocasına, "Hank, bu iyi bir konu değil," diye hatırlattı.

"Bunu oldukça ustaca yaptı, değil mi?" Jamie konuşmaya katıldı. "Birkaç hafta önce yeni işimde onunla tanışana kadar hiçbir fikrim yoktu. Kendisine *John Thornton* diyordu. Bir savcı için ne isim ama."

"John Thornton?" diye sordu Olivia gülümseyerek. "Her yıl okuduğum *Elizabeth Gaskell*'in *North & South* adlı tarihi romanındaki bir karakter," hatırlattı. "Yani beni dinledin mi?"

Yorum yapmak yerine kahvemden bir yudum aldım. John Thornton ismi hoşuma gitmişti ve gerçek ismimle hiçbir ortak noktası olmadığı için iyi bir seçim .

"Saklanmayı nasıl başardın?" Hank çok açık sözlü biriydi, böyle insanlarla iletişim kurmayı severdim.

"Bu konuda sadece sessiz kalabilirim, aksi takdirde hepiniz kovuşturmaya maruz kalacaksınız."

"Şu anda bunun bir önemi yok, önemli olan Ethan'ın iyi olması ve nihayet ihtiyaç duyduğu hayatı yaşıyor olması."

Olivia'nın hala duygusal olarak ilgili olduğunu söyleyebilirim. Ama dürüst görünüyordu.

"Gerçeği fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Artık bildiğine sevindim. Bu bana yeni bir başlangıç için bir şans daha verdi."

Şimdi fark ettiğim karnını gelişigüzel okşadı.

"Hank ve benim bir çocuğumuz olacak. Zaten risk altındayım ama doktorlar her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Bir kız olacak."

"Tebrikler, bu harika!" Jamie sevincine engel olamadı.

"Bu harika bir haber," dedim başımı sallayarak. Olivia bir erkeğin ona istediğini vermesini hak ediyordu. Ve bu Hank onun iyi görünüyordu. Hatta onunla yeni bir aile kuruyordu. Beklediğimden çok daha iyi gidiyordu.

Hank, hafifçe kıkırdayan Olivia'ya, "O zaman mezar taşını şimdi kaldırabiliriz," dedi.

"Evet, artık ona ihtiyacımız yok. Evin arkasında. Aslında sadece önünde mezar mumu olan bir taş ama Dorian ısrar etti. Son birkaç yıldır her gün önünde durup konuşuyor. Senin ortadan kaybolman onu gerçekten etkilemiş."

Sözleri beni neredeyse ağlatacaktı. Bunun oğlumu nasıl etkileyebileceğini hiç düşünmemiştim. Sadece kaçmışım, özellikle de kendimden ve sorumluluktan. Şimdi her şeyi çok farklı görüyorum.

Jamie'ye olan yakınlığımı, vücut ısını, burnuma gelen kokusunu hissettim ve bu beni sakinleştirdi. Onun yanımda olması her şeyi çok daha kolaylaştırdı. O olmasaydı, muhtemelen bu yolculuğa bu kadar çabuk çıkamazdım.

"Akşam yemeği hala fırında, bu arada biraz taze pişmiş bisküvi ister misiniz?"

"Bisküviler kulağa hoş geliyor!" Olivia tabağı masanın ortasına koyar koymaz Jamie bir tane aldı. Onun güler yüzlülüğü ve iyi mizahı, tüm zor şeyler hakkında konuşmamı çok daha kolaylaştırdı.

"Annem gerçeği duyduğunda neredeyse düşüyordu," dedi Olivia bana doğru. "Sonra bana her zaman bildiğini söyledi. Bu yüzden senden hep şüphelenirdi."

Yorum olarak bir kaşımı kaldırdım. Erica gerçekten de fikirleri beni ilgilendiren bir insan değildi. Hayatından büyük ölçüde kaybolduğum için kesinlikle çok mutluydu.

"Dean Johnson ile konuştum. İstersen eski işini geri alabilirsin."

Kahve fincanım neredeyse elimden düşüyordu. "Affedersiniz?"

"New Haven'a geri döneceğinizi duymuş ve bunu size söylememi istedi. Dönmeye karar verirsiniz pozisyonunuz her zaman sizin için açık."

Bunu gerçekten beklemiyordum. Bir daha üniversitede ders vermek isteyip istemeyeceğimi aklımın ucundan bile geçirmemiştim.

Bana sevgiyle gülümseyen Jamie ile bakıştık.

"Kulağa harika geliyor, sen oğlunu daha sık görebilirsin, ben de eski arkadaşlarımı görebilirim. Sen tekrar öğretmenlik yaparken ben de New Haven'daki adliyede bir şeyler bulurum."

Konuyu değiştirmek isteyerek, "Buna bugün karar vermek zorunda değiliz," dedim.

"Sana söylemem gereken başka bir şey daha var. Özellikle de sana, Jamie. Belki çoktan duymuşsundur, Theodor gözaltında ve duruşması önümüzdeki hafta yapılacak."

"Bunu zaten biliyoruz." Sesinden bu konunun hâlâ kalbine çok yakın olduğunu anlayabiliyordum.

Kekelemeye başladığında elimi onunkinin üzerine koydum.

"Bu ... benimle de ilgili."

"Tam olarak anlayamadım?" Oliva sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi baktı.

"Geçmişte doğru olmayan birkaç şey oldu," diye telaşlandı Jamie. Ona destek olmak için elini sıktım.

Jestim gözden kaçmadı. Olivia'nın hoşuna gitmiş olacak ki bana gülümsedi.

"Bu uzun bir hikaye, sana bir ara anlatırım. Her halükarda, yargılanması doğru. Bazı şeyler hakkında sessiz kalmamalısın." Jamie'yle ve bu konuda sessiz kalmama kararıyla gurur duyuyordum.

"Eminim çok iyi bir nedeni vardır. Sakıncası yoksa ben de orada olmak isterim. Belki yardımcı olabilirim?"

"Kardeşine karşı tanıklık etmek mi istiyorsun?" diye sordu Jamie, gözle görülür bir şaşkınlıkla.

"Her zaman oldukça zor bir oldu. O zamanlar zaten domuzun tekiydi."

Jamie ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Bunu bana hiç söylememiştin," diye hatırladım.

"Bu senin hakkında konuşmaktan hoşlandığın bir şey değil Ethan. Öz kardeşin ... Böyle şeyleri halının altına süpürmek daha iyidir. Ancak bir noktadan sonra başkalarına zarar vermeden bunu yapamazsınız."

Jamie'nin nefes alışından bu tepkiden fazlasıyla memnun olduğunu anlayabiliyordum. Bu yolculuk onun için de o kadar kolay değildi, ikimizin de taşınması gereken yüklerimiz vardı. Olivia ve yeni kocası her şeyi bu kadar iyi karşıladığı için çok şanslıydık. Bu konuşma çok farklı bir şekilde ilerleyebilirdi.

"Sakıncası yoksa sizi kürsüye çıkarabilir miyiz?"

"Elimden geldiğince yardım ediyorum. Bu gerçekten garip..." Olivia, Jamie ve benim aramda bir ileri bir baktı. "Bunu asla hayal edemezdin, ama

Şimdi ikinizi böyle bir arada görüyorum. Birbirinize çok aşına görünüyorsunuz, bunu fark etmeliydim."

Jamie bana gülümsedi ve bana her şeyin gireceği hissini verdi.

Yemekten sonra bir süre birlikte oturduk ve olan biten her şeyi açık açık konuştuk. Dorian geri dönmedi ama ben ona el yazısıyla yazılmış kişisel bir not bıraktım. Bir sonraki ziyaretimde onunla tanışmayı ve onunla ne kadar gurur duyduğumu söylemeyi umuyordum.

"Evinize iyi yolculuklar ve ziyaretiniz için çok teşekkürler!" Olivia ön bahçeden o kadar yüksek sesle bağırdı ki komşular çoktan kafalarını pencerelerden dışarı çıkarmışlardı.

Sonunda caddede durduğumuzda ve serin akşam rüzgârı kulaklarımızda ılık çalarken Jamie genişçe gülümsedi.

Bir kolumu omuzlarına koydum ve onu kucakladım. Birinin bizi tanıyıp tanımaması umurumda değildi. Yanımda olduğu için o kadar mutluydum ki bunu tüm dünyaya göstermek istiyordum. Jamie benim partnerimdi, biz sevgiliydik ve bundan utanmıyordum.

"Bir yürüyüşe daha çıkalım mı?" diye sordum, çünkü akşam çok iyi geçmişti.

"Benim daha iyi bir fikrim var. Eskiden her hafta parti yaptığım bir gey kulübüne gideriz ve erkeklerle ne kadar iyi anlaştığınızı görürüz."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Shawn'dan bir mesaj aldım. O ve yeni arkadaşı bizi orada bekliyorlarmış, Cat de gelmek istiyor."

"Şimdi bir barda bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Sadece bir içki, sonra Atlanta'ya uçacağız."

Bu ilişkiden nasıl kurtulabileceğimi hararetle düşündüm. Ama en ufak bir şansım bile olmadan Jamie'nin dudakları ağızımdaydı. Beni o kadar sevgiyle öptü ki hayır diyemedim.

"Bir içki," diye onayladım ve gözlerinde dizginlenemez bir sevinci işaret eden parıltıyı gördüm.

"Teşekkürler, iyi yakaladığım için biraz hava atmam gerekiyor. Hepsi beni kıskanacak."

"Bunun için biraz yaşlı değil miyim?"

"Erkekler iyi şaraplar gibidir," dedi Jamie, ki bu kesinlikle onun işi değildi. "Yaşlandıkça daha da iyi olurlar."

"Beni bir aygır gibi sergilemek mi istiyorsun?"

Kıkırdayarak kollarını belime doladı. "Hepsinin benim ne kadar harika bir erkeğe sahip olduğumu görmelerini istiyorum. Çünkü seni kesinlikle başkasıyla paylaşmayacağım."

"Umarım öyledir." Ona sarıldım ve o kadar derinden öptüm ki sadece iç çekebildi. "Ve eve döndüğümüzde, sana diğerlerinin neyi kaçırdığını göstereceğim."

"Ama Profesör..."

Bitiş

SON SÖZ

Hey sen,

Sen nasılsın? Hâlâ şokta mısın yoksa biraz toparlandın mı? Mutlu son umarım Ethan ve Jamie'ye attığım tüm dramatik dönemeçleri biraz olsun telafi etmiştir ;-)

Bana nasıl kendim olacağımı öğretmek de kitap için uygun bir başlık olurdu, çünkü Ethan'ın kendine giden yolu özellikle uzun ve kayalık bir yoldu, ben de buna eşlik etmekten çok mutlu oldum. Sanırım şu ana kadarki en trajik karakterim o, ama - gayretli test okuyucularıma göre

- çok gerçekçi hissettirdi, sanki tanıyabileceğin biri gibi. Sen de aynı şekilde hissettin mi?

Ve Jamie... ne diyebilirim ki, onu her zaman kutladım çünkü o kötü geçmişinin bataklığından çıkmak için savaşmış ve asla pes etmeyen ve yüzünde hala bir gülümseme olan bir insan.

Peki ya Shawn? En geç son üçte birinde sizin de fark ettiğiniz gibi, o da gelişti ve hikaye için çok önemliydi. Aslında üçü de trajik karakterler, her biri kendi tarzında. Ve o kadar tutku dolular ki kendimi sık sık terlerken buldum - hem de kışın ortasında!

"Bana açlığı öğret, Bay King" o zamanlar benim için bir deneydi, çünkü daha önce sadece eşcinsel fantezisi yazmıştım. Üç cilt ve düzinelerce fikirden sonra, bu seriyi yazmayı bırakamıyorum. Gelecekte birkaç kitap daha okuyacaksınız ve

bir sonrakini dört gözle bekleyebilirsiniz, ki o da şimdiden başlangıç aşamasındadır.

Kitabı beğendiyseniz, lütfen bana Facebook üzerinden (https://www.facebook.com/ray_van.black.info) veya e-posta yoluyla (ray.van.black@gmx.de) kişisel bir mesaj gönderin. Okuyucularımın fikir alışverişinde bulunmaktan her zaman mutluluk duyarım!

Beni desteklemek isterseniz, bunu Amazon.de'de kitaplarım hakkında bir değerlendirme yazarak yapabilirsiniz. Özellikle bağımsız yazarlar için, daha fazla görünürlük ve dolayısıyla daha fazla okuyucu kazanmak için yıldız derecelendirmeleri çok önemlidir.

Gelecekteki yeni yayınları kaçırmak istemiyorsanız, haber bültenime abone olabilirsiniz:

<http://bit.ly/RayvanBlackNewsletter>.

Bu kitabı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım sizi günlük hayatınızdan bir süreliğine uzaklaştırabilmişimdir ve bir sonraki kitapta tekrar görüşürüz!

- Ray

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se singlelogin.re go-to-zlibrary.se single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

